

Charlie și fabrica de ciocolată

Roald Dahl s-a născut în 1916, în Țara Galilor. După ce și-a desăvârșit studiile în Anglia, a plecat în Africa, unde a lucrat la Compania Shell. A început să scrie în urma unui accident suferit în al Doilea Război Mondial, în care a luptat ca pilot. Este considerat astăzi unul dintre cei mai populari scriitori pentru copii. Dintre lucrările sale amintim: *Vrăjitoarele*, *Matilda*, *Uriașul Cel Prietenos* etc. în 1983 a primit premiul Whitbread. A murit în 1990, la vârsta de 74 de ani.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DAHL, ROALD

Charlie și Fabrica de Ciocolata / Roald Dani;
trad.: Cristina Iliescu. — București
RAO International Publishing Company, 2005
ISBN 973-576-844-5

I. Iliescu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Cuprins

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România

ROALD DAHL
Charlie and the Chocolate Factory
© 1964 by Roald Dahl

Ilustrații
© Quentin Blake, 1998
All rights reserved.

Traducere din limba engleza
CRISTINA ILIESCU

) RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFOLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

septembrie 2005 ISBN

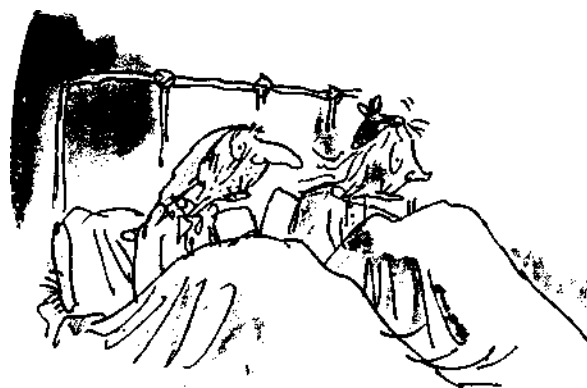
973-576-844-5

- 1.Faceți cunoștință cu Charlie / 7
- 2.Fabrica domnului Willy Wonka / 16
- 3.Domnul Wonka și prințul indian / 23
- 4.Muncitorii misterioși / 26
- 5.Biletele Aurii / 33
- 6.Primii doi norocoși / 36
- 7.Ziua lui Charlie / 44
- 8.Se mai găsesc două bilete / 49
- 9.Bunicuțul Joe își încearcă norocul / 56
- 10.Familia începe să flămânzească / 60
- 11.Minunea / 68
- 12.Ce scria pe Biletul Auriu / 74
- 13.A sosit ziua cea mare / 84
- 14.Domnul Willy Wonka / 89

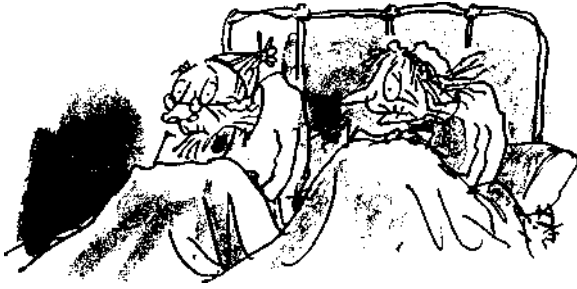
- 15.Camera de Ciocolata / 98
- 16.Umpa-Lumpa / 103
- 17.Augustus Gloop se duce pe țeava / 111
- 18.Călătorie pe Rîul de Ciocolată / 124
- 19.Camera Invențiilor - *Gobstoppers*
și*HairToffe* / 134
20. Minunata mașină de făcut gumă de
mestecat / 141
- 21.La revedere, Violet! / 145
- 22.Pe coridor / 158
- 23.Bomboane pătrate, care privesc
rotund / 165
- 24.Veruca în Camera Alunelor / 170
- 25.Marele Lift de Sticlă / 184
- 26.Camera cu Televizorul
de Ciocolată / 194
27. Mike Teavee e trimis cu
televizorul / 203
- 28.A rămas doar Charlie / 221
- 29.Ceilalți copii se întorc acasă / 229
- 30.Fabrica de Ciocolată a lui Charlie / 234

|

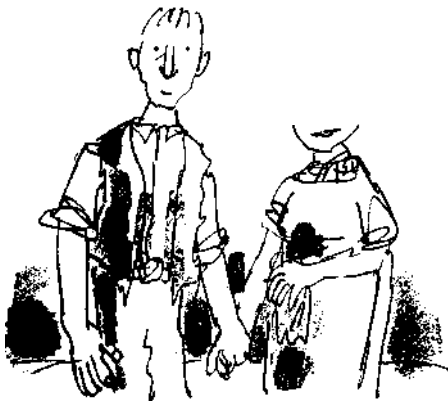
faceți cHM0\$tfntX ctt (kftilfe

Aceste două persoane foarte în vîrstă sînt tatăl și mama domnului Bucket. Numele lor sînt bunicuțul Joe și bunicuța Josephine.

Iar *aceste* persoane foarte în vîrstă sînt tatăl și mama doamnei Bucket. Ei se numesc bunicuțul George și bunicuța Georgina.

Acesta este domnul Bucket. Aceasta este doamna Bucket.

Domnul și doamna Bucket au un băiețel pe nume Charlie Bucket.

El e Charlie.

Ce mai faceți? Bine, dar tu? Bine, mulțumesc.

E încîntat să vă cunoască.

întreaga familie - cei șase adulți (numărați-i) și micuțul Charlie Bucket - trăiește într-o casuță din lemn, aflată la marginea unui mare

oraș.

> . . . <

Casa nu era nici pe departe îndeajuns de spațioasă pentru atîția oameni, care trăiau extrem de înghesuiți. Nu erau decît două camere, cu totul, și un singur pat. Acesta fusese dat spre folosința bunicilor, care erau atît de bătrîni și de obosiți. Atît erau de obosiți, că nu se dădeau niciodată jos din el.

Ouitlfe și fabric* «le (iocol»&

Bunicuțul Joe și bunicuța Josephine la un capăt, bunicuțul George și bunicuța Georgina la capătul celălalt.

Domnul și doamna Bucket, împreună cu micuțul Charlie Bucket, dormeau în camera învecinată, pe niște saltele așezate pe dușumea.

Pe timpul verii, asta nu era așa de rău, însă iarna, curenți reci ca gheața măturau podeaua cît era noaptea de lungă, și era ceva groaznic.

Nici vorbă să își poată permite să cumpere o casă mai de Doamne-ajută - nici măcar un pat în plus. Erau mult prea săraci.

Domnul Bucket era singurul din familie care avea o slujbă. Lucra într-o fabrică de pastă de dinți, unde stătea toată ziua la o masă și înșuruba căpăcelele în capul tuburilor, după ce fuseseră umplute. Numai că o persoană care înșurubează capacele nu e plătită cine știe ce, și bietul domn Bucket, oricît de mult ar fi muncit și oricît de repede ar fi înșurubat căpăcelele, nu izbutea niciodată să strîngă destui bani ca să cumpere măcar jumătate din lucrurile de care are nevoie o familie atît de numeroasă. Nu erau nici măcar destui bani ca să

cumpere mâncare pentru toți. Singurele alimente pe care și le puteau permite erau pâine cu margarina la micul dejun, cartofi fierți și varză la prânz și ciorbă de varză la masa de seară. Duminica era nițeluș mai bine. Așteptau cu toții nerăbdători să vină duminica, fiindcă atunci, chiar dacă aveau exact aceleași feluri de mâncare, fiecare din ei avea voie să mai mânînce o porție.

Firește, familia Bucket nu murea de foame, dar absolut toți - cei doi bunicuți, cele două bunicuțe, tatăl lui Charlie, mama lui, dar, mai ales, micuțul Charlie - trăiau de dimineața pînă seara cu o senzație oribilă de gol în stomăcele.

Charlie suferea cel mai tare. Și, cu toate că deseori tatăl și mama lui renunțau la porțiile lor de la cină sau de la prânz ca să i le dea lui, tot nu era suficient pentru un băiețel în creștere. El își dorea cu disperare ceva mai sățios și mai bun decît varza sau ciorba de varză. Lucrul după care tînjea mai mult decît orice pe lume era...

CIOCOLATA.

Dimineața, în drum spre școală, Charlie vedea tablete imense de ciocolata în vitrinele magazinelor și se oprea să se

(karlie îi fabrica «le (i'ocolfttM

13

holbeze la ele, cu nasul lipit de geam, simțind cum îi lasă gura apă de poftă. De mai multe ori pe zi, vedea cum alți copii scoteau din buzunare batoane cu cremă, pe care le mestecau lacomi, iar *asta*, desigur, era tortură *pură*.

O dată pe an doar, de ziua lui, apuca și Charlie Bucket să guste o fărîmă de ciocolată. Toți membrii familiei puneau bănuți deoparte pentru această ocazie specială, iar, cînd sosea ziua cea mare, Charlie era întotdeauna cadorisit cu un baton mititel de ciocolată doar al lui. Și, de fiecare dată cînd îl primea, în acele dimineți miraculoase cînd era ziua lui, îl puneau cu grijă într-o cutiuță de lemn, care îi aparținea, și îl prețuia de parcă ar fi fost aur curat; apoi, în zilele următoare, nu își permitea decît să îl privească, fără să îl atingă. Cînd, în cele din urmă, nu mai rezista, desfăcea o bucățică *minusculă* de ambalaj, într-un colț, care scotea la iveală o bucățică *minusculă* de ciocolată, din care, lua o bucățică *minusculă* - doar cît să permită gustului încîntător de dulce să i se împrăștie încet pe limbă. În ziua următoare, mai ronțaia un picuț, și tot așa. În felul ăsta,

Charlie făcea ca batonul lui de ciocolată de zece cenți să îl țină mai bine de o lună.

Dar încă nu v-am spus ce lucru îl chinuia pe Charlie, iubitorul de ciocolată, mai mult decât *orice* altceva. Acest lucru, pentru el, era mult, mult mai rău decât să vadă tabletele de ciocolată în vitrine sau pe ceilalți copii molfăind batoane cu cremă chiar în fața lui. Era cea mai groaznică tortură pe care v-o puteți imagina, și anume:

Chiar în acel oraș de fapt, chiar în fața casei în care locuia Charlie, se afla o
IMENSA FABRICA DE CIOCOLATA!

Ia închipuiți-vă așa ceva!

Și nu era vorba, pur și simplu, de o fabrică enormă oarecare de ciocolată. Era cea mai mare și mai faimoasă din lume! Era FABRICA WONKA, proprietatea unui domn pe nume Willy Wonka, cel mai mare inventator și fabricant de ciocolată care a existat vreodată pe fața pământului. Și ce minunată și imensă era fabrica! Avea porți uriașe, de fier, și era înprejmuită de un zid înalt, și coloane de fum suiau pe coșuri, iar dinăuntru se auzeau sunete și zbîrnîituri ciudate, ce păreau să vină din străfundurile ei.

(tartie ((fabric* <le (focoUtâ

Iar dincolo de ziduri, pe o distanță de un kilometru de jur împrejurul ei, aerul era parfumat cu mirosul pregnant, îmbătător de ciocolată topită!

De două ori pe zi, în drum spre școală, micuțul Charlie Bucket era nevoit să treacă chiar prin fața porților fabricii. Și, de fiecare dată când se apropia, începea să pășească foarte, foarte încet, să-și ridice nasul cât putea de sus și să tragă adânc în piept mirosul fantastic de ciocolată din jurul lui.

Oh, cât de mult îndrăgea acel miros!

Și, vai, cât de tare își dorea să poată intra în fabrică, să vadă cu ochii lui cum e înăuntru!

%

*friric**

AotttHtUttf

WflUj WoMkA

Seara, după ce
mînca repede
ciorba subțire de
varză de la cină,
Charlie se ducea
întotdeauna în
odaia celor patru
bunici, să le
asculte poveștile,
după care le
spunea noapte
bună.

Toți cei patru
bătrînei trecuseră
de nouăzeci de
ani. Erau zbîrciți
ca niște prune
uscate și ciolanoși
ca niște schelete
și, cît era ziulica
de lungă, pînă să
își facă Charlie
apariția, zăceau
claie peste
grămada în patul
comun, cîte doi la
fiecare capăt, cu
scufiile în cap, ca
să le țină de cald,
moțîind ca să le
treacă vremea,
fiindcă nu aveau

nimic altceva de
făcut. Însă, de
cum auzeau ușa
deschizîndu-se și
pe Charlie zicînd:
„Bună seara,
bunicuțule Joe,
fcunicuțo
Josephine,
bunicuțule
George și

bunicuțo
Georgina", se
ridicau cîteșipatru
în capul oaselor,
cu fețele bătrîne și
încrețite, luminate
de zîmbete de
bucurie - și
începea discuția.
Fiindcă toți îl
iubeau pe băiețel.
Era lumina vieții
lor, iar vizitele lui
din fiecare seară
erau așteptate cu
nerăbdare întreaga
zi. Adesea, tatăl și
mama lui Charlie
li se alăturau și ei,
lîngă ușă, să
asculte poveștile
celor bătrîni; și
astfel, pentru, să
zicem, o jumătate
de oră, în fiecare
seară, odaia
aceasta se
transforma într-un
palat fericit și toți
membrii familiei
uitau cît erau de
flămînzi și de
amărîți.

Într-o seară,
cînd Charlie se
duse să își vadă

bunicii, le zise:

-*Chiar* e
adevărat că
Fabrica de
Ciocolată
Wonka e cea
mai mare din
lume?

-*Adevărat?*
strigară cei
patru într-un
singur glas.
Bineînțeles că-i
adevărat!

Dumnezeule,
chiar nu știai
una ca *asta*? E
de aproape
cincizeci de ori
mai mare decît
oricare alta!

-Și domnul
Willy Wonka e
de-adevâ-
ratelea cel mai
deștept
fabricant de
ciocolată din
lume?

-*Dragul* meu
băiat, spuse
bunicuțul Joe,
ridicîndu-se
nițeluș pe
pernă. Domnul

Willy Wonka e cel mai *uimitor*, cel mai *fantastic*, mai *extraordinar* fabricant de ciocolată de pe lume! Credeam că *toata lumea* știe asta!

-Știam că e faimos, bunicuțule Joe, și știam că e foarte deștept...

-*Deștept!* strigă batrânelul. E mai mult decât atât! E un *magician* al ciocolatei! Poate să facă *orice* - absolut orice își pu-ne-n cap! Nu-i așa, dragii mei?

Ceilalți trei bătrânei dădură aprobator din cap și ziseră:

- *Absolut adevărat. Pe cât se poate de adevărat.*

- Vrei să spui că nu ți-am *povestit* nici odată despre domnul Willy Wonka și despre fabrica lui? se miră bunicuțul Joe.

-Niciodată, îi răspunse micuțul Charlie.

-Dumnezeule mare din ceruri! Nu știu ce-i cu mine!

-îmi povestești acum, te rog, bunicuțule Joe?

-Bineînțeles că-ți povestesc. Așează-te lângă mine, pe pat, scumpule, și ascultă cu atenție!

Bunicuțul Joe era cel mai în vîrstă dintre cei patru bunici. Avea nouăzeci și șase de

ani și jumătate, adică aproape vîrsta maximă la care poate ajunge cineva. Ca toate persoanele extrem de bătrîne, era delicat și slăbit și, pe tot parcursul zilei, vorbea foarte puțin. Seara însă, cînd Charlie, nepoțelul lui iubit, venea în odaie, părea, în mod miraculos, să întinerească. Toată oboseala îl părăsea și bătrînul devenea energic și înflăcărat ca un puști.

-Oh, ce om e domnul Willy Wonka! strigă bunicuțul Joe. Știai, bunăoară, că a inventat el singur mai mult de două sute de sortimente de batoane de ciocolată, fiecare cu o altă umplutură, fiecare de departe mai dulce, mai cremos și mai delicios decât orice produs al oricărei alte fabrici?!

-Perfect adevărat! exclamă bunicuța Josephine. Și le trimite în *toate* cele patru colțuri ale lumii! Nu-i așa, bunicuțule Joe?

-Așa-i, draga mea, așa-i. Și la toți regii și președinții de pe pămînt. Dar nu face doar batoane de ciocolată. Vai de mine, nu! Are niște invenții de-a dreptul fantastice în mîneacă, domnul Willy Wonka al nostru! Știai că a inventat o modalitate de a fabrica înghețata în așa fel încît să rămînă rece ore în șir, fără să stea în lada

frigorifică? Poți s-o lași în soare toată dimineața, pe arșița cea mai mare, că nu se topește!

-Dar asta e *imposibil!* spuse micuțul Charlie, făcând ochii mari la bunicul lui.

-Sigur că e imposibil! exclamă bunicuțul Joe. E complet *absurd!* Dar domnul Willy Wonka a reușit s-o facă!

-Chiar așa! îl susținură ceilalți, dînd din cap ca să-i întărească spusele. Domnul Wonka a reușit.

- Și apoi, continuă bunicuțul Joe, vorbind foarte rar, ca Charlie să nu piardă nici un cuvîntel, domnul Willy Wonka poate să

Ouulie îi fabrica de (i'oco)Utii

U

facă bezele cu gust de violete, și caramelle savuroase, care-și schimbă culoarea **din** zece în zece secunde, în timp ce le sugi, și dulciuri pufoase, care se topesc **de cum** ți-ai atins buzele de ele. Poate să facă gumă de mestecat care nu-și pierde **gustul** niciodată și baloane dulci, pe care le umfli la dimensiuni enorme, înainte să le **înțepi** cu un ac și să le spargi. Și, printr-o **metodă** secretă, poate să facă ouă de **sturz** cu picățele negre pe ele și, **cînd** le **bagi** în gură, se fac din ce în ce mai mici, **pînă** ce, dintr-odată, te trezești că n-ai mai **rămas** decît cu un pușor **din** zahăr roz, **pe** vîrful limbii.

ta.

Bunicuțul
Joe luă o
pauză, ca să-și
treacă, încet,
vîrful limbii
peste buze.

-îmi lasă
gura apă
doar cînd
mă *gîndesc*,
mărturisi el.
-Și mie, i se
alătură
micuțul
Charlie.

Dar zi mai
departe, *te*
rog!
în timp ce
vorbeau,
domnul și
doamna
Bucket,
părinții lui
Charlie,
intraseră pe
nesimțite în
odaie, iar
acum ședeau
amîndoi în
pragul ușii și
ascultau.

-

Povestește-i lui
Charlie de
prințul ne
bun din India!
sugera
bunicuța
Josephine.
I-ar plăcea
povestea.

-Vrei să
spui, prințul

HP4LV & MU

Pondicherr
y¹? întrebă
bunicuțul
Joe,
izbucnind
în rîs.

-*Complet*
țicnit!
aprecie
bunicuțul

George.

- însă
foarte
bogat,
completă
bunicuța

Georgina.

- Dar ce-a
făcut?
întrebă,
nerăbdător,

Charlie.

- Ascultă,
îi spuse
bunicuțul
Joe, și-o

să afli.

¹ Cireș de
baltă (trad.
aprox.) (n.tr.)

totMHKI
WoMfcft U
frflfttl
(H«tf*M

-Prințul
Pondicherry
i-a scris o
scrisoare
domnului
Willy
Wonka,
începu
bunicuțul
Joe, în care îl
ruga să vină
pînă în India
și să-i
construiască
un palat
colosal,
numai și
numai din
ciocolată.
-Și domnul
Wonka l-a
construit,
bunicuțule?
-Firește că l-
a construit.
Și ce palat!

Avea o sută
de camere, și
totul era
făcut din
ciocolată
neagră sau
albă!
Căramizile
erau din
ciocolată, și
cimentul
care le lega
era tot
ciocolată, și
ferestrele
erau din cio-
colată, și toți
pereții și
tavanele erau
tot din
ciocolată, la
fel și
covoarele, și
tablourile, și
mobilierul,
și paturile;
iar cînd
deschi-deai
robinetele la
baie, pe-
acolo curgea
ciocolată
fierbinte.

- Când l-a terminat, domnul Wonka i-a spus prințului Pondicherry: „Te previn că n-o să țină foarte mult, așa c-ai face bine să te apuci să-l mănânci cât mai repede”. „Prostii!” a strigat prințul. „N-o să m-apuc să-mi mănânc palatul! N-am să ronțai nici măcar scările, și nici n-am să ling pereții! Am să *locuiesc* în el!” Numai că domnul Wonka a avut dreptate, firește, fiindcă, la scurt timp după asta, a sosit o zi toridă, cu un soare ucigător, și tot palatul a început să se topească, după care s-a prăbușit încet la pământ, așa că prințul cel tăcănit, care moțăia în camera de zi în momentul acela, s-a trezit înotînd într-un lac imens și lipicios de ciocolată.

Micuțul Charlie stătea foarte cuminte pe marginea patului, cu ochii cât cepele la bunicul lui. Fața i se luminase și căscase așa tare ochii, că i se vedea numai albul de pe margini.

-Și povestea asta e adevărată? vru el să afle. Sau mă luați peste picior?

-E adevărată! strigară într-un glas cei patru bătrînei. Bineînțeles că e adevărată! întreabă pe cine vrei tu!

(fuulie (i fabrica de (tocoUtă

2.;

-Și să vă mai spun ceva adevărat, îi ademeni bunicuțul Joe, de data asta aple-cîndu-se mai mult către Charlie și coborînd glasul pînă ce ajunse să șoptească tainic. *Nimeni... nu iese... niciodată!*

-De unde? întrebă Charlie.

-Și... *nimeni... nu intră... niciodată!*

-Unde să intre?

-In Fabrica lui Wonka, firește!

-Bunicuțule, ce *vrei* să spui?

-Vorbesc de *muncitori*, Charlie.

-Muncitori?

-Toate fabricile, îi explică bunicuțul Joe, au muncitori care intră și ies pe porți dimineța și seara - cu excepția celei a lui Wonka! Ai văzut *tu* vreodată pe cineva care să intre în locul acela - sau să iasă de-acolo?

Micuțul Charlie se uită cu atenție la fiecare din cele patru fețe îmbătrînite, și ele îl priviră la rîndul lor. Erau niște fețe prietenoase și zîmbitoare, dar, în același timp, serioase. Nu se citea nici urmă de glumă sau de luat peste picior pe nici una dintre ele.

- Ei! Ai văzut? insistă bunicuțul Joe.

-Păi... nu prea știu, bunicuțele, se bâlbâi Charlie. De câte ori trec *eu* pe lângă fabrică, porțile par să fie închise.

-Exact! exclama bunicuțul Joe.

- Dar trebuie să existe oameni care să lucreze acolo...

- Nu *oameni*, Charlie. Nu *oameni obișnuiți*, în orice caz.

-Atunci, cine? strigă Charlie.

-A-ha... Vezi tu, asta e... Asta e încă o dovadă a deșteptăciunii domnului Willy

Wonka.

-Charlie, scumpule, îl strigă doamna Bucket din locul în care stătea, lângă ușă, e timpul să te duci la culcare. Ajunge pentru seara asta!

-Dar, mamă, *trebuie* să aud...

-Mîine, scumpule...

-Așa-i, aprobă bunicuțul Joe. O să-ți povestesc restul mîine-seară.

Hmicftorff wffterfojf

În seara următoare, bunicuțul Joe își reluă firul poveștii.

-Vezi tu, Charlie, nu cu mult timp în urmă, mii de oameni lucrau în Fabrica domnului Willy Wonka. După care, într-o bună zi, pe neașteptate, domnul Wonka le-a cerut *absolut tuturor* să plece, să se ducă la ei acasă și să nu mai vină niciodată.

-Dar de ce? întrebă Charlie.

-Din cauza spionilor.

-A spionilor?

-Da. Vezi tu, toți ceilalți fabricanți de ciocolată începuseră să invidieze dulciurile minunate ale domnului Wonka și se apucaseră să trimită spioni, să fure rețetele secrete. Spionii se angajau la Fabrica Wonka, prefăcându-se că sînt muncitori

obișnuți, și, în timp ce erau acolo, aflau din sursă sigură cum se face un anumit produs.

- Și se duceau înapoi la fabricile lor și povesteau? întrebă Charlie.

- Trebuie să fi făcut așa, răspunse bunicuțul Joe, pentru că, la scurt timp după aceea, fabrica lui Fickelgruber¹ s-a pornit să facă o înghețată care nu se topea nici odată, nici sub soarele cel mai dogoritor. După asta, fabrica domnului Prodnose² a scos pe piață o gumă de mestecat care nu își pierdea niciodată aroma, indiferent cât mestecai la ea. Și, după asta, fabrica domnului Slugworth³ a început să facă baloane de zahăr pe care le umflai la dimensiuni urieșești, înainte să le înțepi cu acul și să le spargi. Și povestea se repeta și la alte fabrici. Domnul Willy Wonka ajunsese să își smulgă barba și să strige: „Ce îngrozitor! Voi fi ruinat! Sînt spioni peste tot! Va trebui să închid fabrica!”

- Doar n-a făcut una ca asta! se revoltă Charlie.

¹ Neseriosul (trad. aprox.) (n.tr.)

² Bâgăciosul (trad. aprox.) (n.tr.)

³ Trîndavul (trad. aprox.) (n.tr.)

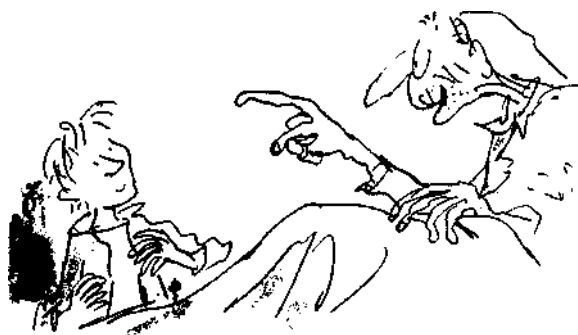
- Ba da, a făcut. Le-a spus *tuturor* muncitorilor că regretă, însă trebuie să-i trimită acasă. Apoi, a închis porțile principale și le-a legat cu un lanț. Dintr-odată, gigantica Fabrică de Ciocolată Wonka a devenit tăcută și pustie. Coșurile au încetat să mai scoată fum, mașinile și-au oprit bîzîitul și, de atunci, nu s-a mai fabricat nici măcar o ciocolată sau o bomboană. Nu se zărea nici un suflător de om care să intre sau să iasă, și pînă și domnul Willy Wonka dispăruse cu desăvîrșire. Lunile treceau una după alta, continuă bunicuțul Joe, și fabrica rămînea tot închisă. Toată lumea zicea: „Săracu' domnu' Wonka. Era așa de cumsecade. Și făcea niște lucruri așa de bune. Dar acum e la pămînt. S-a terminat cu el.” Apoi, s-a petrecut ceva uimitor, într-o bună zi, dis-de-dimineată, coloane subțirele de fum au început să fie văzute ieșind din vîrfurile coșurilor înalte ale fabricii! Lumea din oraș se oprea să caște ochii. „Ce se-ntîmplă?” strigau. „Cineva a aprins cuptoarele! Domnul Wonka deschide din nou fabrica!” Au alergat la porți, așteptîndu-se să le vadă larg deschise și pe domnul Wonka stînd acolo, să își

primească iarăși muncitorii. Dar n-a fost așa! Imensele porți de fier erau tot încuiate și legate la fel de sigur ca mai înainte, iar domnul Wonka nu era de văzut nicăieri. „Dar în fabrică se lucrează!” strigau oamenii. „Ascultați! Se aud mașinile! Zbîrnîie din nou! Și se simte mirosul de ciocolată în aer!”

Bunicuțul Joe se aplecă în față și puse un deget lung și subțire pe genunchiul lui Charlie, spunându-i încet:

-Dar misterul cel mai mare, Charlie, erau umbrele de la ferestrele fabricii. Lumea care stătea afară, în stradă, a văzut umbre întunecate care se mișcau în spatele ferestrelor mate.

-Umbrele cui? întrebă iute Charlie.

3,

-Asta voiau să afle cu toții. „Clădirea e plină de muncitori! strigau oamenii. Da' nimeni n-a intrat! Porțile sînt încuiate! E-o nebunie! Și nici nu iese nimeni!” Numai că nu mai era nici o îndoială, continuă bunicuțul Joe, că fabrica *funcționa*. Și de-atunci nu și-a mai oprit activitatea, de zece ani. Mai mult, ciocolatele și dulciurile s-au făcut și mai fantastice și mai delicioase. Și, firește, *acum*, cînd domnul Wonka inventează vreo acadea nemaipomenită, nici domnul Fickelgruber, nici domnul Prodnose, nici domnul Slugworth, nici nimeni altcineva nu mai e în stare să o copieze. Nici un spion nu mai poate să intre în fabrică, să afle rețeta.

-Dar, bunicuțule, strigă Charlie, *pe cine* a angajat domnul Wonka să lucreze în fabrică?

-Nimeni nu știe, Charlie.

-Dar e *absurd*! Nu l-a întrebat nimeni pe domnul Wonka?

-Nimeni nu îl vede. Nu iese niciodată. Singurele lucruri care ies din locul acela sînt ciocolatele și dulciurile. Ies printr-o trapă specială din perete, ambalate și cu

adresele scrise pe ele, și sînt ridicate, în fiecare zi, de camioanele poștei.

-Dar, bunicuțule, *ce fel* de oameni sînt cei care lucrează acolo?

-Dragul meu, zise bunicul Joe, ăsta e unul dintre marile mistere ale lumii fabricanților de ciocolată. Știm un singur lucru despre ei: sînt foarte mici. Umbrele firave ce apar uneori în spatele geamurilor, mai cu seamă noaptea, tîrziu, cînd sînt aprinse luminile, sînt ale unor oameni *mărunței de tot*, care mi-ar ajunge cam pînă la genunchi...

- Nu există asemenea oameni, comentă Charlie.

Chiar în clipa aceea, domnul Bucket, tatăl lui Charlie, intră în odaie. Se întorsese de la fabrica de pasta de dinți și flutura entuziasmat ziarul de seară.

- Ați aflat vestea cea mare? strigă el, tinînd ziarul astfel încît să poată vedea cu toții titlul uriaș. Acesta spunea:

**FABRICA WONKA SE VA
DESCHIDE
ÎN SFÎRȘIT PENTRU
CÎȚIVA NOROCOȘI**

S

tfletele Atfrff

-Adică oamenii o să poată să intre în fabrică? țipă bunicuțul Joe. Citește-ne ce zice - iute!

-Bine, se învoi domnul Bucket, netezind ziarul. Ascultați:

%Sitlettttttl fre 3eat?ă

Domnul Willy Wonka, geniul fabricant de dulciuri, pe care nu la mai văzut nimeni în ultimii zece ani, nea trimis azi următoarea înștiințare:

Eu, Willy Wonka, m-am hotărît să permit la cinci copii - doar cinci, luați aminte, nu mai mulți - să îmi viziteze fabrica anul acesta. Cei cinci norocoși vor face un tur al cărui ghid voi fi chiar

eu, în persoana, și vor fi lăsați să vadă toate secretele și lucrurile magice din fabrica mea. Apoi, la sfârșitul vizitei, ca un cadou special, vor primi cu toții destule ciocolate și acadele cât să le ajungă tot restul vieții! Așadar, căutați Biletele Aurii! Cinci Bilete Aurii au fost tipărite pe hârtie aurită, și aceste cinci Bilete Aurii au fost ascunse sub ambalajul obișnuit a cinci batoane obișnuite. Aceste cinci batoane se pot găsi oriunde - în orice magazin de pe oricare strada din orice oraș al oricărei țări din lume -, pe orice teighea unde se vînd dulciuri Wonka. Iar cei cinci norocoși care găsesc aceste cinci Bilete Aurii sînt *singurele* persoane cărora li se va permite să viziteze fabrica mea și să vadă cum e *acum* înăuntru! Mult succes tuturor și vînătoare plăcută!

(Semnat Willy Wonka.)

- Omul s-a țicnit! murmură bunicuța Josephine.

- Ba e genial! strigă bunicuțul Joe. E un magician! Ia închipuiți-vă ce-o să se întîmple acum! Toată lumea o să caute Biletele acelea Aurii! Toată lumea o să cumpere batoane Wonka, sperînd să

găsească unul dintre ele! O să aibă vînzări mai mari ca niciodată! O, ce minunat ar fi să găsești unul!

-Și toată ciocolata și bomboanele pe care le poți mânca pentru tot restul vieții -*gratis!* observă bunicuțul George. Ia gîndiți-vă cum ar fi!

-Ar fi nevoiți să le livreze într-un camion! comentă bunicuța Georgina.

-îmi vine râu și numai cînd mă gîndesc la asta, zise bunicuța Josephine.

-Prostii! strigă bunicuțul Joe. *Ce-ar fi*, Charlie, să desfaci un baton de ciocolată și să vezi că înăuntru sclipește un Bilet Auriu!

-Ar fi ceva, bunicuțele. Dar n-am nici o speranță, spuse cu tristețe Charlie. Eu primesc doar unul pe an.

-Nu se știe niciodată, scumpule, îl încuraja bunicuța Georgina. Săptămîna viitoare e ziua ta. Ai la fel de multe șanse ca oricare alt copil.

-Mă tem că asta nu-i adevărat, zise bunicuțul George. Copiii care o să găsească Biletele Aurii sînt cei care își permit să cumpere dulciuri în fiecare zi. Charlie al nostru nu primește decît o dată pe an. N-are nici o șansă.

**frCtn((
4of
norocoK**

entuziasmat pînă
în pragul nebuniei
de succesul eroului
lor. Steaguri
fluturau la toate
ferestrele, copiilor
li se

Chiar în ziua
următoare se găsi
primul Bilet Auriu.
Găsitul era un
băiat pe nume
Augustus Gloop, și
ediția de seară a
ziarului domnului
Bucket avea, pe
prima pagină, o
fotografie mare cu
el. Aceasta înfățișa
un băiat de nouă ani,
atît de gras, de parcă
ar fi fost umflat cu
pompa. Falduri
uriașe, fleșcăite, de
grăsime i se
lăbărtau în toate
părțile corpului, iar
fața băiatului
semăna cu o minge
monstruoasă de
aluat, cu două
stafide micuțe și
poficioase în loc de
ochi, cu care cerceta
lumea. Orașul în
care locuia
Augustus Gloop, se
spunea în ziar, era

dăduse liber de la școală și o paradă era organizată în cinstea faimosului june.

„Știam că Augustus o să găsească un Bilet Auriu”, le mărturisise ziaristilor mama acestuia. „Mânncă atât de *multe* dulciuri în fiecare zi, că era aproape *imposibil* să *nu* găsească unul. Mîncarea e hobby-ul lui, știți. *Doar asta* îl interesează.

Totuși, e mai bine decît să fie un *huligan*

și să tragă cu *pușca* sau mai știu eu ce să facă în timpul liber, nu? Și eu întotdeauna am considerat, nu-i așa, că n-ar mânca, tot timpul, dacă n-ar avea nevoie să se alimenteze. Sînt doar *vitamine*, oricum. Ce *senzațional* va fi să viziteze fabrica minunată a domnului Wonka! Nu ne mai încăpem în piele de *mîndrie*!"

- Ce femeie revoltătoare, comentă

bunicuța Josephine.

- Și ce băiat nesuferit, adăugă bunicuța

Georgina.

- Au mai rămas doar patru Bilete Aurii, constată bunicuțul George. Mă întreb

cine-o să le capete pe *acelea*.

Și acum, întreaga țară, ba nu, chiar întreaga lume părea să se fi prins, deodată, în nebunia cumpărării de dulciuri, fiecare căutînd cu frenezie acele prețioase bilete rămase. Femei în toată firea erau văzute intrînd în magazinele cu dulciuri și cumpărînd pe loc cîte zece batoane de ciocolata Wonka, apoi rupîndu-le imediat ambalajul și uitîndu-se nerăbdătoare după sclipirea vreunei hîrtii aurite. Copiii își spărgeau cu ciocanele pușculițele-purceluș și dădeau fuguța la magazin cu pumnii plini de bani.

Într-un oraș, un gangster celebru a jefuit o bancă și a luat cinci mii de dolari pe care i-a cheltuit pe dulciuri, în aceeași după-a-miază. Cînd polițiștii au intrat în casa acestuia să îl aresteze, l-au găsit pe jos, în mijlocul unor munți de dulciuri, despicînd ambalajele cu tăișul unui pumnal lung. În îndepărtata Rusie, o femeie pe nume Charlotte Russe a pretins că a găsit cel de-al doilea bilet, însă s-a dovedit că acesta era un fals destul de reușit. În Anglia, un renumit om de știință, profesorul Foulbody, a inventat o mașină care îți poate spune imediat, fără să fie nevoie să desfăci ambalajul, dacă sub el se ascunde sau nu un Bilet Auriu. Instrumentul avea un braț mecanic ce se lansa cu o forță teribilă și înhăța orice conținea o bucătică de aur, oricît de mică ar fi fost. Pentru moment, părea să se fi găsit răspunsul la toate întrebările. Din nefericire însă, în timp ce profesorul arăta mașinăria publicului larg de la raionul de dulciuri al unui mare magazin, brațul mecanic a țișnit și a înhățat plomba de aur din măseaua unei ducese care stătea în apropierea lui. A urmat o scenă urîtă, și instrumentul a fost făcut bucățele de către mulțime.

Brusc, cu o zi înainte de aniversarea lui Charlie, ziarele anunțară găsirea celui de-al doilea Bilet Auriu. Norocoasa era o fetiță numită Veruca Salt, care locuia împreună cu părinții într-o metropolă îndepărtată. Din nou, ziarul de seară al domnului Bucket avea o fotografie uriașă a norocoasei. Fetița stătea între tatăl și mama ei, ambii radiind de bucurie, în camera de zi, și flutura Biletul Auriu deasupra capului, rînjind cu gura pînă la urechi.

Tatăl Verucăi, domnul Salt, fusese bucuros să le explice în amănunt ziariștilor cum fusese găsit biletul: „Vedeți, băieți, începuse el, de cum mi-a spus fetița mea că, pur și simplu, *trebuie* să aibă unul dintre Biletele Aurii, m-am dus în oraș și am cumpărat toate dulciurile Wonka pe care le-am găsit. *Mii*, probabil că am luat. *Sute* de *mii*! După asta, le-am încărcat în camioane și le-am trimis direct la fabrica *mea*. Fac afaceri cu arahide, înțelegeți, și am vreo sută de femei care lucrează pentru mine, adică descojesc arahidele, ca să fie apoi prăjite și sărate. Asta fac toată ziua femeile alea, stau și descojesc arahide. Așa că le zisei: «Gata, fetelor, de-acu' puteți

(kurlie fi fabric* *e (focoUtâ

41

să vă opriți din descojitu' arahidelor și să v-apucați să desfaceți ambalajele de la dulciurile astea!» Și-așa au făcut. Absolut toate muncitoarele smulgeau hîrțile de pe batoanele alea de ciocolată, la viteză maximă, de dimineată pînă seara.

Dar au trecut trei zile, și nimic. Oh, a fost groaznic! Micuța mea Veruca se întrista tot mai tare și, cum ajungeam acasă, zbiera la mine: «*Unde mi-e Biletul Auriu? Vreau Biletul meu Auriu!*» Și zăcea ore în șir pe podea, dînd din picioare și urlînd de ți se făcea pielea de găină. Ei bine, domnilor, nu suportam să-mi văd fetița așa nefericită, așa că m-am jurat c-o să continui căutarea, pînă o să obțin ce-și dorea. Și-apoi, deodată... în seara celei de-a patra zile, una dintre muncitoare a strigat: «L-am găsit! Un Bilet Auriu!» Și i-am zis: «Dă-l încoa' iute!», și mi l-a dat, și m-am dus în goană acasă și i l-am dat iubitei mele Veruca, și acum e din nou zîmbitoare, și avem iar o familie fericită."

-E chiar mai rea decît grăsanul, aprecie bunicuța Josephine.

-îi trebuie o bătaie bună, fu de părere bunicuța Georgina.

Omrît ff f Abrfoi it (i'ocoUt*

+3

-Da, dragul meu, confirmă mama lui. Bineînțeles.

-Oh, ce minunat ar fi să găsesc înăuntru cel de-al treilea Bilet Auriu! spuse Charlie.

-Adu înapoi cadoul, când îl primești, îl rugă bunicuțul Joe. Atunci, o să putem să ne uităm cu toții când îi desfăcăm ambalajul.

-

N
u

c
r
e
d

c
a

t
a
t
ă
l

f
e
t
e
i

a

p
r
o
c
e
d
a

t

c
o
r
e
c
t

,

b
u
n
i
c
u
ț
u
l
e

,

t
u

c
e

z
i
c
i
?

m
u
r
m
u
r
ă

C

h
a
r
l
i
e
.

-
O

r
ă
s
f
a
ț
ă
,

s
p
u
s
e

b
u
n
i
c
u
ț
u
l

J
o
e
.

\$
i

n
u

i
e
s
e

n
i
m
i
c

b
u
n

d
a
c
ă

r
ă
s
f
e
ț
i

a
ș
a

u
n

c
o
p
i
l

,

C
h
a
r
l
i
e

,

a
s
c
u
l
t
â
-
m
â

p
e

m
i
n
e

.

-

H
a
i

l
a

c
u
l
c
a

r
e
,

s
c
u
m
p
u
l
e
!

î
i

z
i
s
e

m
a
m
a

l
u
i

C
h
a
r
l
i
e
.

M
î
i
n

e

e

z

i

u

a

t

a

,

n

u

u

i

t

a

,

a

ș

a

c

ă

s

p

e

r

s

ă

t

e

t

r

e

z

e
ș
t
i

d
e
v
r
e
m
e

c
a

s
ă
-
ț
i

d
e
s
c
h
i
z
i

cadoul.

-

O

c
i
o
c
o
l
a
t

ă

W
o
n
k
a
!

e
x
c
l
a
m
ă

C
h
a
r
l
i
e
.

E

o

c
i
o
c
o
l
a
t
ă

W
o
n
k
a
,

n
u
-
i

a
ş
a
?

7

cu ochii la Charlie.

¹ Fondantă de ciocolată strașnic de fină (trad. aprox.) (n.tr.)

- La mulți ani! strigară cei patru bunici când Charlie își făcu apariția în odaia lor, a doua zi dimineată.

Charlie zîmbi nervos și se așeză pe marginea patului. Ținea cadoul, unicul său cadou, cu mare grijă, cu amîndouă mîinile. Pe ambalaj scria: WONKA'S WHIPPLE-SCRUMPTIOUS FUDGEMALLOW DELIGHT¹.

Cei patru bătrînei, doi la un capăt, și doi la celălalt capăt al patului, se proptiră pe perne și fixară cu ochi neliniștiți batonul de ciocolată din mîna lui Charlie.

Domnul și doamna Bucket intrară și ei și veniră lîngă pat,

în odaie se făcu
linişte. Cu toţii îl
aşteptau acum pe
Charlie să îşi
desfacă darul.
Charlie se uită la
batonul de
ciocolată. Îşi
plimbă degetele
încet pe toată
lungimea lui,
mîngîindu-l cu
dragoste, şi hîrtia
sclipitoare foşni
discret în camera
cufundată în tăcere.

Atunci, doamna
Bucket spuse cu
blîndeţe:

- Scumpul meu,
să nu fii prea
dezamăgit
dacă nu găseşti
ceea ce cauţi sub
ambalaj.
Nu poţi să te
aştepti să ai atîta
noroc.

- Are dreptate,
zise şi domnul
Bucket.

Charlie nu spuse

nimic.

-La urma
urmelor, adăugă
bunicuţa
Josephine, în
lumea întreagă
nu mai sînt decît
trei bilete
ramase de
descoperit.

-Ce trebuie să
nu uiţi, îi zise
bunicuţa

Georgina, e că,
orice s-ar
întîmpla, rămîi
cu batonul de
ciocolată.

-Wonka's
Whipple-
Scrumptious
Fudge-mallow
Delight! strigă
bunicuţul
George. E cea
mai bună dintre
toate! Îţi va
plăcea *la*
nebunie!

-Da, şopti
Charlie. Ştiu.

- Nu te mai gin di la Biletele Aurii și savurează ciocolata, îl sfătui bunicuțul Joe. Ce-ar fi să faci asta?

Știa cu toții că era ridicol să se aștepte ca acel unic baton de ciocolată să conțină un bilet magic, așa că se străduiau, cât se poate de blînd și de delicat, să îl pregătească pe Charlie să înfrunte dezamăgirea. Numai că adulții mai știa un lucru, și anume că, oricît de *mică* era șansa de a cîștiga, *acea șansă exista*.

Șansa *trebuia* să existe.

Acel baton de ciocolată avea la fel de multe șanse ca oricare altul să conțină un Bilet Auriu.

Și, din această cauză, toți bunicii și părinții din încăpere erau, de fapt, la fel de tensionați și de nerăbdători ca Charlie, cu toate că se prefăceau a fi foarte calmi.

-Ar fi bine să-l deschizi, altfel întîrzii la școală, zise bunicuțul Joe.

-Poți să termini cu emoțiile, completă bunicuțul George.

-Desfă-1, dragul meu, îl încuraja bunicuța Georgina. Te rog să-1 desfăci. Mă faci să tremur de emoție.

Foarte încet, degetele lui Charlie începură să rupă un colțișor din ambalaj.

Bătrîneii din pat se aplecară cu toții în față, lungindu-și girurile firave.

Apoi, brusc, ca și cînd n-ar mai fi putut suporta tensiunea momentului, Charlie rupse ambalajul exact pe mijloc... și în poala lui căzu... un baton de ciocolată de culoare crem.

Nici urmă de Bilet Auriu pe nicăieri.

- Ei - *asta el* rosti vesel bunicuțul Joe. E așa cum ne așteptam.

Charlie își ridică privirea de la ciocolată. Patru fețe bătrîne și blajine îl priveau de pe pat. Le zîmbi și el, trist, după care ridică din umeri și luă batonul și i-l întinse mamei lui, spunînd:

-Mamă, ia și tu o bucatăică. O să-1 împărțim. Vreau să gustе toată lumea din el.

-Nici să nu te gîndești! refuză mama.

-Nu, nu! strigară și ceilalți. Nici prin gînd nu ne trece! E *doar* al tău!

- *Vă rog*, îi imploră Charlie, întorcîndu-se să i-1 ofere bunicuțului Joe.

însă nici el, nici nimeni altcineva nu vru să ia nici măcar un colțișor.

- E vremea să te duci la școală, scumpule, spuse doamna Bucket, înconjurînd umerii slăbuți ai lui Charlie cu brațul. Haide, altfel întîrzi.

t

Se m*i țXfetc AotfX Klete

În aceeași seară, ziarul domnului Bucket anunță găsirea nu doar a celui de-al treilea Bilet Auriu, ci chiar și pe a celui de-al patrulea, „AZI S-AU GĂSIT DOUA BILETE”, urlau ziarele, „A MAI RĂMAS UNUL SINGUR”.

- Bine, spuse bunicuțul Joe, cînd întreaga familie se strînse în odăița bătrînilor, după cină. Hai să vedem cine le-a găsit.

„Cel de-al treilea Bilet Auriu, citi domnul Bucket, ținînd ziarul aproape de el, fiindcă avea vederea slabă și nu își permitea să-și cumpere ochelari, cel de-al treilea Bilet a fost găsit de domnișoara Violet Beauregarde. Era mare agitație în casa familiei Beauregarde, cînd a ajuns reporterul nostru, să îi ia un interviu

norocoasei domnișoare - aparatele nu mai pridideau cu pozele, blițurile te orbeau și lumea se împingea și se înghiontea, în încercarea de a ajunge cât mai aproape de noua celebritate. Și faimoasa domnișoară stătea în sufragerie, urcată-n picioare pe un scaun, și flutura nebunește Biletul Auriu, de parcă ar fi vrut să cheme taxiul. Vorbea foarte repede și foarte tare cu toată lumea, însă nu era ușor de înțeles ce spunea, pentru că, în același timp, mesteca feroce o gumă. «Sînt o fană a gumei, normal, strigă ea, dar, cînd am auzit de biletele astea ale domnului Wonka, am lăsat deoparte guma

și m-am apucat de ciocolata, în speranța că voi avea noroc. *Acum*, firește, m-am întors la gumă. Pur și simplu *ador* guma. N-aș putea trăi fără ea. Mestec toată ziua, mai puțin cele cîteva minute în care mănînc, dar atunci mi-o pun după ureche, la loc sigur.

Să vă spun cinstit, pur și simplu nu m-aș simți *bine* dacă nu aș avea o fărîmiță de gumă să mestec în fiecare moment al zilei; pur și simplu, n-aș rezista. Mama zice că o doamnă nu face așa ceva și că-i urît să vezi fălcile unei fete cum se tot mișcă, așa ca ale mele, dar nu-mi pasă. Și, oricum, cine-i ea să mă critice, că, dacă mă-ntrebați pe mine, pot să vă spun că fălcile *ei* se mișcă aproape la fel de mult ca ale mele, cînd tot *zbiară* la mine și nu mă slăbește nici o secundă.»

«Hei, Violet, vezi ce spui», o atenționa doamna Beauregarde din colțul celălalt al camerei, unde se urcase pe pian, ca să nu fie călcată în picioare de gloată.

«Gata, mamă, nu te ambala! țipă domnișoara Beauregarde. Și-acum, continuă ea, întorcîndu-se către reporteri, poate vă interesează să aflați că bucata asta de gumă pe care o mestec în clipa asta am început-o acum *trei Juni*. E un record, să

știți. Am bătut recordul deținut de prietena mea cea mai bună, domnișoara Cornelia Prinzmetel. Și era o țăcănită! E cel mai prețios lucru pe care-l am acum, bucățița asta de gumă. Seara, doar o lipesc de piciorul patului, și dimineața e la fel de bună -un picuț cam tare, la început, dar se înmoaie iar după ce o mestec zdravăn de câteva ori. Înainte să m-apuc să mestec pentru a bate recordul mondial, îmi schimbam guma în fiecare zi. Făceam asta în lift, când măntorceam de la școală. De ce în lift? Pentru că-mi plăcea să lipesc guma folosită pe unul din butoanele liftului. După aia, persoana care venea și apăsa pe buton se trezea cu guma mea veche în vârful degetului. Ha-ha! Și ce scandal monstru făceau unii! Cele mai bune rezultate le ai cu femeile care poartă mănuși scumpe. Oh, da, abia aștept să vizitez Fabrica domnului Wonka. Și-am înțeles că, apoi, o să-mi dea gumă să-mi ajungă o viață. Iuhu! Uraaa!»"

- îngrozitoare fată! zise bunicuța Josephine.

(tarife U fabric* dt (f<xol*tâ

yJ

- Oribila! Întări bunicuța Georgina. O să-și prindă ea gîtul în guma aia lipicioasă într-o bună zi, ascultați-mă pe mine.

-Și cine-a luat cel de-al patrulea Bilet Auriu, tăticule? se interesă Charlie.

-Stai să vedem, zise domnul Bucket, cercetînd din nou ziarul. A, da, uite aici.

„Cel de-al patrulea Bilet Auriu, citi el, a fost găsit de un băiat pe nume Mike Teavee."

-Altă pramatie, pun rămășag, mormăi bunicuța Josephine.

-Nu-l întrerupe, buni, o rugă doamna Bucket.

„Casa familiei Teavee, își reluă domnul Bucket lectura, era înțesată, ca și în celelalte cazuri, de vizitatori entuziasmați, în momentul cînd a apărut reporterul nostru, însă tînărul Mike Teavee, fericitul câștigător, părea extrem de enervat de întreaga afacere. «Nu vedeți că mă uit la televizor, proștilor?, rosti el furios. Nu mă mai întrerupeți!»

Băiatul de nouă ani stătea în fața unui televizor enorm, cu ochii lipiți de ecran, și se uita la un film în care o bandă de gangsteri trăgea cu mitralierele într-o altă

■RCMIP «Liniș

Y+ bandă
de
gangsteri.
Mike
Teavee
avea el
însuși nu
mai puțin
de
optspreze
ce
pistoale
de
jucărie,
de
diferite
mărimi,
atârinate
de
curelele
strânse pe
corp, și,
din când
în când,
sărea în
picioare
și trăgea
câte șase
focuri cu
una din
arme."

te!, strigă
el, când
cineva
încercă
să îi pună
o
întrebare.
Nu v-am
zis să nu
mă
întrerupeți
î? Filmu'
âsta-i
marfă!
Beton!
Mă uit în
fiecare
zi. Mă uit
la toate,
în fiecare
zi, pînă și
la
porcăriile
alea fără
împuș-
cături.
Cel mai
mult îmi
plac
gangsteri
î. Sînt
marfă
gangsteri
î ăia! Mai
ales când

Ouulie fi
Fabrfc* &
(lotoUrtX

încep să-și
pompeze
plumb
unul în
altul, sau
să-și
fulgere
stiletele
vechi, sau
când fac
figura aia
un-doi-trei
cu placa
metalică
de pe
degete!
Măiculiță,
ce n-aș da
să fiu în
locul lor!
Asta da
viață, vă
zic eu! E
marfă!»"

-De-
ajuns! se
rățoi
bunicuța
Josephin
e. Nu
mai
suport
să ascult
chestia
asta!
-Nici eu,
i se
alătură
bunicuța
Georgin
a. Așa
se
poartă
toți
copiii
din ziua

de azi -
ca
răsfățați
i ăștia
de care
am tot
auzit?
-Firește
că nu, o
liniști
domnul
Bucket,
zîmbin
d spre
bâtrîna
doamnă
de pe
pat.
Sigur,
unii așa
fac. De
fapt,
sînt
destul
de
mulți
care se
poartă
așa.
Dar nu
toți.
-Și-
acum
n-a mai
rămas
decît
un
bilet!
spuse
bunicuț
ul
George
.
-Chiar
așa,
pufni
bunicuț
a
Georgi
na. Și,

la fel de
sigur
cum
avem
noi
ciorbă
de
varză
mîine la
cină, tot

aşa
biletul
ăla o s-
ajungă
la vreo
bestie
mică,
care
nu-l
merită!

f HiiCctttHt Joe W ÎHceurcX Horocnl

În ziua următoare, când Charlie se întoarse de la școală și se duse să își vadă bunicii, îl găsi treaz numai pe bunicuțul Joe. Ceilalți trei sforăiau zgomotos.

- Șșșt! șopti bunicuțul Joe și-i făcu semn lui Charlie să se apropie. Băiatul merse în vârful picioarelor pînă la marginea patului. Bătrînul îi aruncă un zîmbet șmecher și se apucă să scotocească pe sub pernă cu o mînă; și, când mîna reveni la vedere, ținea degetele strînse în jurul unei punguțe vechi din piele. La adăpostul păturii, bătrînul deschise punguța și o răsturnă cu fundu-n sus. Din ea căzu o singură monedă de argint, de zece cenți. E rezerva mea secretă, șopti el. Ceilalți nu știu de ea. Și-acum, noi doi o să mai facem o încercare să găsim

OuiiŃie (i Fabric* <te (uxoUt*

SJ

ultimul bilet. Ce zici de asta, ei? Dar trebuie să mă ajuți.

-Ești sigur că vrei să-ți prăpădești banii pe asta, bunicuțule? murmură Charlie.

-Bineînțeles că sînt sigur! bolborosi entuziasat bătrînul. Nu mai sta acolo să te contrazici cu mine! Sînt la fel de înnebunit ca tine să găsesc biletul ăla! Haide - ia banii și fugi la cel mai apropiat magazin, cumpără prima ciocolată Wonka pe care pui ochii și adu-o imediat aici, să o desfăcăm împreună.

Charlie luă moneda de argint și se furișă iute din odaie. În cinci minute, era înapoi.

- Ai luat-o? șopti bunicuțul Joe, cu ochii strălucind de nerăbdare.

Charlie dădu din cap și scoase la iveală un baton de ciocolată. Pe ambalaj scria."

WONKA 'S NUTTY CRUNCH SURPRISE'.

-Bravo! îl felicită în șoaptă bătrînul, ridicîndu-se în capul oaselor și frecîndu-și mîinile. Acum - vino aici și așează-te lîngă mine, și-o s-o deschidem împreună. Ești gata?

-Da, răspunse Charlie. Sînt gata.

-Bine. Rupe prima bucățică.

Surpriza crocanta cu nuca (trad. aprox.) (n.tr.)

yl

RP4LP J>Mlt

- Nu, se opuse Charlie, tu ai plătit-o. Tu o desfaci.

Degetele bătrinelului tremurau îngrozitor la atingerea bucății de ciocolată.

-N-avem nici o șansa, de fapt, șopti el, hlizindu-se. Știi și tu că n-avem nici o șansa, nu-i așa?

-Da, răspunse Charlie. Știu asta.

Se uitară unul la altul și începură amândoi să chicotească nervos.

-Ai grijă, îl avertiză bunicuțul Joe, nu exista decât o *șansă infimă* să ne aducă noroc, ești de acord?

-Da, îl liniști Charlie. Firește. De ce nu desfaci ciocolata, bunicuțule?

-Toate la timpul lor, băiete, toate la timpul lor. Din care capăt crezi că ar trebui să încep'?

-Din capătul ăla. Cel mai departe de tine. Rupe doar un milimetru, ca să nu vedem tot deodată.

-Așa? întreba bătrînul.

-Da. Și-acum, încă puțin.

-Termină tu, zise bunicuțul Joe. Eu sînt prea agitat.

-Nu, bunicuțule. Trebuie să duci treaba la bun sfîrșit.

(tuuKe ti fabric* te (locoUtf

„

- Prea bine, atunci. Uite - și rupse ambalajul.

Ramaseră amîndoi cu ochii ațintiți la ce se ascundea sub el.

Era un baton de ciocolată - atît și nimic mai mult.

Dintr-odată, văzură amîndoi partea amuzantă a întregii povești și izbucniră în hohote de rîs.

-Ce naiba se-ntîmplă aici? strigă bunicuța Josephine, trezita brusc din somn.

-Nimic, o liniști bunicuțul Joe. Culcă-te la loc!

10 fnt«f(f* ÎMcefe

fX ;ftXMtÎH2e*fdi

În următoarele două săptămîni, vremea se răci simțitor. Mai întîi, se porni să ningă, începu dintr-odată, într-una din dimineți, pe cînd Charlie Bucket se îmbrăca să plece la școală. Văzu pe fereastră cum fulgii uriași coborau încet din cerul înghețat, de culoarea oțelului.

Pînă seara, se așezase un strat de un metru în jurul căsuței, și domnul Bucket fu nevoit să facă potecă de la ușă pînă la stradă.

După zăpadă, veni un crivăț năprasnic, ce bătu zile în șir, fără încetare. Și, vai, era un frig de crâpau pietrele, nu alta! Tot ce atingea Charlie părea să fie făcut din gheață și, de fiecare dată cînd ieșea pe ușă, vîntul îi tăia obrazii de parcă ar fi fost un cuțit.

În casă, curenți de aer înghețat pătrundeau pe la tocurele ferestrelor și pe sub uși, și nu aveai unde să te duci ca să scapi de ei. Cei patru bătrîni zăceau tăcuți și strînși grămadă în pat, străduindu-se să nu le intre frigul în oase. Entuziasmul legat de Biletele Aurii fusese de mult dat uitării. Nimeni din familie nu se mai gîndea acum la nimic, în afara celor două probleme vitale: să încerce să se încălzească și să mănînce îndeajuns.

Nu se știe cum, vremea foarte rece ne face să avem un apetit enorm. Cei mai mulți dintre noi ne trezim că jindim după tocanе grase, aburinde și plăcinte fierbinți de mere, precum și după alte asemenea feluri delicioase și calde; și, cum sîntem mult mai norocoși decît ne dăm seama, de obicei primim ceea ce ne dorim sau ceva foarte apropiat de acel lucru. Numai că Charlie Bucket nu primea niciodată ceea ce își dorea, fiindcă familia lui nu își putea permite acest lucru, așa că, pe măsură ce frigul punea stăpînire peste tot, băiatul era tot mai nesătul, îngrozitor de flămînd. Ambele batoane de ciocolată, cel primit de ziua lui și cel cumpărat de bunicuțul Joe, se

terminaseră de mult, și tot ce mânca el acum erau cele trei mese nesățioase, cu nelipsita ciorbă lungă de varză.

Apoi, dintr-odată, mesele deveniră și mai nesățioase.

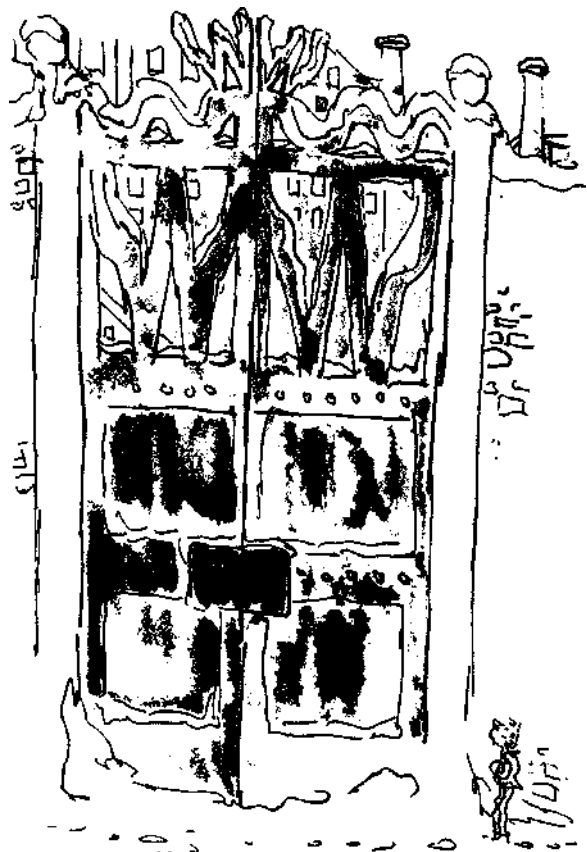
Motivul era că fabrica de pastă de dinți, unde lucra domnul Bucket, dădu brusc faliment și trebui să se închidă. Domnul Bucket încercă să-și găsească repede o altă slujba, însă nu avu noroc. În cele din urmă, singura modalitate prin care izbutea să câștige câțiva bănuți era să curețe zăpada de pe străzi. Numai că nu era de ajuns să cumpere nici măcar un sfert din mîncarea necesară pentru șapte persoane. Situația deveni disperată. La micul dejun aveau acum o singură felie de pâine, iar la prînz, poate, o jumătate de cartof fiert.

Încet, dar sigur, toată lumea din casă începu să flămînzească.

Și, în fiecare zi, micuțul Charlie Bucket, luptînd cu zăpada în drum spre școală, trecea pe lângă gigantica Fabrică de Ciocolată a domnului Willy Wonka. Și, în fiecare zi, cînd se apropia de ea, își înălța năsul cîrn în aer și adulmeca minunata aromă de ciocolata topită. Uneori, rămînea

Ouulfe I/ Fabric* «U (focoWttf

nemișcat în fața porților cîteva minute, trăgînd adînc în piept aerul aromat, de parcă ar fi încercat să mănînce mirosul.

-Copilul ăsta, zise bunicuțul Joe, ițin-du-și capul de sub pătură într-o dimineață geroasă, copilul ăsta *trebuie* să mânînce mai mult. Nu contează ce mîncăm noi. Sîntem prea bătrîni să ne mai facem griji pentru asta. Dar el e *un băiat în creștere!* Nu poate să continue așa! Începe să semene cu un schelet!

-Dar ce putem *face*? murmură bunicuța Josephine cu glas trist. Refuză să primească ceva de la noi. Am auzit că, de dimineață, mama lui a încercat să-i pună în farfurie bucata ei de pîine, la micul dejun, dar el n-a vrut să se atingă de ea. A făcut-o să și-o ia înapoi.

-E un băiețel pe cînte, spuse bunicuțul George. Merită mai mult decît atît.

Vremea aspră își continua domnia.

Și, în fiecare zi, Charlie Bucket se subția tot mai tare. Fața îi deveni înspăimîntător de albă și ciupită. Pielea i se trăsese atît de rău pe obraji, că i se vedeau oasele de sub ea. Nu exista nici o îndoială că nu putea continua multă vreme în ritmul ăsta, fără să se îmbolnăvească grav.

Și acum, foarte calm, cu acea ciudata înțelepciune pe care o capătă copilașii în

vremuri de restriște, începu să facă mici schimbări pe ici, pe colo în efortul pe care-l depunea, ca să își păstreze puterile. Dimineața, pleca de acasă cu zece minute mai devreme, ca să meargă mai încet spre școală, fără să fie nevoit să alerge. Stătea liniștit în clasă în timpul pauzei, să se odihnească, în vreme ce restul copiilor se năpusteau pe ușă afară, să se bată cu bulgări sau să se ia la trîntă în zăpadă. Acum făcea totul încet și cu grijă, ca să nu-și epuizeze forțele.

Apoi, într-o după-amiază, în timp ce se întorcea acasă, cu vîntul tăios bătîndu-i în față (și, împlîtor, simțindu-se mai înfometat ca niciodată), ochii îi căzură brusc pe o bucată de hîrtie ce zăcea în rigolă, în zăpadă. Hîrtia era de culoare verzuie și avea ceva vag familiar. Charlie păși peste bordură și se aplecă să o examineze. Era parțial îngropată sub zăpada, însă văzu imediat ce era.

Era o bancnotă de un dolar!

Se uită iute de jur împrejur.

O fi scăpat-o cineva chiar atunci?

Nu, era imposibil, din cauza felului în care era acoperită de zăpadă o parte din ea.

Cîțiva oameni treceau în pas grăbit pe lângă el, pe trotuar, cu bărbile ascunse în gurilele paltoanelor și trosnind zăpada sub picioare. Nici unul nu își căuta banii; nici unul nu acorda nici cea mai mică atenție băiețușului ghemuit în rigolă.

Atunci, dolarul
ăsta era *al lui*?
Putea să-1 *ia*
el?

Cu grijă, Charlie îl trase de
sub zăpadă. Era umed și
murdar, dar, în rest, era
perfect. *UN DOLAR ÎNTREG!*

Îl ținea strîns între degetele
sale tremurătoare, holbîndu-se la
el. În acel moment, nu însemna
decît *un singur* lucru pentru el.
Însemna MÎNCARE.

Automat, Charlie se întoarse și
porni spre cel mai apropiat
magazin. Era la doar zece pași...
avea ziare și obiecte de pape-târie,
genul de băcănie unde se vinde
aproape orice, inclusiv bomboane
și țigări... și știa ce-o să *facă*, șopti
iute, doar pentru sine... avea să
cumpere un baton savuros de
ciocolată și-o să-1 mănînce pe *tot*,
pînă la ultima firimitură, chiar
acolo și atunci... Și restul de bani
avea să-i ducă imediat acasă și o
să-i dea mamei lui.

con
ster
Fer
rea
sim
ă de
pute
să î
ump
gura
cu
hran
soli
și
gust
asă!

M

Mfumie*

Charlie intră în magazin și puse bancnota udă de un dolar pe tejghea.

- O Wonka's Whipple-Scrumptious Fudgemallow Delight, ceru el, amintin-du-și cât de mult îi plăcuse

cea pe care o primise de ziua lui.

Bărbatul din spatele tejghelei părea gras și bine hrănit. Avea buze mari, obraji rotofei și un gât foarte gros. Grăsimia din jurul gâtului i se revărsa peste guler, asemenea unui inel de cauciuc. Omul se întoarse

și întinse mâna după o ciocolată, apoi reveni cu fața la Charlie și i-o dădu. Charlie o înhață, îi rupse iute ambalajul și luă o înghițitură uriașă. Apoi încă una... Și încă una... Și, oh, bucuria de a putea să îndese în gură bucăți mari din ceva dulce și

- Se pare că o doreai tare mult, băiete, spuse prietenos vânzătorul.

Charlie aprobă din cap, cu gura plină de ciocolată.

Vânzătorul puse restul lui Charlie pe tejghea.

- Ia-o mai ușor, îl sfătui el. O să te doară stomacul, dacă înghiți așa, pe nemestecate.

Charlie continuă să înfulece ciocolata. Nu se putea opri. Și, în mai puțin de o jumătate de minut, dispăruse cu totul pe gât. Rămăsese fără suflare, însă acum se simțea

minunat, extraordinar de fericit. întinse mîna să ia restul, după care se opri. Ochii îi ajungeau exact la nivelul tejghelei, ațintiți asupra monedelor argintii răsfirate acolo. Monedele erau de cîte zece cenți - nouă în total. Sigur n-avea să conteze dacă mai cheltuia una singură...

-Cred, rosti el încet, cred... că o să mai iau un baton de ciocolată. De același fel, vă rog.

-De ce nu? îi aprobă vânzătorul decizia, întinzînd din nou mîna și luînd o altă Wonka's Whipple-Scrumptious Fudge-mallow Delight de pe raft. Puse ciocolata pe tejghea.

Charlie o luă și îi rupse ambalajul... Și deodată... de sub ambalaj... se zări o fulgerare aurie.

Inima lui Charlie încetă să mai bată de uimire.

- E un Bilet Auriu! țipă vânzătorul, sărind de bucurie aproape o jumătate de metru. Ai un Bilet Auriu! Ai găsit ultimul Bilet Auriu! Hei, ce chestie! Veniți să vedeți cu toții! Pustiu' a găsit ultimul Bilet Auriu de la Wonka! Uite-l acolo! E chiar acolo, în mîna lui!

Se părea că vânzătorul era cît pe ce să facă o criză.

- Și chiar la mine-n magazin! urlă el. L-a găsit chiar aici, în micul meu magazin! Să sune cineva repede la ziare și să le spună! Ai mare grija acum, fiule! Să nu-l rupi cînd îl desfaci! E un obiect foarte prețios!

În doar cîteva clipe, vreo douăzeci de oameni se îmbulzeau în jurul lui Charlie și mulți alții se împingeau pe trotuar. Cu toții doreau să vadă Biletul Auriu și pe norocosul cîștigător.

-Unde e? strigă cineva. Ține-l sus, să-l vadă toată lumea!

-Uite-l acolo! strigă altcineva. Îl ține în mînă! Uite cum strălucește aurul!

-Cum a reușit *el* să-l găsească, vreau să știu? țipa supărat un băiat plinuț. Eu cumpăr cîte douăzeci de batoane pe zi de săptămîni întregi!

-Ia gîndiți-vă la toate chestiile pe care o să le primească gratuit! zise invidios un altul. Provizii pentru toată viața!

-O să aibă nevoie de ele, rîse o fetiță. Bietul prichindel e numai piele și os!

Charlie nu se clintise din loc. Nici măcar nu desfăcuse Biletul Auriu ce învelea

batonul de ciocolată. Stătea nemișcat, ținându-l strâns cu amândouă mâinile, în timp ce gloata se împingea și urla în jurul lui. Simțea că amețește. Era cuprins de o senzație ciudată, ca și când ar fi plutit sau s-ar fi înălțat în aer, asemenea unui balon. Tăi-pile nu păreau să mai atingă pământul. Își auzea inima bătând cu putere undeva în gât. În acel moment, își dădu seama că o mână se odihnea ușor pe umărul lui și, când își ridică ochii, zări un bărbat înalt, care stătea în fața lui.

-Ascultă, șopti bărbatul. Ți-l cumpăr eu. Îți dau cincizeci de dolari pe el. Ei, ce zici? Și-ți mai dau și o bicicletă nouă. Batem palma?

-Ești *nebun*? țipă o femeie care stătea la fel de aproape. Pai, eu îi dau cinci sute de dolari pe biletul ăla! Vrei să vinzi biletul ăla pe *cinci sute* de dolari, tinere?

- *Ajunge* cu prostiile astea! strigă vânzătorul cel durduliu, făcându-și loc prin mulțime și luându-l hotărât de mână pe Charlie. Lăsați puștiul în pace! Faceți loc! Lăsați-l să iasă! Să nu lași pe *nimeni* să-l ia! îi spuse lui Charlie, în șoaptă, pe când îl conducea spre ușă. Du-l direct acasă, pînă

nu-l pierzi! Aleargă și nu te opri decât acasă, m-ai înțeles?

Charlie încuviință tăcut.

-Știi ceva, spuse vânzătorul cel gras, oprindu-se o clipă și zîmbind. Am senzația că aveai nevoie de o vacanță ca asta. Sînt extrem de bucuros că ai câpătat-o. Mult noroc, fiule!

-Mulțumesc, spuse Charlie și o zbughi la fuga prin nămeți cît îl ținură picioarele. Și, trecînd în zbor pe lângă Fabrica domnului Willy Wonka, se întoarse, îi făcu ușor cu mîna și cîntă în direcția ei: Ne vedem mai încolo! O să ne vedem în curînd! Și, cinci minute mai tîrziu, ajunse acasă.

(e JcrU pe
f fletul
AнKн

Charlie dădu
buzna în casă,
strigînd:

- Mamă!

Mamă! Mamă!

Doamna

Bucket era în
odaia bunicilor,
unde le dusesese
ciorba de seară.

- Mamă! țipă

Charlie, năvălind
peste ei

ca un uragan.

Uite! L-am găsit!

Uite,

mamă, uite!

Ultimul Bilet

Auriu! E al meu!

Am găsit niște

bani pe stradă și

am

cumpărat două

batoane de

ciocolată, și al

doilea avea

Biletul Auriu, și în

jurul meu

erau o mulțime de

oameni care voiau

să-l

vadă, și vânzătorul

m-a salvat, și am

aler

gat pînă acasă, și
uite c-am ajuns! E

AL

CINCILEA BILET AURIU,

MAMA, ȘI EU L-AM

GĂSIT!

Doamna

Bucket

încremenise cu

ochii la el, iar cei

patru bunici, care

stăteau în capul

oaselor în pat,
ținând castroanele
cu ciorbă în poală,
scăpară toți
lingurile din mână
și încremeniră
rezemați de perne.

Preț de zece
secunde, în
încăpere se lăsă o
liniște deplină.
Nimeni nu
îndrăznea să
vorbească sau să
miște. Era un
moment magic.
Apoi, foarte încet,
bunicuțul Joe
spuse:

-Ne iei peste
picior, Charlie,
nu-i așa? Faci
glume cu noi?

-Ba nu! strigă
Charlie, sărind
în pat și scoțînd
Biletul Auriu
mare și frumos
ca să i-l arate.

Bunicuțul Joe
se aplecă și se uită
cu atenție, cu

nasul aproape lipit
de bilet. Ceilalți îl
urmăreau, în
așteptarea ver-
dictului.

Apoi, fără
grabă, cu un
zîmbet minunat
întinzîndu-i-se
încet pe față,
bunicuțul Joe
înălță capul și se
uită drept la
Charlie. Obrajii îi
prinseră culoare și
ochii i se căscară
cît cepele,
strălucind de
bucurie, și, în
centrul fiecărui
ochi, dar exact în
centru, în pupilă, îi
juca ghiduș un
licăr de fericire
nebună. După asta,
batrînul trase
adînc aer în piept
și, brusc, fără nici
un fel de
avertisment, păru
să explodeze. Își
aruncă

7*

brațele în aer și
strigă „Iu-
huuu!” Și, în
același
moment, trupul
lui lung și
ciolânos se
ridică din pat,
aruncând
castronul cu
ciorbă în capul
bunicuței
Josephine, și, cu
o săritură
fantastică, acest
bâtrânel de
nouăzeci și șase
de ani și
jumătate, care
nu se dăduse
jos din pat de
douăzeci de ani,
sari pe podea și
începu să
danseze, în
pijama, dansul
victoriei.

- Iu-
huuuuu! strigă
el. De trei ori
ura
pentru Charlie!
Hip, hip, ura!

În acel
moment, ușa se
deschise și intră
domnul Bucket.
Era înghețat și
obosit, și asta i
se citea clar pe
chip.

- *La naiba!*
exclamă el. Ce
se-ntîmplă
aici?

Nu le luă

RCMLP *i>\H/*

mult să îi
povestească ce
se întîmplase.

-Nu cred! se
îndoi el. Nu-i
posibil așa
ceva.

-Arată-i

biletul,

Charlie!

strigă

bunicu-~~ț~~ul

Joe, care își

continua

dansul pe

dușumea, ca

un derviş în

pijama cu

dungi. Arată-

i tatălui tău

al cincilea și

ultimul Bilet

Auriu din

lume!

-Dă-mi-1 să-

1 văd,

Charlie, ceru

domnul

Bucket,

prăbușindu-

se într-un

scaun și

întinzînd mîna.
Charlie veni să-
i arate biletul.

Era o
frumusețe,
Biletul ăsta
Auriu, făcut, se
pare, dintr-o
foiță de aur pur,
subțire aproape
cît o foaie de
hîrtie. Pe una

din părți, tipărită printr-o metodă isteată, cu litere negre ca de cărbune, era chiar invitația de la domnul Wonka.

- Citește-o cu glas tare, spuse bunicuțul Joe, suindu-se, în cele din urmă, înapoi în pat. Să auzim exact ce spune.

Domnul Bucket ținu minunatul Bilet Auriu aproape de ochi. Mîinile îi tremurau ușor și părea copleșit de întreaga afacere. Trase de mai multe ori aer în piept, după care își dresе glasul.

- Gata, încep să citesc, anunță el. Zice așa:

Salutari de la domnul Willy Wonka, norocosule câștigător al acestui bilet! Îți strîng mîna cu căldura! Te așteaptă niște lucruri miraculoase! Vei avea multe surprize minunate! Pentru că, acum, te invit să vii la mine la fabrica și să fii oaspetele meu o zi întreaga - tu și toți ceilalți care au avut norocul să găsească Biletele mele Aurii. Eu, Willy Wonka, o să te conduc prin fabrica și o să-ți arăt tot ce e de văzut, după care, cînd vine vremea să pleci, vei fi însoțit acasă de o caravană de camioane mari. Aceste camioane, te

j
i
i
j
j
|

Ouirleie îi fabric* <le (i'ocoUtii

asigur, vor fi încărcate cu destule dulciuri delicioase, cît să vă ajungă ție și întregii familii mulți ani de-acum încolo. Dacă, vreodată după aceea, vei rămîne fără

provizii, nu trebuie decît să te întorci la fabrica și să arăți acest Bilet Auriu, și vom fi fericiți să îți umplem cămara cu orice vei dori. În acest fel, vei putea ca de acum încolo să ai bunătați mereu, toată viața ta. Dar acesta nu e nici pe departe cel mai uimitor lucru care ți se va întîmpla în ziua vizitei la noi. Pregătesc și alte surprize, chiar mai minunate și mai fantastice pentru tine și toți dragii mei deținători de Bilete

Aurii - surprize magice și miraculoase, care te vor vrăji, încînta, intriga, uimi și contraria peste măsură. Nici măcar în visele tale cele mai îndrăznețe nu ți-ai putea imagina că așa ceva ți s-ar putea întîmpla! Așteaptă și-ai să vezi! Și acum, iată instrucțiunile: Data pe care am ales-o pentru vizită e prima zi din luna februarie. În aceasta zi, nu în alta, trebuie să vii la porțile fabricii, la ora zece fix dimineața. Să nu întîrzi! Îți este permis să fii însoțit de unul sau doi membri ai familiei, care să aibă grijă de tine și să se asigure că nu dai

de vreo belea. încă ceva - sa ai, neapărat, acest bilet cu tine, altfel nu ți se va permite să intri.

(Semnat) Willy Wonka.

-Prima zi din *februarie*! striga doamna Bucket. Dar asta e *mîine*! Astăzi e ultima zi din ianuarie, *știi sigur*!

-La naiba! zise domnul Bucket. Cred că ai dreptate!

-Ești chiar la limita cu timpul! strigă bunicuțul Joe. N-ai nici un moment de pierdut. Trebuie să începi imediat să te pregătești! Spală-te pe față, piaptână-te, spală-te pe mîini, pe dinți, suflă-ți nasul, taie-ți unghiile, lustruiește-ți încălțările, calcă-ți cămașa și, pentru numele lui Dumnezeu, scapă de noroiul ăla de pe pantaloni! Trebuie să te pregătești, dragă băiete! Trebuie să fii gata pentru cea mai măreață zi din viața ta!

- Acum, nu te pierde cu firea, bunicuțule Joe, spuse doamna Bucket. Și nu-l zăpăci pe bietul Charlie. Trebuie să încercăm să ne păstrăm cu toții calmul. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l hotărîm e cine o să se ducă cu Charlie la fabrică.

(kortie îi fabric* «de Ciocolata

t\

- *Eu* mă duc! strigă bunicuțul Joe, sărind iarăși din pat. Eu îl duc! Eu o să am grija de el! Lăsați-l în grija mea!

Doamna Bucket surise spre bătrîn, apoi se întoarse către soțul ei și spuse:

-Tu ce zici, dragă? Nu crezi că ar trebui să te duci *tu*?

-Păi... domnul Bucket făcu o pauză de gîndire. Nu... nu sînt așa sigur că ar trebui.

-Dar *trebuie*.

- Nu *trebuie* să fac nimic, draga, zise cu blîndețe domnul Bucket. Te asigur că *mi-ar face plăcere* să mă duc. Ar fi extrem de frumos. Dar, pe de altă parte... cred că persoana care *merită* cu adevărat să meargă, dintre noi toți, e bunicuțul Joe. Se pare că știe mai multe despre afacerea asta decît noi. Asta, firește, doar dacă se simte în stare...

- Iu-huuuuu! strigă bunicuțul Joe, apucîndu-1 pe Charlie de mîini și dansînd cu el prin casă.

-Văd că *pare* să se simtă destul de bine, rîse doamna Bucket. Da... poate că, la urma urmelor, ai dreptate. Bunicuțul Joe ar trebui să îl însoțeas că. Eu sigur nu pot să merg și să îi las pe ceilalți trei batrîni singuri-singurei în pat, ziulica întreagă.

-Aleluia! țipă bunicuțul Joe. Lăudat fie Domnul!

Chiar atunci, se auzi un ciocănit puternic în ușă. Domnul Bucket se duse să deschidă și, în clipa următoare, o droaie de ziariști și de fotografi năvăleau în casă. îi luaseră urma găsitorului celui de-al cincilea Bilet Auriu, iar acum doreau cu toții să afle

povestea completa pentru prima pagină a ziarelor de dimineață. Pentru cîteva ore, în căsuță fu un tărăboi de nedescris și, abia pe la miezul nopții, reuși domnul Bucket să se descotorosească de toți, ca să poată și Charlie să se culce.

13

A
M
it
Z.
 (
 M
 A
ce
 *
m
a
rt

S
 oarel
 e
 străl
 ucea
 cu
 puter
 e în
 dimi
 neaș
 a
 zilei
 mult
 aște
 ptate
 ,
 însă
 pămî
 ntul
 era

tot
 albit
 de
 omăt
 , iar
 aerul
 -
 foart
 e
 rece.
 L
 a
 porți
 le
 Fabr
 icii
 Won
 ka se
 adun
 aseră
 gloat
 e
 imen
 se de
 oam
 eni
 veniș
 i să
 îi
 vadă
 întrî
 nd
 pe
 cei
 cinci
 noro

coși.	cu
Em	grijă
oțiile	împo
erau	triva
imen	mult
se.	imii
Mai	de
era	către
puțin	poliț
și se	iști,
face	stăte
a ora	au
zece.	cei
Gloa	cinci
tele	copii
se	cele
împi	bri,
ngea	împr
u și	eună
strig	cu
au,	adult
iar	ii
poliț	care
iștii	îi
se	însoț
străd	iseră
uiau	.
să îi	Si
țină	lueta
depa	înalt
rte	ă și
de	osoa
porți	să a
.	buni
C	cuțul
hiar	ui
lîngă	Joe
porți	se
,	vede
într-	a
un	aște
grup	ptîn
uleț	d
apă-	linișt
rat	ită

între
ceila
lți și,

Omil
ie *U*
fftrf
w *it*
(ioco
Utâ

jy
lîngă
el,
ținîn
du-l
strîn
s de
mînă
, se
afla
chiar
micu
țul
Char
lie
Buc
ket.

T
oți
ceila
lți
copii
, cu
exce
pția
lui
Char
lie,
erau
cu
mam
ele
și
tații
lor,
ceea
ce
era
un
lucru
foart

e
bun,
pentru
că,
altfel

, situa
ția ar
fi
scâp
at de
sub
contr
ol.

Erau
atât
de
neră
bdât
ori
să
intre

, încât
pări
nții
erau
nevo
iți să
îi
țină
cu

forța
, să
nu
se
urce
pe
porți

.

-
Aveți
i
răbd
are!
strig
au
tații.
Fiți
cumi
nți!
Nu a
sosit
*vrem
ea!*
Nu e
ora
zece
!

In
spate
le
lui,
Char
lie
Buck
et
auze
a
strig
ătele
oam
enilo
r din
mulți
me,

care	vadă
se	pe
îngră	copii
măd	i
eau	faim
sâ-i	oși.

-Uite-o pe Violet Beauregarde! auzi cum strigă cineva. Chiar ea e! Îmi aduc aminte figura ei din ziare!

-Și știi ceva? se auzi un altul strigând drept răspuns. Tot mai mesteca afurisita aia de gumă veche, pe care o molfaie de trei luni! Ia uite-i fălcile! Tot rumegă la ea!

-Cine-i băiatul ăla gras?

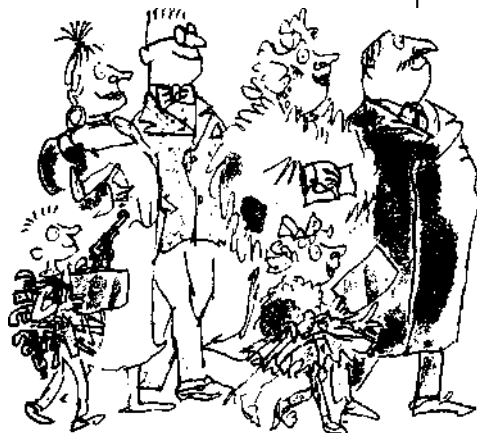
-E Augustus Gloop!

-Da! Da!

- E enorm, nu-i așa?

-Fantastic!

- Cine-i puștiul cu poza Călărețului Sin guratic imprimată pe pelerină?

Guirle fi fabric* «U (locoUtii

-Âla-i Mike Teavee! E spaima televizorului!

-Trebuie să fie ținut! Ia uitați-vă la toate pistoalele alea de nebun pe care le are atârinate peste tot!

-Eu vreau s-o văd pe Veruca Salt! strigă o altă voce din mulțime. E fata căreia tatăl i-a cumpărat o jumătate de milion de ciocolate și le-a pus pe lucrătoarele de la fabrica lui de arahide să le desfacă, pînă au găsit un Bilet Auriu! Îi dă tot ce-i pofteste inima! Absolut orice! Nu trebuie decît să se-apeuce să zbiere, și primește ce dorește!

-Groaznic, nu-i așa?

-Șocant, zic eu!

-Care crezi că e ea?

-Aia? Uite-acolo, pe stînga! Fetița în blana de nurca aurie!

-Care e Charlie Bucket?

-Charlie Bucket? Trebuie să fie prichindelul ala plînd de lîngă moșneagul care arată ca un schelet. Chiar lîngă noi. Acolo! Îl vezi?

- De ce n-are haina pe vremea asta geroasă?

- Nu mă-ntreba pe mine. Poate că nu-și permite una.

ti

£CMLP 2>MU

-

Dumnezeule!
Probabil o sa
facă țurțuri!

Charlie,
aflat la doar
cîteva pași de
cel care
vorbea, îl
strînse de mînă
pe bunicuțul
Joe, iar acesta
se uita la el și
zîmbi.

Undeva, în
depărtare,
orologiul unei
biserici începu
să bată ora
zece.

Foarte încet,
cu un scîrțîit
asurzitor de
balamale
ruginite,
giganticele
porți de fier
ale fabricii
începură să se
dea la o parte.

Mulțimea
tăcu dintr-
odată. Copiii
se opriră din
țopăit. Toate
privirile erau
acum ațintite
asupra
porților.

- *Iată-1!*

strigă
cineva. *El*
e!

Și așa și
era!

1

+

f

to

t

M

H

H

I

W

fl

ty

W

o

M

fc

ft

Domnul
Wonka stătea
singur-singurel
lîngă porțile
deschise ale
fabricii.

Și ce
mărunțel
putea să fie!
Avea un
joben negru
pe cap.

Purta un
frac făcut

dintr-o catifea
minunată, de
culoarea
prunei.

Pantalonii îi
erau verzi, de
culoarea
sticlei.

Mânușile lui
erau de un
gri-perlat.

Într-o mână,
ținea un baston
splendid, cu
vârful din aur.

Bărbia îi era

acoperită de o
bârbiță neagră,
îngrijit tunsă -
un cioc. Iar
ochii -ochii lui
erau însuflețiți
de o strălucire
miraculoasă. Îți
dădeau
impresia că
lucesc. Și aveai
tot timpul
senzația că-ți
face cu ochiul.
De fapt,
întregul chip al
domnului

Wonka, era luminat de veselie și de zîmbete.

Și, oh, cît de deștept părea! Cît de iute, de isteț și de plin de viață! Făcea tot timpul mișcări bruște din cap, înălțîndu-1 să se uite cînd în direcția asta, cînd în cealaltă, și luînd aminte la tot ce-1 înconjura cu ochii aceia strălucitori, care clipeau tot timpul. Dacă te luai după iuțeala mișcărilor lui, ai fi zis că-i o veveriță din acelea bătrîne și înțelepte pe care le întîlnești în parc.

Deodată, domnul Wonka execută un dans ȝopăit în zăpadă, își desfăcu brațele și le zîmbi celor cinci copii înghesuiți lingă porȝi, după care strigă:

- Bun venit, micuȝii mei prieteni! Bine aȝi venit la fabrică!

Vocea-i era afectata și melodioasă ca sunetul unui flaut.

- Vă rog să înaintaȝi unul cîte unul, strigă el, și să vă aduceȝi și părinȝii. Apoi, să-mi arătaȝi Biletul Auriu și să-mi spuneȝi cum vă cheamă. Cine-i primul?

Băieȝelul cel gras făcu un pas înainte.

- Eu sînt Augustus Gloop, anunȝă el.

-Augustus! exclamă domnul Wonka, apucîndu-1 de mînă și scuturîndu-i-o în sus

(Kniiiie K Fabrica «U (locoUtă

»

și-n jos cu o forȝă teribilă. *Dragul* meu băiat, ce *bine-mi* pare să te cunosc! încîntat! Fermecat! Peste poate de bucuros să te avem în mijlocul nostru! Și *aceștia* sînt părinȝii tăi? Ce drăguȝ! Intraȝi! Intraȝi! Așa! Veniȝi pe poartă!

Era limpede că domnul Wonka era la fel de emoȝionat ca toȝi ceilalȝi.

- Numele meu, zise următorul copil, e Veruca Salt.

- *Draga* mea Veruca! Ce mai faci? Ce plăcere! Ai un nume interesant, nu¹? Am crezut întotdeauna că o veruca e un fel de neg pe care-l faci în talpă! Trebuie că m-am înșelat, nu-i așa? Ce drăguța ești în haina asta minunată de nură! Mă bucur atât de mult că ai reușit să vii! *Draga* mea, o să avem o zi *atât de* interesantă! *Sper* din tot sufletul să îți placă! Sunt sigur c-o să-ți placă! *Știu* c-o să-ți placă! Tatăl tău? Ce mai faceți, domnule Salt? Și doamna Salt? Superîncântat să vă cunosc! Da, biletul e în regulă! Vă rog să intrați!

Următorii doi copii, Violet Beauregarde și Mike Teavee, înaintară să prezinte biletele și, după asta, să riște să fie zguduiți de energicul domn Wonka.

Și, la sfârșit de tot, un glăscior neliniștit șopti: „Charlie Bucket”.

- Charlie! exclamă domnul Wonka. Măi, măi, măi! Carevaszică, aici îmi ești! Ești cel care a găsit biletul de-abia ieri, nu? Da, da. Am citit *toată* povestea în ziarul de dimineață! *Exact* la tanc, băiete! Mă bucur așa de tare! Atâta noroc mă face fericit! Și acesta? E bunicul tău? Încântat să vă

¹ „Veruca, neg, bășica” (n.tr.)

cunosc, domnule! Superbucuros! Extaziat! Entuziasmat! În regulă! Excelent! A intrat toată lumea? Cinci copii? Da! Bine! Acum, vă rog să mă urmați! Turul nostru e pe cale să înceapă! Dar stați împreună! Vă rog să nu vă plimbați de unii singuri! N-aș vrea să pierd pe cineva în *acest* stadiu al operațiunii! Vai, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc!

Charlie aruncă o privire peste umăr și văzu cum uriașele porți de fier se închid fără grabă în urma lui. Puhoaiete de oameni de afară încă se împingeau și strigau. Charlie se uita la ei pentru ultima oară. După asta, porțile se închiseră cu zgomot și lumea de afară dispăru cu totul.

-Și-acuma să începem aventura! strigă domnul Wonka, pășind mărunțel în fruntea grupului. Pe ușa aceasta mare și roșie, vă rog! *Așa!* E cald și bine înăuntru! Trebuie să fie cald în fabrică, datorita muncitorilor! Muncitorii mei sînt obișnuiți cu o climă *extrem* de caldă! Nu pot să sufere frigul! Ar muri, dacă ar ieși pe vremea asta! Ar îngheța de tot!

-Dar cine *sînt* acești muncitori? vru să afle Augustus Gloop.

- Toate la vremea lor, dragul meu! îi răspunse domnul Wonka, zîmbind spre Augustus. Aveți răbdare! O să vedeți totul, pe parcurs! Sînteți toți înăuntru? Bine! Vreți să închideți ușa, vă rog? Mulțumesc.

Charlie Bucket se pomeni într-un coridor lung, care se întindea dinaintea lui cît vedea cu ochii. Coridorul era atît de larg, că puteai foarte bine să mergi cu mașina prin el. Pereții erau zugrăviți într-un roz-pal, iar lumina era delicată și plăcută.

-Ce plăcut și cald e! șopti Charlie.

-Știu. Și ce miros încîntător! răspunse bunicuțul Joe, trăgînd adînc aer în piept.

Părea că aromele cele mai minunate din lume erau amestecate în aerul ce îi înconjura - miros de cafea prăjită și de zahăr ars, de ciocolata topită și de mentă, de violete și de alune pisate, de flori de măr, și de caramel, și de coaja de portocală...

Și, de departe, de la distanță, din inima imensei fabrici, venea un vuiet înăbușit de energie, ca și cum o mașinărie gigantică, monstruoasă și-ar fi învîrtit roțile cu o viteză halucinantă.

- Acesta, dragii mei copii, zise domnul Wonka, ridicînd glasul, ca să acopere hăr mălaia, acesta este coridorul principal. Vă rog să vă agățați hainele și pălăriile în cuierul de acolo și să mă urmați. *Așa*, bravo! Bine! Toată lumea-i gata? Haideți, atunci! Am pornit!

Și porni la trap pe coridor, cu cozile fracului de culoarea prunei fluturînd în urma sa, iar vizitatorii se grăbiră cu toții să îi calce pe urme. Era un grup destul de mare de oameni, dacă stăm să ne gîndim. Erau nouă adulți și cinci copii, adică paisprezece cu totul. Așa că vă puteți închipui că se cam împingeau și se îmboldeau pe coridor, încercînd să țină pasul cu silueta mărunțică și iute ca o zvîrlugă din fruntea lor.

- *Haideți!* strigă domnul Wonka. Mergeți mai repede, vă rog! N-o să ter minăm *azi*, dacă vă mocâți așa!

În curînd, făcu la dreapta, într-un alt hol, ceva mai îngust.

Apoi o luă la stînga.

Apoi iar la stînga. După care la dreapta. Și apoi la stînga.

Apoi la dreapta.

Și iar la dreapta.

Și după asta la stînga.

Locul acela arăta ca o vizuină gigantică de iepure, cu coridoare care dădeau în toate direcțiile posibile.

- Să nu-mi dai drumul la mînă, Charlie, îi șopti bunicuțul Joe.

- Observați că toate coridoarele sînt înclinate în jos! striga domnul Wonka. Acum ne ducem la subsol! Cele mai importante încăperi din fabrica mea sînt sub pămînt!

-Dar de ce? întrebă cineva.

-Pentru că nu ar avea nici pe departe destul spațiu la suprafață! răspunse domnul Wonka. încăperile pe care urmează să le vedem sînt *enorme*! Sînt mai mari decît terenurile de fotbal! Nici o clădire *din lume* nu ar fi destul de mare pentru ele! Dar aici, jos, sub pămînt, am *tot* spațiul pe care îl doresc. Nu am nici o limita - atîta timp cît îmi fac loc.

Și domnul Wonka o luă la dreapta.

Apoi făcu stînga.

Și se întoarse iar spre dreapta.

Pasajele se înclinau din ce în ce mai abrupt acum.

Apoi, dintr-odată, domnul Wonka se opri. În fața lui se vedea o ușă din metal strălucitor. Grupul se înghesuie în jurul lui. Pe ușa scria cu litere de-o șchioapă:

„CAMERA DE CIOCOLATĂ”

■

ls

Utem 4e (focoUtX

- Aceasta este o camera importantă! exclamă domnul Wonka, scoțind din buzunar un mănunchi de chei și vîrînd una în broască. Aici e centrul întregii fabrici, inima întregii afaceri! Și e atît de *frumoasă*! *Țin* ca încăperile mele să fie frumoase! Nu pot să *suport* urîtenia într-o fabrică! Să mergem *înăuntru*, așadar! Însă fiți cu băgare de seamă, dragi copii! Rămîneți cu capul pe umeri! Nu vă pierdeți cu firea! Păstrați-vă calmul!

Domnul Wonka deschise ușa. Cinci copii și nouă oameni mari se înghesuiră înăuntru - și, *oh*, ce priveliște minunată li se desfășura acum dinaintea ochilor!

(kfrtte și fabrica «le Ciocolata

99

Aveau în fața lor o vale minunată. Pajiști verzi erau de o parte și de alta a văii, iar pe fundul ei curgea un rîu mare, cafeniu.

Mai mult, pe la mijlocul rîului, se afla o cascada uluitoare - o stîncă abruptă, peste care apa se încrețea și se rostogolea într-o fișie solidă, după care se prăbușea într-un vârtej clocotitor de spumă și stropi.

Sub cascadă (și aceasta era priveliștea cea mai uimitoare dintre toate), o întreagă masa de țevi enorme, din sticlă, se balansau în rîu, coborînd de undeva din tavanul înalt! Erau într-adevăr enorme, țevile acelea. Cu siguranța erau cel puțin o duzină, și sugeau apa cafenie, mocirloasă, din rîu, și o duceau Dumnezeu știe unde. Și, din cauză că erau făcute din sticlă, se vedea cum lichidul curge și bolborosește înăuntrul lor, și, dincolo de zgomotul cascadei, se auzea nesfîrșitul sunet de sorb-sorb-sorbire făcut de țevi.

Copaci grațioși și tufe creșteau pe maluri - sălcii plîngătoare și anini, și pilcuri înalte de rododendroni, cu bobocii lor roz, mov și roșii. Pajiștile erau smălțuite cu mii de flori de piciorul-cocoșului.

- Uitați-vă *acolo!* exclamă domnul Wonka, ȝopăind și indicănd cu bastonul său cu vîrf de aur spre marele rîu cafeniu. E făcut *numai* din ciocolată! Fiecare picătură din acel rîu e ciocolată topită, fierbinte, de cea mai bună calitate. *Chiar* este de cea mai bună calitate. Acolo e destulă ciocolată ca să umple *fiecare* cadă din *toată* țara! Și toate piscinele! Nu e *grozav*? Și uitați-vă la țevi! Sorb ciocolata și o transporta în celelalte încăperi ale fabricii, unde e nevoie de ea! Mii de litri pe oră, dragii mei copii! Mii și mii de litri!

Copiii și părinții lor erau prea uluiți ca să mai scoată vreun sunet. Erau șocați. Rămăseseră cu gurile căscate. Erau nedumeriți și amețiți. Complet năuciți de imensitatea aceluia lucru. Stăteau pur și simplu și se holbau.

- Cascada e *foarte* importantă! continuă domnul Wonka. Ea amestecă ciocolata! O bate! O pisează și o bate! O face ușoară și spumoasă! Nici o altă fabrică din lume nu amestecă ciocolata cu cascada! Dar e *singura* metodă de a face treaba cum trebuie! *Singura* modalitate! Și ce ziceți de copaci? strigă el, arătînd cu bastonul. Sau

de tufele mele încîntătoare? Nu credeți că sînt foarte frumoase? V-am spus că detest urîtenia! Și, firește, *toate* sînt comestibile!

Fiecare e făcut din altceva, dar toate sînt delicioase! Dar ce ziceți de pajiștile mele? Vă plac iarba și piciorul-cocoșului? Iarba pe care stați, dragii mei micuți, e făcută dintr-un fel nou de zahăr, e moale și mentolată! Îi spun iarbă-dulce! Încercați un firicel! Vă rog! E delicios!

Ca la comandă, toată lumea se apleca și rupse un fir de iarbă - vreau să zic, toată lumea în afară de Augustus Gloop, care smulse o mînă întreagă.

Cît despre Violet Beauregarde, înainte să guste și ea, își scoase din gură bucățica de gumă cu care stabilise recordul mondial și și-o lipi cu grijă după ureche.

-Nu-i așa că-i *minunat*? șopti Charlie. N-are un gust minunat, bunicuțule?

-Aș putea să mănînc tot *cîmpul*! spuse bunicuțul Joe, zîmbind de încîntare. Aș putea să mă așez în patru labe, ca o vacă, și să pasc toată iarba de pe imasă!

- Încercați piciorul-cocoșului! Îi în demnă domnul Wonka. Sînt chiar *mai plăcute* la gust!

Deodată, se auziră strigăte de încîntare. Strigătele veneau de la Veruca Salt,

(kftllie ft fffbriw «le (focoUtâ
03

care arăta înnebunită spre malul celălalt al râului.

- Uitați! Uitați-vă acolo! țipa ea. Ce e acela? Se mișcă! Merge! E o persoană micuță! E un om micuț! Uitați, acolo, sub cascada!

Cu toții uitară de piciorul-cocoșului și încercară să zărească ceva dincolo de râu.

-*Are dreptate, bunicuțule!* strigă Charlie. Chiar e un omuleț! Îl vezi?

-Îl văd, Charlie, confirmă încîntat bunicuțul Joe.

Acum, urlau cu toții în același timp.

- Sînt *doi*!

RO 4JLP >AHi

-Dumnezeul
e, așa e!

-Sînt mai
mult de doi!

Sînt unu,
doi, trei,
patru, cinci!

-Dar *ce fac?*

-De unde
vin?

-Cine *sînt?*

Copiii și
părinții se
năpustiseră pe
malul râului, să
vadă mai bine.

-Sînt
fantastici!

-îmi ajung
pînă la
genunchi!

- Ia uite ce
păr lung și
caraghios
au!

Omuleții -
nu depășeau
în înălțime

păpușile de
mărime medie
- se opriseră
din ceea ce
făceau și acum
se holbau și ei
la vizitatori.
Unul dintre ei
arăta cu
degetul spre
copii, după
care le șopti
ceva celorlalți
patru, și toți
cinci izbucniră
în hohote de
rîs.

-Dar nu pot
fi oameni

adevărați,
se îndoi

Charlie.

-Firește că
sînt oameni
adevărați,
confirmă
domnul

Wonka. Sînt

Umpa-

Lumpa.

Cuifii-LmiifA

- Umpa-
Lumpa!
strigară toți în
cor.

Umpa-Lumpa!

- Aduși
direct din
Lumpania,
preciza cu
mândrie
domnul
Wonka.

- Nu există
așa ceva, îl
contrazise
doamna Salt.

-Va rog să
mă scuzați,
scumpă
doamnă,
însă...

-Domnule
Wonka,
zbieră
doamna
Salt, sînt

profesoara

de

geografie...

-Atunci o să
aflați totul
despre acest
loc! hotărî
domnul

Wonka. Și,
vai, ce țară
teribilă este!
Nu există
nimic, în
afară de
jungla

deasă,
infestată cu
cele mai
periculoase
fiare din
lume -

cornitorii și
zăprozaurii,
și acei
îngrozitori,
diabolici
găgăuțoși.

Un găgăuțos
poate să
mănînce

zece Umpa-Lumpa la micul dejun, și se întoarce la galop pentru felul doi. Când am fost acolo, i-am găsit pe Umpa-Lumpa cocoțați în copaci, așa trăiau. Erau nevoiți să locuiască în copaci, ca să scape de cornitori, zăprozauri și gâgâușoi. Și, practic, mureau de foame acolo. Se hrăneau cu omizi verzi, și știți ce gust oribil au omizile. Umpa-Lumpa își petreceau toată ziua urcând pînă în vîrfurile copacilor, în căutare de alte chestii pe care să le amestece cu omizile, ca să aibă un gust ceva mai bun - gîndaci roșii, bunăoară, și frunze de eucalipt, scoarță de bong-bong, toate groaznice, dar nu la fel de groaznice ca omizile. Bieții micuți de Lumpa-Umpa! Lucrul după care tînjeau cel mai tare era boaba de cacao. Numai că nu reușeau s-o ia. Un Umpa-Lumpa se considera norocos dacă găsea trei sau patru boabe de cacao pe an. Și, vai, ce mult jînduiau la ele! Le visau toată noaptea, iar ziua numai despre asta vorbeau. Nu era nevoie decît să *rostești* cuvîntul „cacao” în fața unui Umpa-Lumpa, și îl și vedeai cum îi plo-uâ-n gură. Boaba de cacao, continuă domnul Wonka, ce crește în arborele de cacao,

■■■■■■■■■■HliHHWi

(tarife *ii* fabric *ii* Ciocolata

»0»

este *lucrul* din care se face ciocolata. Nu poți să faci ciocolata dacă n-ai boabe de cacao. Boaba de cacao înseamnă ciocolată. Numai eu folosesc miliarde de boabe de cacao pe săptămîină, în fabrica mea. Și așa, dragii mei copii, de cum am descoperit că Umpa-Lumpa sînt înnebuniți după acest aliment aparte, m-am suit pînă în satul lor, din vîrfurile copacului, și mi-am vîrît capul pe ușa casei șefului de trib. Bietul mititel, slab și sfîrșit de foame, ședea acolo, sforțîndu-se să mănînce un castron cu piure de omizi verzi, fără să i se facă rău. „Ascultă aici, i-am spus (nu vorbeam englezește cu el, ci umpa-lumpeză), uite ce-ți propun: dacă tu și toți oamenii tăi veniți la mine în țara, să locuiți în fabrica mea, vă dau cîte boabe de cacao vă pofteste inima! Am munți întregi în depozit! Puteți să mîncăți boabe de cacao la fiecare masă! Puteți să vă îmbuibăți cu ele pînă nu mai puteți! Dacă doriți, vă și plătesc în boabe de cacao!” „Vorbiți serios?” m-a întrebat căpetenia, sărînd de pe scaun. „Bineînțeles că vorbesc serios”, am răspuns eu. „Și puteți să mîncăți și ciocolată. Ciocolata are un gust chiar mai

bun decît boabele de cacao, fiindcă are în plus lapte și zahăr." Mititelul a sărit pînă la tavan de bucurie și a azvîrlit castronul cu piure de omizi pe fereastra casei din copac. „Batem palma!", a strigat. „Hai-deți! Să plecăm!" Așa că i-am transportat pe toți aici, pe toți bărbații, femeile și copiii din tribul Umpa-Lumpa. A fost ușor. I-am băgat în valize mari, găurite, și au ajuns cu toții teferi pînă aici. Sînt niște lucrători minunați. Acum vorbesc englezește cu toții. Le place să cînte și să danseze. Inventează întruna cîntecele.

Presupun că o să auziți o groază de cîntecele astăzi. Dar trebuie să vă previn că sînt nițeluș cam răutăcioase. Le plac glumele. Încă mai poartă același gen de haine pe care le aveau în junglă. Au insistat să le permit asta. Bărbații, după cum puteți vedea pe malul celălalt, poartă numai piei de căprioară. Femeile se acoperă cu frunze, iar copiii se plimbă goi-goluți. Femeile au în fiecare zi frunze proaspete...

-*Tăticule!* zbiera Veruca Salt (fetița care primea orice își dorea). *Tăticule!* Vreau un Umpa-Lumpa! Vreau să-mi iei un Umpa-Lumpa! Vreau un Umpa-Lumpa în momentul ăsta! Vreau să-l iau acasă cu mine! Hai, tăticule! Fă-mi cadou un Umpa-Lumpa!

-Liniștește-te, iubito! îi spuse tatăl, nu trebuie să-l întrerupem pe domnul Wonka.

-*Da' vreau un Umpa-Lumpa!* zbiera Veruca.

-Bine, Veruca, am auzit. Dar nu pot să ți-l cumpăr chiar în clipa asta. Ai răbdare, te rog. O să văd cum îți iau unul pînă la sfîrșitul zilei.

- Augustus!
striga doamna
Gloop.
Augustus,
suflețel, nu cred
câ-i bine să faci
asta. După
cum, probabil,
ați ghicit deja,
Augustus
Gloop se
furișase pînă pe
malul rîului,
unde stătea
acum în
genunchi și
culegea cu
căușul palmei
ciocolată
topită, pe care
o înghițea cît
de repede
putea.

'7
Atijitftttf
ttoof ii
***tue fe**
țenvX

Cînd
domnul Wonka
se întoarse și
văzu ce făcea
Augustus
Gloop, strigă:
-Oh, nu! Te
rog,
Augustus, te
rog! Te
implor, nu
face asta!
Ciocolața
mea nu
trebuie
atinsă de
mîna
vreunui om!
-Augustus!
strigă
doamna
Gloop. N-ai
auzit ce ți-a
spus? Pleacă
imediat de
pe malul
rîului!
-Chestia asta
e miz-
nunată!
remarcă
Augustus,

fără să-i
bage în
seamă pe
mama lui și
pe domnul
Wonka.

Măiculiță,
am nevoie
de-o găleată
ca să beau
cum trebuie!
-Augustus!
strigă
domnul
Wonka,

țopăind în
sus și-n jos
și
învîrtindu-și
bastonul în
aer, trebuie
să pleci de-
acolo. îmi
murdărești
ciocolata!
- Augustus!
țipă și
doamna
Gloop.

- Augustus! i se alătura domnul Gloop.

Numai că Augustus era surd la orice, în afară de chemarea enormului său stomac. Se întinsese deja pe pământ, cu capul în jos, spre râu, și hâpâia ciocolata, asemenea unui câine.

-Augustus! urlă doamna Gloop. Un milion de oameni din țara asta o să ia răceala ta păcătoasă!

-Ai grijă, Augustus! îi strigă domnul Gloop. Te apleci prea mult!

Domnul Gloop avea perfectă dreptate. Dintr-odată, se auzi un țipăt, apoi un plescăit, și Augustus Gloop căzu în râu, dispărând sub supragăta cafenie a apei într-o clipită.

-Salvează-1! zbieră doamna Gloop, alba la față ca varul, agitându-și umbrela frenetic. Se îneacă! Nu poate să înoate nici un metru! Salvează-1! Salvează-1!

-Doamne sfinte, femeie, se apără domnul Gloop. Doar nu vrei să m-arunc aici! Țsta-i cel mai bun costum al meu!

Câpățîna lui Augustus Gloop reapăru la suprafață, maronie toată de la ciocolata.

- Ajutor! Ajutor! Ajutor! zbiera el. Pescuiți-mă de-aici!

-Nu mai *sta* ca o momîie! se stropși

doamna Gloop la domnul Gloop. *Fă* ceva!

-Da' *fac* ceva! o asigură acesta, care, acum, își scotea tacticos haina și se pregătea să plonjeze în râul de ciocolată.

Însă, pe cînd făcea el asta, nefericitul băiat era sorbit cu putere din ce în ce mai mare de gura uneia dintre țevile uriașe care se balansau în râu. Atunci, dintr-odată, fu absorbit cu totul, și băiatul se trezi tras dedesubt și de acolo în gura țevii.

Toți cei aflați pe malul râului așteptau cu sufletul la gură să vadă unde o să ajungă.

- Uitați-1 acolo! strigă careva, arătînd în sus.

Și, cum țeava era făcută din sticlă, Augustus Gloop putea fi văzut foarte bine, țîșnind cu capul înainte, asemenea unei rachete.

- Ajutor! E o crimă! Poliția! urla doamna Gloop. Augustus, vino-napoi imediat! Unde te duci?

- Eu mă întreb, comentă domnul Gloop, dacă țeava aia e destul de mare, ca să îl țină.

-Nu e destul de mare! zise Charlie Bucket. Vai de mine, ia priviți! încetinește!

-Așa e! confirmă bunicuțul Joe.

-O să rămînă înțepenit acolo! spuse Charlie.

-Cred că da! aprobă bunicuțul Joe.

-Măiculiță, *chiar* s-a înțepenit! observă Charlie.

-E din cauza burții! remarcă domnul Gloop.

-A blocat toată țeava! exclamă bunicuțul Joe.

- Spargeți țeava! zbieră doamna Gloop, agitîndu-și în continuare umbrela. Augustus, ieși imediat de-acolo!

Spectatorii de jos vedeau cum ciocolata clipește pe lîngă băiatul blocat în țeava și cum se tot adună în urma lui, într-o masă

compactă, împingînd de să spargă blocajul. Presiunea era teribilă. Ceva trebuia să cedeze. Și ceva cedă, iar acela fu Augustus. BUM! Se lansă ca un glonț din încărcătorul puștii.

-A dispărut! exclamă disperată doamna Gloop. Unde duce țeava aia? Iute! Chemați pompierii!

-Calmați-vă! strigă domnul Wonka. Calmați-vă, scumpă doamnă, nu vă pierdeți cu firea. Nu-l paște nici un pericol! Dar absolut nici un pericol! Augustus a pornit într-o mică aventură, atît. O mică aventură din cele mai interesante. Dar totul se va sfîrși cu bine, o să vedeți.

-Cum să se sfîrșească totul cu bine, domnule? îl repezi doamna Gloop. O să-l facă bezea în cinci secunde!

-Imposibil! exclamă domnul Wonka. Nici să nu vă gîndiți! De neconceput! Absurd! N-ar putea să fie transformat niciodată în bezea!

-Și de ce nu, mă rog? țipă doamna Gloop.

-Pentru că țeava aceea nu duce la Camera Bezelelor! răspunse domnul Wonka. Nici măcar nu trece prin apropierea ei!

Țeava aceea - pe care a urcat Augustus -duce, din întâmplare, chiar în camera unde fabric eu un fondant extrem de delicios, cu aromă de câșune, și acoperit cu ciocolată ...

-Și-atunci o să fie transformat într-un fondant cu aromă de câșune, acoperit în ciocolată! se revoltă doamna Gloop. Bietul meu Augustus! O să-l vîndă la kilogram peste tot mîine-dimineată!

-Chiar așa, îi ținu isonul domnul Gloop.

-Știu că am dreptate, insistă doamna Gloop.

-Nu mai e de glumă, se alarmă domnul Gloop.

-Domnul Wonka își închipuie că e! își ieși din pepeni doamna Gloop. Uită-te la el! Se tăvăleşte pe jos de rîs! Cum *îndrăznești* să rîzi, cînd băiețelul meu s-a dus pe țeava! Monstrule! zbieră ea, îndreptînd umbrela spre domnul Wonka, ca și cînd ar fi vrut să-l străpungă cu ea. Ți se pare că-i o glumă, nu? Crezi că, dacă l-ai tras pe băiatul meu în Camera Fondantelor, ai făcut o glumă nemaipomenită, nu?

-Va fi în perfecta siguranță, zise domnul Wonka, chicotind ușurel.

-Va fi fondant de ciocolată! zbieră doamna Gloop.

-Niciodată! striga domnul Wonka.

-Ba firește ca așa se va-ntîmpla! zbieră doamna Gloop.

-N-am să permit așa ceva! exclamă domnul Wonka.

-Și de ce nu, mă rog? țipă doamna Gloop.

-Pentru că ar avea un gust înfiorător, explică domnul Wonka. Ia închipuiți-vă ce-ar fi! Un Gloop cu aromă de Augustus, învelit în ciocolată! N-ar cumpăra nimeni așa ceva.

-Ba sigur c-ar cumpăra! strigă indignat domnul Gloop.

-Nici nu vreau să mă gîndesc la așa ceva! zbieră doamna Gloop.

-Nici eu, i se alătură domnul Wonka. Și va asigur, doamnă, scumpul dumneavoastră băiat e în perfectă siguranță.

-Dacă e în perfectă siguranță, unde e? se răsti doamna Gloop. Vreau să mă duceți la el imediat!

Domnul Wonka se întoarse și pocni de trei ori din degete, clic, clic, clic. Pe dată,

III

un Umpa-
Lumpa apară
parcă din
pământ lângă
el.

Umpa-
Lumpa făcu o
plecăciune și
zîmbi,
arătîndu-și
dinții frumoși
și albi. Pielea
îi era rozalie,
parul lung,
casta-niu-
gâlbui, și
creștetul îi
venea exact
deasupra
genunchiului
domnului
Wonka. Purta
obișnuita piele
de căprioară
agățată de
umăr.

- Acum
ascultă aici! i
se adresă
domnul
Wonka,
uitîndu-se în
jos, la omuleț,
vreau
să îi duci pe
domnul și
doamna Gloop
în
Camera
Fondantelor și
să-i ajuți să-și
găsească fiul,
Augustus.
Tocmai s-a dus
pe
țeava.

RCHlp *HAM*

Umpa-
Lumpa îi
aruncă o
privire doam-
nei Gloop și
explodă în
hohote de rîs.

-Of, taci
odată! zise
domnul
Wonka.

Controlează
-te!

Păstrează-ți
cumpătul!
Doamnei
Gloop nu i
se pare
deloc
amuzant!

-Fii sigur că
nu! spuse
doamna
Gloop.

-Du-te
imediat la
Camera

Fondantelor,
îl instrui
domnul

Wonka pe
Umpa-

Lumpa, și,
cînd ajungi
acolo, ia un
băț lung și
apucă-te să
cauți în
butoiul în
care se
amestecă
ciocolata.

Aproape
sigur e
acolo.

Dar trebuie sa
te grăbești!
Dâ-i bătaie!
Dacă-l lași
prea mult

acolo, riscă să
se scurgă în
cazanul cu
fondant, și asta
chiar că *ar fi*
un dezastru, nu
crezi?

Fondantul meu
ar deveni
necomestibil!

Doamna
Gloop lăsa să-i
scape un țipăt
de furie.

- Glumesc,
spuse domnul
Wonka, amu-
zându-se teribil.
N-am vrut. Mă
scuzați. îmi

ia*

RCML1> -6A1U

pare așa de rău. La revedere, doamnă Gloop! Și domnule Gloop! La revedere! La revedere! Ne vedem mai încolo...

Domnul și doamna Gloop, însoțiți de mititelul lor ghid, se zoriră să plece, în vreme ce toți cei cinci Umpa-Lumpa de pe malul celălalt al râului se porniră brusc să țopăie, să danseze și să bată nebunește în tobițele lor.

- Augustus Gloop! rosteau ei ca o incantație. Augustus Gloop! Augustus Gloop!

-Bunicuțele! strigă Charlie. Ascultă și tu, bunicuțele! Ce fac?

-Șșș! șopti bunicuțul Joe. Cred că vor să ne cînte ceva!

„Augustus Gloop!,

Augustus Gloop! Augustus Gloop!

Grăsanul mîncăcios din grup!

Cît să lăsăm așa o fiară

Să se-mbuipe iar și iară

Cu ce intră-n bietu-i trup?

Doamne sfînte! Am spus: atît!

Că în viața-i de purcel

Ouirlte fi Fabrica «U Ciocolata

rxî

Știm, nimeni nu va avea de la el

Nici cea mai mică bucurie

în toată vremea ce-o să vie.

Așa că, în aceste cazuri,

Fără s-aducem mari necazuri,

Luăm plodul binișor

Și-l prefacem repejor

în „ceva” folositor -

Păpușă, poate, soldățel,

Căluț de lemn sau un inel,

Dar așa ținc revoltător

Ce se poartă-ngrozitor,

Lacom, scîrbos și infantil,

Ne-a lăsat un gust oribil

Și fără a sta și-a cugeta

L-am prefăcut noi în ceva

Ce gustu-amar l-ar alunga;

Haide-am strigat, acum, la treabă

E vremea să-l plimbăm pe țeava!

Sa meargă, deci! Acum, degrabă,

La drum pomi-va, ca să vadă

în încăperea-n care merge

Ciudate lucruri s-or petrece.

Copii dragi, nu v-alarmați,
Cu sufletul la gură stați,
Augustus Gloop nu va pâți
Nimic serios, deși va fi
într-o măsură transformat.
Va fi astfel preschimbat
în mașina de fondant:
Lent, roțile-i dau roata,
Zimții îl prind ca să îl bată;
Mii de lame-1 taie, taie;
Punem frișca, zahăr în ploaie,
îl mai fierbem un minut
Pînă știm că absolut
Lăcomia, ca și fierea
S-au topit cu fierberea.
Și-acum iese! Dar ce spune?
A avut loc o minune!
Un băiat ce mai-nainte
Detestat era, ții minte,
Acea fiară, acel netot
E iubit azi peste tot!
Cine-ar putea purta pica
Pe-o fondantă așa dulcică?"

-*V-am spus* că le place să cînte! exclamă
domnul Wonka. Nu sînt încîntători? Nu-i așa
că sînt fermecători? Dar nu trebuie să credeți
nici un cuvîntel din ce spun. Sînt numai prostii,
va asigur!
-Umpa-Lumpa chiar glumesc, buni-cuțule?
întreba Charlie.
-Bineînțeles că glumesc, îl liniști bu-nicuțul
Joe. *Probabil* că glumesc. Cel puțin, așa sper.
Tu, nu?

(XI) A torfe fe Mul *e (foco) UtX

- Și-am pornit! strigă domnul Wonka. Grăbiți-vă! Veniți după mine în încăperea următoare! Și, vă rog, nu vă faceți griji din cauza lui Augustus Gloop. O să iasă odată cu aluviunile în mlaștină. Așa se întâmplă întotdeauna. Va trebui să parcurgem următoarea etapă a călătoriei cu barca! Uitați-o că vine! Priviți!

O ceață de aburi se ridica, în acest moment, din imensul râu de ciocolată caldă, și din neguri își făcu brusc apariția o barcă fantastică, de culoare roz. Era o corabie încăpătoare, deschisă, cu vîsle și înalta în ambele capete (cum erau corăbiile vechilor vikinci), și era vopsită într-un roz atît de luminos, sclipitor, orbitor, încît întregul vas părea făcut din sticlă lucioasă,

de culoare roz. De-o parte și de alta se aflau numeroase vîsle și, pe măsură ce ambarcațiunea se apropia, privitorii de pe mal

începeau să distingă o mulțime de Um-pa-Lumpa care trăgeau la vîsle - cel puțin cîte zece la fiecare.

- Acesta e iahtul meu personal! exclamă domnul Wonka, radiind de plăcere. L-am creat dintr-o acadea enormă?! Nu-i așa că-i minunată la uitați cum taie apa rîului!

Corabia dulce, de un roz-strălucitor, pluti pînă la mal. Cei o sută de Umpa-Lumpa se sprijiniră de vîsle și își ridicară ochișorii scrutători spre vizitatori. Apoi, brusc, din-tr-un motiv pe care îl cunoșteau numai ei, izbucniră cu toții în rîs.

-Ce-i așa de amuzant? întrebă Violet Beauregarde.

-Oh, nu-ți pune mintea cu ei! îi strigă domnul Wonka. Ei rîd tot timpul! Cred că totul e o glumă colosală! Sus în barcă, haideți! Urcați cu toții! Grăbiți-vă!

După ce toată lumea se urcă la bord, Umpa-Lumpa împinseră ambarcațiunea de lîngă mal și porniră să vîslească iute în josul rîului.

- Hei, ce faci acolo? Mike Teavee, cu tine vorbesc! strigă domnul Wonka. Te rog să nu pui limba pe barcă! O să devină lipicioasă!

-Tăticule, începu Veruca Salt, vreau o barcă exact ca asta! Vreau să-mi cumperi o barcă mare, din acadea roz, exact ca a domnului Wonka! Și vreau mulți Umpa-Lumpa care să mă plimbe peste tot, și vreau un rîu de ciocolată, și vreau... și vreau...

-Vrea o bătaie bună la fund, murmură bunicuțul Joe către Charlie.

Bătrînul stătea în partea din spate a bărcii, chiar lîngă micuțul Charlie Bucket, care se ținea strîns de mîna osoasă a bunicului său. Era peste poate de entuziasmat. Tot ce văzuse pînă atunci -mărețul Rîu de Ciocolată, cascada, uriașele țevi sorbitoare, pajiștile de zahăr, Umpa-Lumpa, minunata corabie roz și, mai presus de toate, pe domnul Willy Wonka în persoană - fuseseră atît de uimitoare, încît începuse să se întrebe dacă mai existau lucruri uluitoare pe care nu le văzuse încă. Încotro se îndreptau acum? Ce aveau să vadă? Și, pentru numele lui Dumnezeu, ce urma să se întîmple în camera următoare?

- Nu-i așa că-i minunată! zîmbi bunicuțul Joe spre Charlie.

Charlie aprobă cu o clătinare din cap și un surîs.

Pe neașteptate, domnul Wonka, așezat de partea cealaltă a lui Charlie, întinse mâna spre fundul bărcii, de unde luă o cană mare, pe care o cufundă în râu, o umplu cu ciocolată și i-o întinse lui Charlie.

- Bea asta! îl încuraja. O să-ți facă bine! Parc-ai fi mort de foame!

După asta, domnul Wonka umplu o a doua cană, pe care i-o dădu bunicuțului Joe.

- Beți și dumneavoastră! îl îmbie. Semănați cu un schelet! Ce se-ntîmplă? N-ați mai avut ce mânca în ultimul timp?

- Nu prea, recunosc bunicuțului Joe.

Charlie puse cana la buze și ciocolata delicioasă și caldă i se scurse pe gât direct în stomăcelul gol; tot trupul, din cap pînă în vîrfurile picioarelor, începu să i se înfioreze de plăcere, inundat de o senzație de fericire intensă.

-îți place? se interesă domnul Wonka.

-Oh, e minunată! mărturisi Charlie.

- Cea mai cremoasă și mai delicioasă ciocolată pe care am gustat-o vreodată! i se alătură bunicuțului Joe, plescăind din buze.

(tarife ((fabric* «le (IOcoUtâ

10/8^

~ Asta din cauză că e amestecată de cascadă, îi spuse domnul Wonka.

Barca prindea viteză în josul râului. Rîul se îngusta din ce în ce mai tare. În față se zărea un fel de tunel întunecat - un imens tunel rotund, care aducea cu o țeava enormă -, iar râul se vărsa direct în acest tunel. Și barca odată cu el!

- Vîsliți! striga domnul Wonka, țopăind și agitîndu-și bastonul în aer. Cu toată viteza înainte!

Și, cum Umpa-Lumpa trăgeau la vîsle mai vîrtos ca niciodată, barca țîșni drept în tunelul negru ca smoala, făcîndu-i pe pasageri să țipe de încîntare amestecată cu teamă.

-Cum văd pe unde merg? zbieră Violet Beauregarde în beznă.

-N-au cum să vadă pe unde merg! strigă domnul Wonka, prăpădindu-se de rîs.

„N-avem de unde s-aflăm

încotro ne îndreptăm!

Nu știm unde-o să vîslească

Ori unde râul se varsă!

De lumină nici o rază

Nu se vede, sa ne-arate
Vreo primejdie de moarte;
Și vîslașii-i dau-nainte
Fără sa le dea prin minte
La vîrtej să ia aminte..."

-E dus cu pluta! răcni unul din tați,
îngrozit, iar ceilalți părinți i se alăturară
într-un cor de zbierete înfricoșate.

-E nebun! strigau.

-E sărit!

-E țicnit!

-îi lipsește-o doagă!

-E dus cu sorcova!

-E lovit cu leuca!

-E smintit!

-E scrîntit!

-E sonat!

-E bătut în cap!

-E idiot!

-E tîmpit!

-E zănatic!

-Ba nu, nu e! îi contrazise bunicuțul
Joe.

-Aprindeți luminile! strigă domnul
Wonka.

(tarife ({ fabrica in (iocoUtâ

131

Și, dintr-odată, se aprinseră luminile și Charlie putu să vadă că erau, într-adevăr, într-o țeava gigantică și că pereții curbați în sus ai țevii erau albi ca laptele și extrem de curați. Rîul de ciocolată se revărsa cu mare repeziciune în interiorul canalului, Umpa-Lumpa vîsleau ca niște apucați și barca înainta cu o viteză amețitoare. Domnul Wonka țopâia fără încetare în spate, în barcă, îndemnînd vîslașii să tragă din ce în ce mai iute. Părea să-i placă să treacă în viteză printr-un tunel alb, într-o barcă roz, pe un rîu de ciocolată, și bătea din palme, rîdea și se uita tot timpul la pasagerii săi, să vadă dacă și ei se distrează la fel de mult ca el.

- Uite, bunicuțele! exclamă Charlie. E o ușă în perete!

Era o ușă verde, băgată în peretele tunelului, chiar deasupra nivelului apei. Cum trecură fulgerător pe lîngă ea, de-abia dacă avură destul timp să citească ce scria pe ușă:

„DEPOZITUL NUMĂRUL 54.

TOATE CREMELE - CREMA DE IAURT,
CREMA DE FRIȘCA, CREMA DE VIOLETE,

„Ja” RPALP -&MU	(kariie îi fabrica îi Ciocolata 153
CREMA DE CAFEA, CREMA DE ANANAS, CREMĂ DE VANILIE ȘI CREMA DE PÂR". - Cremă de păr? strigă Mike Teavee. Doar nu folosiți <i>crema de păr</i>? - Vîsliți mai departe! îi îndemnă domnul Wonka pe Umpa-Lumpa. N-avem timp de întrebări prostești! Trecură în goană pe lîngă o ușă neagră: „DEPOZITUL NUMĂRUL 71", scria pe ea. „BEȚE - TOATE FORMELE ȘI DIMENSIUNILE". - <i>Bețe!</i> exclamă Veruca Salt. La ce, Doamne sfînte, folosiți bețele? - Ca să batem frișca, firește, o lămuri domnul Wonka. Cum poți să bați frișca fără bețe? Frișca bătută nu e frișca bătută pînă nu e bătută cu bețele. Așa cum ochiurile în apă nu sînt ochiuri în apă pînă nu spargi oul să facă ochi! Vîsliți mai departe, vă rog! Trecură apoi pe lîngă o ușă galbenă, pe care scria: „DEPOZITUL NUMĂRUL 77 - TOATE BOABELE, BOABE DE CACAO, BOABE DE CAFEA, BOABE DE JELEU ȘI CÂZĂTURI". - <i>Căzături?</i> se revoltă Violet Beau-regarde.	- Și tu ești una! replică domnul Wonka. Nu-i timp de discuții! Dați-i bătaie înainte! După doar cinci secunde, cînd în față le apăru dintr-odată 0 ușă colorată în roșu-aprins, domnul Wonka își flutură brusc bastonul cu vîrf aurit în aer și strigă: - Opriți barca!

UMter* iHveHțftlor - torifUfftrt' \\i /Wr Ujftt%

Cînd domnul Wonka strigă: „Opriți barca!", Umpa-Lumpa împinseră vîslele în rîu și vîsliră frenetic în sens invers. Barca se opri.

Umpa-Lumpa dirijară barca astfel încît aceasta să ajungă lîngă ușa roșie. Pe ușă scria:

„CAMERA INVENȚIILOR -SECRET - ACCESUL INTERZIS". Domnul Wonka scoase o cheie din buzunar, se aplecă peste marginea bărcii și băgă cheia în broască.

- *Aceasta* e cea mai importantă cameră din întreaga fabrică! anunță el. Invențiile

¹ Leacul mîncăului (n.tr.)

² Trufe cu par (n.tr.)

(tarife \\ fabrica «le (focoUtâ

.j?

mele cele mai tainice se prepară și se fierb aici! Bătrînul Fickelgruber și-ar da o mîină să poată sta trei minute în camera asta! La fel ar face și Prodnose, și Slugworth, și toți ceilalți fabricanți prăpădiți de ciocolată! Dar acum, ascultați-mă cu atenție! După ce intrați, nu vreau să vă băgați nasul nicăieri! Nu atingeți, nu amestecați, nu gustați nimic! Ne-am înțeles?

- Da, da! strigară copiii. N-o să atingem nimic!

- Pînă acum, spuse domnul Wonka, nimeni altcineva, nici măcar un Umpa-Lumpa, n-a avut voie să intre aici!

Deschise ușa și păși din barcă în cameră. Cei patru copiii, împreună cu părinții lor, se cățără după el.

- Nu atingeți nimic! strigă domnul Wonka. Și să nu răsturnați nimic!

Charlie Bucket porni să facă turul giganticei camere în care intrase. Locul semăna cu bucătăria unei vrăjitoare! De jur împrejurul lui, oale negre, de metal, dădeau în clocot și bolboroseau pe sobele uriașe, ibrice șuierau și tigăi sfîrșiau, mașinării ciudate, de fier, zăngăneau și pîrșiau și țevile umpleau tavanul și pereții,

iar încăperea toată era plină de fum, aburi și arome bogate și delicioase.

Domnul Wonka devenise chiar și mai agitat decât de obicei, și era limpede pentru toată lumea că aceasta era camera pe care o iubea cel mai mult dintre toate. Țopăia printre cratițe și mașini ca un copil printre cadourile primite de Crăciun, fără să știe la ce să se uite mai întâi. Ridică un capac de pe o oală uriașă și adu-mecă aroma plăcută;

apoi, se duse grăbit la un butoi plin cu o substanță galbenă și lipicioasă, unde își băgă degetul să guste nițeluș; după asta, sări în colțul celălalt al încăperii, la una dintre mașinării, și învârti de vreo douăsprezece ori dintr-o direcție în alta; se uită cu atenție și nerăbdare pe ușa de sticlă a unui cuptor gigantic, frecându-și mâinile și chicotind, încântat de ceea ce zărea înăuntru. Mai încolo, fugi la o altă mași-

nărie,
un
aparat
micuț
și
lucios,
care
făcea
tot
timpul
poc-
poc-
poc-
poc-
poc-
poc,
și, de
fiecare
dată
cînd
făcea
poc,
cîte o
bucată
mare
de

marmură verde cădea într-un coș așezat pe
podea. Cel puțin semăna cu marmura.

- *Gobstoppers* care durează la nesfârșit!
exclamă mîndru domnul Wonka. Sînt
complet noi! Le inventez pentru copiii care

primesc foarte puțini bani de buzunar. Puneți un *Gobstopper* în gură și puteți să-l sugeți cât vreți, ca nu se micșorează *niciodată!*

-E ca guma! striga Violet Beauregarde.

-*Nu* e ca guma, o corecta domnul Wonka. Guma se mestecă și, dacă ai încerca să mesteci vreunul dintre aceste *Gobstoppers*, ți-ai sparge dinții în ele. Dar au un gust teribil! Și își schimbă culoarea în fiecare săptămîna! Și nu se micșorează *niciodată!* Nu dispar *niciodată!* *NICIODATĂ!* Cel puțin, nu cred s-o facă. Testăm una dintre ele chiar acum, în Camera de Testare, care se află alături. Un Umpa-Lumpa suga acadeaua. O are de aproape un an deja și, cu toate că nu s-a oprit din supt, acadeaua e la fel de bună ca la început! Acum, în partea asta, continuă domnul Wonka, ținînd emoționat prin încăpere, pînă la peretele opus, în partea asta inventez o linie complet nouă de trufe! Se opri lingă o cratiță plină cu melasă purpurie și cleioasă, care fierbea să dea în clocot.

Ridicîndu-se în vîrful picioarelor, Charlie reuși să-i vadă conținutul.

-E Hair Toffee! strigă domnul Wonka. Mînînci doar o bucățică din așa ceva și, în exact o jumătate de oră, o clăie nou-no-ută de păr mătăsos, cu fir gros și lucios o să înceapă să-ți crească în vîrful capului! Și mustață! Și barba!

-Barbă! se îngrozi Veruca Salt. Ci-ne-și dorește barbă, pentru numele lui Dumnezeu?

-Ți s-ar potrivi de minune, își dădu cu părerea domnul Wonka, dar, din păcate, compoziția nu e gata încă. E prea puternică. Funcționează prea bine. Am încercat-o pe un Umpa-Lumpa ieri, în Camera de Testare, și, imediat, o barbă imensă s-a pornit să țișnească din bărbia lui, și creștea atît de rapid, încît pe dată s-a apucat să se întindă pe podea, de parcă ar fi fost un covor mîtos. Creștea mai repede decît reușeam s-o tăiem! Pînă la urmă, a trebuit să apelăm la o mașină de tuns iarba, ca s-o ținem în frîu! Dar o să-i vin eu de hac! Și, cînd o să găsesc formula potrivită, n-o să mai existe nici o scuză pentru băieții și fetițele care umblă cu capul chel!

wmm

(+0

H<MLP 4>MU

- Dar, domnule Wonka, se împotrivi Mike Teavee, băiețelii și fetițele nu umblă *niciodată* cu capul...

- Nu mă contrazice, scumpul meu copil, *te rog*, nu mă contrazice! exclama domnul Wonka. Pierdem timp așa de prețios! Acuma, *aici*, dacă vreți să mă urmați, o să vă arăt ceva de care sînt îngrozitor de mîndru. Da, dar fiți cu băgare de seamă! Nu răsturnați nimic! Păstrați distanța!

2.0

MfMHHAtA HIAKHX *e fXcHt

țm1 Ae tmeftecut**

Domnul Wonka conduse grupul la o mașina gigantică, aflată chiar în mijlocul Camerei Invențiilor. Era un munte de metal sclipitor, ce se înălța cu mult deasupra copiilor și părinților acestora. Chiar din vârful ei răsăreau sute și sute de tuburi subțiri de sticlă, și aceste tuburi de sticlă se aplecau și se uneau într-un buchet care stătea suspendat deasupra unui cazan rotund, enorm, de dimensiunile unei căzi de baie.

- Să-i dăm drumul! strigă domnul Wonka, apăsînd trei butoane diferite din partea laterală a mașinii.

O clipă mai tîrziu, dinăuntru ei se auzi un zgomot puternic și hodorogit, și

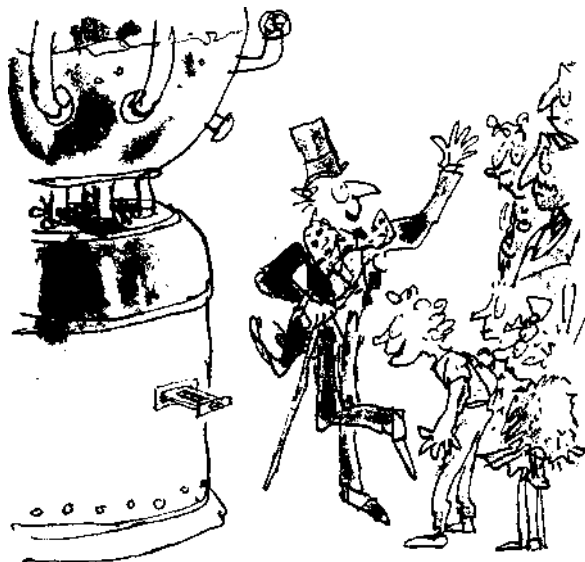
mașinăria începu să se zgâlțîie înfricoșător de tare și să scoată aburi peste tot, să șuiere, cînd, dintr-odată, privitorii observară că o substanță lichidă aluneca în interiorul celor cîteva sute de tubulețe din sticlă și țîșnește în cazanul cel mare de dedesubt. Și, în fiecare tub, substanța lichidă avea o altă culoare, astfel încît toate culorile curcubeului (dar și multe altele) se vărsau cu un plescăit în cazan. Era o priveliște încîntătoare. Și, cînd cazanul se umplu aproape de tot, domnul Wonka apăsă pe un alt buton și, imediat, substanța își opri curgerea din tubulețe, zgomotul hodorogit dispăru, înlocuit de un șuielat învîrtejit; și apoi, un malaxor gigantic se apucă să se învîrtă în interiorul cazanului imens, amestecînd toate lichidele de culori diferite, ca pe-o înghețată cu sifon. Treptat, amestecul începu să facă spumă. Era din ce în ce mai spumoasă, și din albastră deveni albă, verde, maro, galbenă și iarăși albastră.

- Priviți! îi îndemnă domnul Wonka.

Mașina făcu un „clic!” și malaxorul se opri din amestecat. Acum se auzi un fel de sorbitură și, foarte rapid, toată mixtura

(karUc K fabric* ii (tocolatiî

albastră și spumoasă din bazinul uriaș fu reînghițită de stomacul mașinii. Urmă un moment de liniște. Apoi, se auziră- cîteva ghioțaituri bizare. Și iarăși liniște. Brusc, mașina scoase un muget monstruos și, în aceeași clipă, un sertăraș (nu mai mare decît sertarul de la un aparat de jocuri electronice) ieși în partea laterală a mașinii, purtînd în el ceva cenușiu atît de mic și de subțire, că toată lumea își închipui că se produsese vreo greșeală pe undeva. Obiectul semăna cu o bucățică de carton gri.

Copiii și părinții lor rămaseră cu ochii ațintiți asupra fișiei cenușii din sertar.

-Vreți să spuneți că asta-i *tot*? spuse Mike Teavee, dezgustat.

-Asta-i tot, răspunse domnul Wonka, sorbind rezultatul din ochi. Nu știi ce e?

Urmă o pauză. Apoi, Violet Beau-regarde, fetița înnebunită după guma, scoase un țipăt de încântare.

- Pe guma mea, *e gumă!* zbieră ea. E o lamă de gumă de mestecat!

- Răspuns corect! exclamă domnul Wonka, bătînd-o pe umeri pe Violet. E o lamă de gumă! E cea mai *uimătoare, fabuloasă, senzațională* lamă de gumă de mestecat din lume!

2-1 I_A revedere, Wolet!

- Guma aceasta, continuă domnul Wonka, este cea mai recentă, mai măreață, mai fascinantă invenție de-a mea! E o masă întreagă într-o gumă de mestecat! E... e... e... lama aceea de gumă e o masă cu trei feluri de mîncare în ea!

-Ce fel de prostie mai e și asta? întrebă unul dintre tați.

-Scumpul meu domn, începu domnul Wonka, atunci cînd o să mă apuc să vînd aceasta guma, *totul* se va schimba! Bucătăriile vor deveni demodate, nu se va mai găti nicăieri! Nici măcar la piață nu va mai trebui să mergeți! Gata cu cumpărăturile, cu carnea și zarzavaturile! Cuțitele și furculițele n-o să-și mai aibă rostul! Fără farfurii! Jos cu spălatul

vaselor! Uitați de gunoi! Gata cu harababura! Luați o lamă de gumă magică Wonka - și doar de asta veți avea nevoie la micul dejun, prânz și cină! Această bucatăică de gumă pe care tocmai am făcut-o conține supă de roșii, friptură de vită și plăcintă cu afine, dar puteți să încercați aproape tot ce vă pofteste inima!

-Cum adică, supă de roșii, friptură de vită și plăcintă cu afine? vru să se lămurească Violet Beauregarde.

-Dacă te-apuci s-o mesteci, explică domnul Wonka, atunci exact asta o să ai în meniu. E absolut uluitor! Poți să *simți* chiar cum mîncarea îți alunecă pe gît și ajunge în burtica! Și are un gust nemaipomenit! E foarte sățioasă! Îți astîmpără foamea! E teribil!

-E absolut imposibil, își dădu cu părerea Veruca Salt.

-Atîta timp cît e gumă, strigă Violet Beauregarde, atîta timp cît pot s-o mestec, atunci asta e de mine! Și, iute, își scoase din gură guma cu care bătuse recordul mondial și și-o lipi după urechea stîngă. Haideți, domnule Wonka, zise ea, dați încoace

guma aia magică a dumneavoastră și-o să vedem cum stau lucrurile.

-Potolește-te, Violet, încercă să o domolească doamna Beauregarde, mama ei, să nu faci vreo prostie, Violet.

-Vreau guma aia! insistă cu încă-paținare Violet. Ce-i așa o prostie?

-Aș prefera să n-o iei, o sfătui cu blîndețe domnul Wonka. Vezi tu, n-am pus *chiar toate* lucrurile la punct, încă. Mai sînt vreo doua-trei amănunte...

-Oh, la naiba cu ele! zise Violet și, brusc, pînă ca domnul Wonka să o poată opri, întinse o mînă durdulie și înșfăcă lama de gumă din sertăraș și o băgă în gură. Pe data, fălcile ei uriașe, bine antrenate, se porniră să mestece ca doi clești.

-Oprește-te! îi strigă domnul Wonka.

-Fabulos! urlă Violet. E supă de roșii. E fierbinte, cremoasă și delicioasă! Simt cum îmi alunecă pe gît!

-Stai! strigă domnul Wonka. Guma nu e gata încă! Nu e terminată!

-Ba firește că e terminată! zise Violet. E absolut minunată! Oh, Doamne, ce supă delicioasă!

-Scuip-o imediat! strigă domnul Wonka.

-Își schimbă gustul! răcni Violet, mestecînd și rînjind cu gura pînă la urechi, în același timp. Vine al doilea fel! E friptură de vită! E fragedă și succulentă! Măiculiță, ce aromă! Și cartoful copt e minunat! Are o coajă crocantă și e umplut cu unt!

-Dar ce in-terasant, Violet, o lăudă doamna Beauregarde. *Ești* o fată tare deșteaptă.

-Mestecă în continuare, puștoaico! o încuraja domnul Beauregarde. Așa, mestecă, scumpo! E o zi mare pentru familia Beauregarde! Fetița noastră e prima persoană din lume care mesteca o astei de gumă!

Toata lumea era cu ochii ațintiți asupra lui Violet Beauregarde, care molfăia acea gumă extraordinară. Micuțul Charlie Bucket se uita lung la ea, complet fermecat, urmărind cum buzele uriașe, ca de cauciuc, ale fetei se unesc și se despart în ritmul mestecatului; bunicuțul Joe, care stătea lîngă el, era și el cu gura căscată de uimire. Domnul Wonka își frîngea mîinile, zicînd:

-Nu, nu, nu, nu, nu! Nu e gata să fie mîncată! Nu-i terminată! Trebuie să încetezi!

-Plăcintă de afine, cu cremă! exclamă Violet. Vine acum! Măiculiță, e perfectă! E delicioasă! E... e ca și cînd aș înghiți-o! Parc-aș mesteca și aș înghiți linguri mari din cea mai minunată plăcintă cu afine din lume!

- Doamne apârâ-ne, fato! zbieră doamna Beauregarde dintr-odată, holbîndu-se la Violet. Ce se-ntîmpla cu nasul tău?

-Taci, mamă, lasă-mă să termin! o repezi Violet.

-Se face albastru! țipă doamna Beauregarde. Nasul ți se face albastru ca o afină!

-Mama ta are dreptate! răcni domnul Beauregarde. Tot nasul ți s-a făcut vinețiu!

-Ce vrei să spui? sări Violet, fără să se oprească din mestecat.

-Obrajii tăi! exclamă doamna Beauregarde. Se albăstresc și ei! La fel și bărbia! Toată fața ți se face albastră!

-Scuipă imediat guma aia! îi ordonă domnul Beauregarde.

-Aveți milă! Salvari-ne! zbieră doamna Beauregarde. Fata mea se face albastră și vineție peste tot! Pînă și părul își schimba culoarea! Violet, te faci violet, Violet! *Ce se petrece cu tine?*

-*N-am spus* că n-am terminat-o încă, oftă domnul Wonka, clătînînd trist din cap.

-Văd și eu că nu-i terminată! se răsti doamna Beauregarde. Ia uitați-vă acum la fată!

Cu toții o priveau pe Violet. Și ce privește teribil de bizară le oferea! Fața și mâinile, picioarele și gîtul, ce sâ mai, pielea de pe tot corpul, precum și moțul imens de păr creț din vîrful capului se coloraseră într-o nuanță sclipitoare de vînat-albăstrui, exact ca sucul de afine!

-întotdeauna se întîmplă ceva cînd ajungem la desert, suspină domnul Wonka. E din cauza plăcintei cu afine. O s-o pun la punct într-o bună zi, stați să vedeți.

-Violet, țipă doamna Beauregarde, te umfli!

-Mi-e rău, spuse Violet.

-Te umfli! țipă iarăși doamna Beauregarde.

(kurti'e ii fabric* «le (uxolrâi

isl

- Mă simt foarte ciudat! reuși să îngîne Violet.

-Nici nu mă mir! zise domnul Beauregarde.

-Dumnezeule, fato! chițai doamna Beauregarde. Te umfli ca un balon!

- Ca o afină, o corectă domnul Wonka.

-Chemați un doctor! tună domnul Beauregarde.

- Înțepați-o cu un ac! interveni unul din tre ceilalți tați.

lya-

RCMLD DAM

- Salvați-o! urla doamna Beauregarde, frîgîndu-și mîinile.

Numai că era cam tîrziu să mai poată fi salvată. Trupul fetei se umfla și își schimba forma cu așa o repeziciune, încît se transformase, într-un minut, în ce altceva dacă nu o minge enormă, albastră - o afina gigantică, de fapt -, și tot ce mai rămăsese din Violet Beauregarde erau o pereche de piciorușe și o pereche de mînuțe care ieșeau din imensul fruct rotund, dar și un căpșor în vîrf.

-Așa se întîmplă *tot timpul*, oftă domnul Wonka. Am încercat de douăzeci de ori în Camera de Testare, pe douăzeci de Umpa-Lumpa, și absolut toți s-au transformat în afine. E extrem de supărător. Nu reușesc să-mi dau seama ce se-ntîmplă.

-Dar nu vreau ca fetea mea să rămînă afină! țipă doamna Beauregarde. S-o prefăceți imediat la loc!

Domnul Wonka pocni din degete și zece Umpa-Lumpa își făcură apariția.

- Rostogoliți-o pe domnișoara Beauregarde la barcă, îi instrui el, și duceți-o la Camera de Făcut Sucuri imediat.

(kurii K f Abrtca «U («xotota

ifi

-*Camera de Făcut Sucuri?* strigă doamna Beauregarde. Da' ce-o să-i facă acolo?

-S-o stoarcă, replică domnul Wonka. Trebuie să storcem imediat sucul din ea. După aia, o să trebuiască să vedem ce-a ieșit. Dar nu vă faceți griji, dragă doamnă Beauregarde. O s-o reparăm noi, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-o să-l facem. *îmi pare rău* că v-am cauzat neplăceri, să știți că-mi pare tare rău...

Cei zece Umpa-Lumpa rostogoleau deja uriașa afină pe podeaua Camerei Invențiilor, înspre ușa care dădea în Rîul de Ciocolata, unde îi aștepta barca. Doamna și domnul Beauregarde se grăbiră să îi urmeze. Ceilalți din grup, inclusiv Charlie și bunicuțul Joe, nu se clintiră din loc, urmărindu-i cu privirea.

- Ascultă! șopti Charlie. Ascultă, bunicuțele! Umpa-Lumpa din barcă au început să cînte!

O sută de voci cîntînd în cor se auzeau tare și limpede în încăpere:

„Dragi amici, știm toți prea bine

Ca nu-i lucru rău pe lume

Ca un plod neobrăzat

IM-

Cu
gumă
de
mestec
at.

(Aproa
pe la
fel de
râu

Ca
scobit
ul în
nas,
zâu.)

Aşadar
, vâ
rog, ne
credeţi

,
Şi-
adevăr
ul o
să-l
vedeţi;

Obicei
ul cel
scîrbos
Vă va
da cu
capu-n
jos.

O ştiţi,
oare,
careva

Pe
domni
şoara
Oana?
Acea

ROtLP MIU

fiinţa-
ngrozit

oare
Cît era
ziua de

mare
Rumeg
a fârâ-
ncetare

Mestec
a

mereu
în
cada,

Mestec
a la
dans,
la
coada,

La
biserice
ă şi-n
autobu

z;
Făcea
un
adevăr

at
abuz!

Şi,
cînd
guma

s-a
sfîrşit,

A
mestec
at tot
ce-a

găsit -

Niște
botine,

o
ureche

,
Și-o
lenjeri
e mai
veche,

Și,
când
nimic
nu
mîncas

e,
Nasul
iubitul
ui îl
roase.

Și
rumeg
ă fără-
ncetar
e,

Pînă
bârbia

-i
crescu

tare,
Cît o
vioară
era de
mare!

Ani și
ani tot
ronțăi

Zeci
de
pachet

e pe
zi.

Dar,
vai,
într
-o
sear
ă,

var
a, I
se
stri
că
soc
ote
ala.

Oana
noastră
-n pat
se duse
Și să

citeasc

ă se

puse,

Cam

din oră

jumăta

te,

Fără

guma a

o

scoate,

Molfăi

nd în

ritm

titanic,

ist

Ca un crocodil mecanic.
Cînd sîrîî, îîi puse guma,
După cum ghiciîi de-acuma,
La păstrare, pe tâviîa
Cît face un pic năniîa -
(Chestia îî reuîea
Numai oi de număra.)
Acum însă ce ciudat,
Chiar îî cînd dormea, îî pat,
Fălcile-i cele masive
Clăntăneau ca obsesive:
Mestecau îî flencăneau,
Chiar daca gumă n-aveau;
Erau, pesemne, apucate,
Doreau gumă peste poate.
îî s-auzi era mortal
Aîa, îî beznă, foarte clar,
Cum, ca o mare capcană,
Gura femeii cere hrană -
Deschide, îîchide, haî-haî-haî!
Repede, repede, cranî-cranî-
cranî!
Zgomotul n-avea sîrîî.
Pîîa ce fălcile au obosit

R04LP *bMU*

(kurite fi F«briw <U (iVol«t«

îî-ntr-un final, au hotărîî
Să se caîte cam atîî.
îî cu un haî! Nemaivăzut
Limba îî două s-a făcut.
Aîa că, de la atîîa gumă,
Oana a ajuns legumă,
îî tot restul vieîîi-a stat
îîtr-un spital, la „reparat”.
De-aceea, vom îîncerca
Pe Violet a o salva
De-aîa o soartă-
ngrozitoare.
E tîîîîî îî şanse are
Să scape de mestecat.
Aîa sperăm. Nu-i
garantat.”

2.2.

fe corUor

-Măi, măi, măi,
oftă domnul
Willy Wonka,
am scăpat de
doi copii neas-
tîmpârați. Au
rămas trei
copii cuminți.
Cred c-ar fi
bine sâ ieșim
de-aici, pînă
nu mai
pierdem pe
cineva!

-Dar, domnule
Wonka, întrebă
neliniștit
Charlie Bucket,
va mai fi Violet
Beauregarde
vreodată
normala sau va
rămîne afîna
pentru
totdeauna?

-O să-i scoată
sucul în doi
timpi și trei
mișcări!
declară
domnul
Wonka. O s-o
rostogolească
în storcătorul
de fructe și,
de-acolo, o s-o

scoată slaba ca
o scoaba!

-Dar va rămîne
albastră peste
tot? se interesă
Charlie.

-Va fi *vineție*!
strigă domnul
Wonka. Un
vinețiu frumos
și delicat, din
creștet

pînă-n tălpi! Asta
se-ntîmplă cînd
mesteci gumă
scîrboasă toată
ziua!

- Dacă ziceți
că guma e așa de
scîr
boasă, se băgă în
vorbă Mike
Teavee, de
ce-o mai
produceți la
dumneavoastră în
fabrica?

- Ce mi-aș dori
să nu mai mormăi,
spuse
domnul Wonka.
N-aud nimic din
ce
bolborosești.
Haideți! Să

pornim! Grăbi-
ți-vă! După mine!
Intrăm din nou pe
coridoare!

Și, zicînd
aceste cuvinte,
domnul Wonka o
zbughi în capătul
celălalt al
Camerei

Invențiilor și ieși pe o ușiță secretă, ascunsă în spatele multor țevi și sobe. Cei trei copii rămași - Veruca Salt, Mike Teavee și Charlie Bucket -, împreună cu cei cinci adulți însoțitori, îl urmară.

Charlie Bucket văzu că erau din nou într-unui dintre coridoarele lungi și roz, care dădeau în alte coridoare roz. Domnul Wonka se zorea în frunte, făcând la stînga, la dreapta, la dreapta iar și iar la stînga.

- Ține-mă strîns de mîină, Charlie. Ar fi groaznic să te pierzi pe-aici.

- N-avem timp să tîndălim! N-o s-ajungem *nicăieri*, în ritmu-n care mergem acum! Și iuți și mai tare pasul, pe nesfîrșitele coridoare roz, cu jobenul negru cocoțat în vîrful capului și cu cozile de catifea de culoarea prunei ale fracului filfîind în urma lui, ca o flamură în bătaia vîntului.

Trecură de încă o ușă, apoi de alta și de o alta. Erau uși la fiecare douăzeci de pași acum, pe coridor, și pe toate scria cîte ceva, iar dindărătul unora dintre ele veneau zgomote ciudate, ca niște zăngănituri, și arome delicioase răzbăteau pe găurile

cheilor și, cîteodată, jeturi minuscule de abur colorat țîșneau pe sub uși.

Bunicuțul Joe și cu Charlie pe jumătate mergeau, pe jumătate alergau, ca să țină pasul cu domnul Wonka, însă izbuteau să citească ce scria pe unele din ușile pe lîngă care treceau. Pe una scria: „PERNE COMESTIBILE DIN BEZEA”.

- Pernele din bezea sînt excelente! le strigă domnul Wonka, trecînd ca vîntul pe lîngă ușă. Va fi o nebunie cînd o să le pun în vînzare! N-avem timp să intrăm, din păcate! Nu-i timp!

Pe următoarea scria:

„TAPET DE LINS PENTRU
CAMERA COPIILOR”.

-O chestie delicioasă, tapetul de lins! exclamă domnul Wonka, trecînd în goană pe lîngă ea. Are desene de fructe pe el -banane, mere, portocale, struguri, ananas, căpșune, zmurici...

-*Zmurici?* ridică din sprîncene Mike Teavee.

-Nu mă întrerupe! spuse domnul Wonka. Tapetul are pozele tuturor acestor fructe pe el și, cînd lingi poza unei banane, simți gust de banană. Cînd lingi o căpșună,

K*

RPALP AAHi

parcă ai mânca o căpșună. Și când lingi o zmurică, simți gustul inconfundabil al unei zmurici...

-Dar ce gust *are* o zmurică?

-Iar mormăi, zise domnul Wonka. Data viitoare, vorbește mai tare. Țineți pasul!

Grăbiți-vă!

„ÎNGHEȚATE FIERBINȚI PENTRU ZILE FRIGUROASE", scria pe următoarea ușă.

- *Extrem* de bine-venite iarna, comentă domnul Wonka, trecând rapid și de această ușă. Înghețata fierbinte te încălzește la nesfârșit pe vreme geroasă. Mai fac și cu buri de gheață fierbinți, de pus în băuturi fierbinți. Cuburile fierbinți de gheață fac băutura fierbinte să clocotească.

„VACI CARE DAU CIOCOLATA CU LAPTE", scria pe următoarea ușă.

-Ah, drăguțele mele văcuțe! exclamă domnul Wonka. Cât de dragi îmi sînt văcuțele astea!

-Dar noi de ce nu putem să le *vedem*? vru să știe Veruca Salt. De ce doar trecem pe lîngă încăperile astea încîntătoare?

(iurilie îi Fabrica «U

(iocoUta

Ki

- O să ne oprim la timpul potrivit! strigă domnul Wonka. Nu mai fi așa nerăbdătoare, că mă-nnebunești!

„BĂUTURI ACIDULATE ÎNĂLȚĂTOARE", scria pe următoarea ușă.

-Oh, acestea sînt fabuloase! se entuziasma domnul Wonka. Te umplu cu bule, iar bulele conțin un gaz special, care e atît de *înălțător*, că te ridică de la pămînt ca pe un balon, și te tot duci în sus, pînă te dai cu capul de tavan - și rămîi acolo.

-Dar cum ajungi iar jos? se interesă Charlie.

-Rîgîi, firește, răspunse domnul Wonka. Scoți un rîgîit puternic și nepolitic și gazul se duce în *sus*, iar tu - în *jos*! Dar să nu bei afară! Nu se știe cît de sus te duci, dacă faci una ca asta. I-am dat puțin suc, odată, unui Umpa-Lumpa bătrîn, în curtea din spate, și s-a dus sus, tot mai sus, pînă cînd nu l-am mai văzut. A fost o împlinire foarte tristă. Nu l-am mai văzut niciodată.

-Trebuia să rîgîie, își dădu cu părerea Charlie.

- Firește că trebuia să rîgîie, întări domnul Wonka. Am stat acolo și i-am

IM-

lfcMLp bAlU

strigat: „Rîgîie,
prostovane,
rîgîie, că altfel
nu te mai
întorci pe
pămînt!”, dar el
n-a făcut asta -
sau n-a putut,
sau n-a vrut, nu
ştiu care-i
motivul. Poate
că era prea
manierat.
Trebuie să fi
ajuns pe lună
pînă acum.

Pe uşa
următoare
scria:
„BOMBO
ANE
PĂTRATE,
CARE
PRIVESC
ROTUND”

- Aşteptaţi!
strigă domnul
Wonka, pu-
nînd brusc
frînă. Sînt
foarte mîndru
de bomboanele
mele pătrate
care privesc
rotund. Haideţi
să aruncăm o
privire.

ţ

o

t

M

b

o

*

H

e

f

X

t

m

t

t

,

c

u

r

e

f

r și, privind
f înăuntru,
v Charlie observă
e o masă lungă,
f pe care se
c găseau șiruri
 peste șiruri de
 bombonele
 albe, pătrate.
 Bomboanele
 semănau foarte
r bine cu niște
o cuburi de
t gheață - doar că
m fiecare avea pe
i o latură câte o
A fețișoară
 simpatică, de
 culoare roz. In
 capătul mesei,
 câțiva Umpa-
 Lumpa desenau
 de zor pe
 bomboane.

Toți se
 opriră și se
 buluciră în
 dreptul ușii.
 Jumătatea de
 sus a acesteia
 era făcută din
 sticlă.
 Bunicuțul Joe îl
 ridică pe
 nepoțel, ca să
 vadă mai bine,

- Aici îmi
 sînteți!
 exclamă
 domnul
 Wonka.
 Bomboanele
 mele pătrate,
 care privesc
 rotund!

-Nu mi se par deloc rotunde, zise Mike Teavee.

-Par pătrate, i se alătura Veruca Salt. Arată în întregime pătrate.

- Dar *sînt* pătrate, confirmă domnul Wonka, N-am spus că n-ar fi.

-Ați spus că *sînt rotunde!* striga Veruca Salt.

-N-am spus nici pe departe așa ceva, negă domnul Wonka. Am spus că *privesc* rotund!

-Dar *nu* privesc rotund! zise Veruca Salt. Privesc pătrat!

-Privesc rotund, insistă domnul Wonka.

-Nici vorbă să privească rotund! zbieră Veruca Salt.

-Veruca, draga mea, intervine doamna Salt, nu-l băga în seama pe domnul Wonka. Te minte!

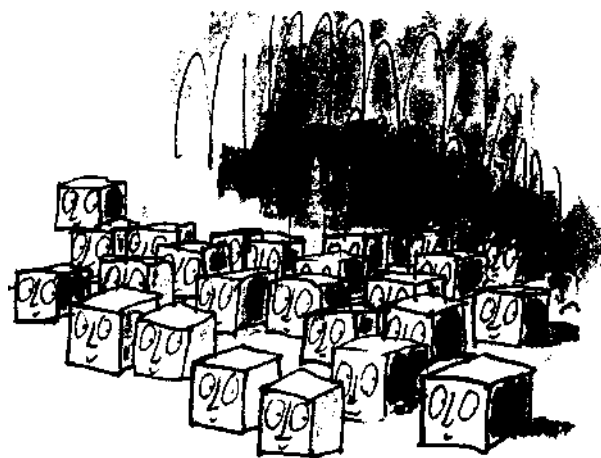
- Scumpa mea cotoroașă, replică domnul Wonka, du-te și bagă-ți capul în apă clocotită!

-Da' cum îndrăznești să-mi vorbești așa? urlă doamna Salt.

-Of, mai închide gura aia odată, i-o reteză domnul Wonka. Acuma, ia priviți aici!

Scoase o cheie din buzunar, descuie ușa și o deschise larg... și deodată... la auzul zgomotului, toate șirurile de bombonele pătrate își îndreptară pe dată privirile să vadă cine vine. Mutrișoarele se întoarseră, pur și simplu, spre ușă, cu ochisorii ațintiți asupra domnului Wonka.

- Ei, vedeți? exclamă el triumfător. Se uită în jur cu ochisorii lor rotunzi! Nu mai exista nici o îndoială! Sînt bomboane pătrate, care privesc rotund!

-Măi, să fie, are dreptate, spuse bunicuțul Joe.

-Haideți! zise domnul Wonka, re-luându-și cursa de-a lungul coridorului. Să mergem mai departe! Nu putem să pierdem vremea!

„BUTTERSCOTCH¹ ȘI BUTTERGIN²”, scria pe următoarea ușă pe lângă care trecură.

- Ei, da, *asta* sună ceva mai interesant, comentă domnul Salt, tatăl Verucăi.

- E o chestie fenomenală! le spuse domnul Wonka. Toți Umpa-Lumpa o adoră. Ii face să se amețească. Ia ascultați! Ii auziți cum chefuiesc înăuntru.

Hohote de râs și frînturi de cîntece puteau fi auzite dincolo de ușa închisă.

- Sînt morți de beți, spuse domnul Wonka. Beau cremă de scotch cu sifon. Asta le place cel mai mult. Și crema de gin cu tonic e foarte căutată. Urmați-mă, vă rog! Chiar nu mai trebuie să ne oprim așa. Și o luă la stînga. Coti la dreapta. Ajunseră la un șir lung de trepte. Domnul Wonka se lăsă să alunece pe balustradă. Cei trei copii

¹ Cremă de scotch (n.tr.)

² Crema de gin (n.tr.)

îi urmară exemplul. Doamna Salt și doamna Teavee, singurele femei rămase în grup, de-abia reușeau să respire. Doamna Salt era o ființă masivă și grasă, cu picioare scurte, și răsufla asemenea unui rinocer.

-Pe-aici! strigă domnul Wonka, făcînd la stînga, în capătul scărilor.

-*Mai încet!* gîfii doamna Salt.

-Imposibil, spuse domnul Wonka. N-o să ajungem niciodată la timp dacă încetănim.

-S-ajungem unde? vru să știe Veruca Salt.

-Nu-ți bate tu capul, o liniște domnul Wonka. Așteaptă și-ai să vezi.

Vernc* IH
Utnem
Alunelor

Domnul
Wonka mergea de
zor pe coridor. Pe
următoarea ușă la
care se opriă
scria:

„CAMER
A
ALUNEL
OR".

- Așa, spuse
domnul Wonka,
opriți-vă
puțin aici, țineți-
vă răsuflarea și
aruncați o
privire prin
geamul acestei
uși. Dar să nu
intrați! Indiferent
ce-ați face, să nu
intrați în
CAMERA ALUNELOR!
Dacă intrați,
deranjați
veverițele.

Toată lumea se
strânse în jurul
ușii.

-Oh, ia uitate,
bunicuțule,
uite! strigă
Charlie.

-Veverițe! răcni
Veruca Salt.
- Mii de
bombe!
exclamă Mike
Teavee.
Era o
privești
uluitoare. O
sută de
veverițe ședeau
frumos pe niște
tabureți

înalți, în jurul
unei mese
încăpătoare. Pe
masă se aflau
grămăjoare peste
grămăjoare de
alune, iar
veverițele
munceau
nebunește să le
descojească, cu o
viteză fantastică.

-Aceste
veverițe sînt
dresate special
să scoată
alunele din
cojile de lemn,
explică
domnul
Wonka.

-Dar de ce
folosiți
veverițe? se
miră Mike
Teavee. De ce
nu-i puneți pe
Um-pa-Lumpa
să facă asta?

- Pentru că,
începu domnul
Wonka,
Umpa-Lumpa nu
reușesc să scoată
alunele
din coji într-o
singură bucată.
întotdeauna
le rup în două.
Nimeni, în afară

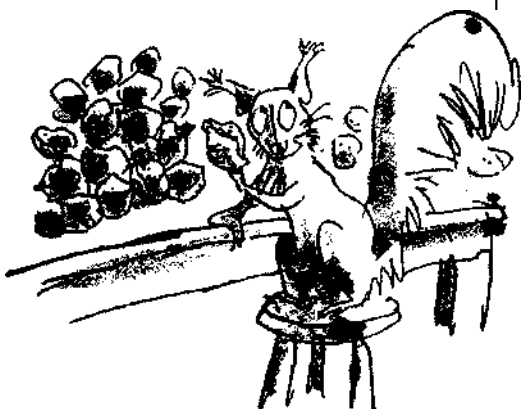
de
veverițe, nu
reușește să scoată
întregi
alunele din coajă,
absolut de fiecare
dată.

E extrem de
dificil. Însă, în
fabrica mea,
insist să se
folosească numai
alune întregi.
De aceea, a
trebuit să apelez
la veverițe ca
să ducă treaba la
bun sfîrșit. Nu-i
așa că-i
minunat cum scot
alunele? Și,
observați,
mai întîi
ciocănesc fiecare
nucă cu
gheruțele, să se
asigure că nu-i
stricată!

Dacă-i stricată,
scoate un sunet
sec, și
atunci nici nu se
mai obosesc să le
deschidă. Le
aruncă direct pe
toboganul de
gunoi. Uitați
acolo! Fiți atenți!
Observați

veverița aceea, foarte aproape de noi! Cred că a dat de una stricata!

Urmăriră cu toții cum micuța veveriță ciocăni în coaja alunei. își înclina capul să asculte cu atenție, după care, cu o mișcare bruscă, azvîrli aluna peste umăr, într-o groapă mare din podea.

-Hei, mămico! strigă Veruca Salt pe neașteptate. M-am hotărît, vreau o veveriță! Ia-mi una din veverițele alea!

-Nu te prosti, scumpete, spuse doamna Salt. Toate cele de aici sînt ale domnului Wonka.

(tarife fi Fabric* ii (towUtii

^3

- Ce-mi pasă mie? țipă Veruca. Eu vreau una. *N-am* acasă decît doi cîini, patru pisici și șase iepurași, doi peruși, trei canari și un papagal verde, o broască țestoasă, un acvariu cu pești, și o cușcă cu șoricei albi, și un hamster bătrîn și prost! Vreau o *veveriță*!

-Bine, odorul meu, zise împăciuitor doamna Salt. Mămica o să-ți ia o veveriță cu prima ocazie.

-Dar nu vreau orice veveriță *bătrînă*! țipă Veruca. Vreau o veveriță *dresată*!

În acest punct al discuției, domnul Salt, tatăl Verucăi, făcu un pas înainte.

-Prea bine, domnule Wonka, rosti el, plin de sine, scoțînd un portofel plin cu bani, cît ceri pe o veveriță din asta scrîn-titâ? Zi-mi un preț.

-Nu sînt de vînzare, răspunse domnul Wonka. Nu poate să ia nici una.

-Cine zice că nu pot să iau? strigă Veruca. O sâ-nhaț chiar în clipa asta o veveriță doar pentru mine!

-Nu! Încerca să o oprească domnul Wonka, cît putu de repede, însă era prea tîrziu. Fetița trîntise deja ușa de perete și năvălise înăuntru.

În clipa în care își făcu apariția în încăpere, o sută de veverițe se opriră din activitatea lor și o fixară cu ochisorii lor mici și negri, ca niște mângelușe.

Veruca Salt se opri și ea, întorcându-le privirea. Apoi, ochii îi căzură asupra unei veverițe mărunțele, care stătea în capătul mesei, foarte aproape de ea. Veverița ținea în lăbuțe o alună.

- Bine, spuse Veruca, te iau *pe tine!*

Întinse brațele să înhațe veverița... însă când făcu asta... în prima fracțiune de secundă în care mâinile începură să i se miște, o străfulgerare, asemenea unui trăsnet cafeniu, scânteie în încăpere, și toate veverițele, pînă la una, făcură un salt uriaș și aterizară pe corpul fetei.

Douăzeci și cinci puseră stăpînire pe brațul ei stîng și i-l țintuiră lingă corp.

Alte douăzeci și cinci puseră stăpînire pe brațul drept și i-l țintuiră și pe acesta.

Douăzeci și cinci îi prinseră piciorul drept și i-l ancorară la sol.

Douăzeci și *patru* o prinseră de piciorul stîng.

Veverița rămasă (evident, șefa tuturor celorlalte) se sui pe umărul ei și se apucă să

(tarife ft fabric* it (locolată

|7\$

cioc-cioc-ciocânească cu gheruțele capul sărmanei fetei.

-Salvați-o! țipă doamna Salt. Veruca! Intoarce-te! Ce-i *fac?*

-O testează, să vadă dacă e o alună stricată, explică domnul Wonka. Priviți!

Veruca se zbătea cu furie, însă veverițele o țineau strîns, și fetea nu se putea mișca. Veverița de pe umărul ei continua să o cioc-cioc-ciocânească în cap.

Atunci, ca la un semn, toate veverițele o trîntiră pe Veruca la pămînt și începură să o tîrscă pe podea.

- Doamne sfinte, dar chiar e o alună stricată, pînă la urmă, spuse domnul Wonka. Capul trebuie să-i fi sunat gol de tot.

Veruca dădea din picioare și zbiera cît o ținea gura, dar fără folos. Lăbuțele puternice o țineau strîns și nu-i dădeau nici o șansă să scape.

-Unde o duc? chițăi doamna Salt.

-Acolo unde se duc și celelalte alune stricate, spuse domnul Willy Wonka. Pe toboganul de la gunoi.

-Măiculiță, chiar se *duce* pe tobogan! exclamă domnul Salt, cu ochii pironiți la fiica sa.

$\wedge$

A horizontal row consisting of ten solid black squares, each approximately 10x10 pixels in size, followed immediately by the lowercase letters "liMMHHM". The entire row is positioned below the superscripted lambda symbol.

Omilie i\ fabrica. Ai (tocolftâ

 $|\pi$

-Atunci, salveaz-o! strigă doamna Salt.

-Prea târziu, îi anunță domnul Wonka.
S-a dus!

Și așa se și întâmplase.

-Dar unde? țipă ascuțit doamna Salt, fluturându-și brațele. Ce se-ntîmplă cu alunele stricate? Unde duce toboganul?

-Acel tobogan *special*, o lămuri domnul Wonka, duce direct la marea conductă de colectare a gunoiului din toate părțile fabricii - tot ce s-a măturat de pe jos, cojile de cartofi, varza putrezită, capetele de pește și alte asemenea lucruri.

-Și cine mânîncă pește, varză și cartofi
în fabrica *asta*, aş vrea să ştiu şi eu?
întrebă Mike Teavee.

- Eu, bineînțeles, răspunse domnul Wonka. Doar nu crezi că *eu* trăiesc cu boabe de cacao, nu?

-Dar... dar... dar... zbiră doamna Salt,
unde duce conducta aia mare, pînă la
urmă?

-Cum, păi la cuptor, firește, spuse calm domnul Wonka. La crematoriul pentru gunoaie.

Doamna Salt își deschise gura uriașă și roșie și începu să urle.

-Nu vă faceți griji, spuse domnul Wonka, exista întotdeauna o șansă - poate au hotărât să nu-l aprindă astăzi.

-O *șansă!* se tîngui doamna Salt.
Scumpa mea Veruca! Va fi... va fi... va
fi prăjită ca un cîrnat!

-Chiar așa, draga mea, i se alătură domnul Salt. Fii atent la mine acum, Wonka, adăugă el, cred că ai mers *un pic* prea

departe de data asta, da, da. O fi fiică-mea cam arțăgoasă - nu mă feresc s-o recunosc -, dar asta nu înseamnă că poți s-o prăjești ca pe-o alună. Trebuie să-ți aduc la cunoștință că sînt extrem de supărat pe chestia asta, să știi!

- Vai, dar nu fiți supărat, scumpul meu domn! îl rugă domnul Wonka. Mă aștept să apară dintr-o clipă-n alta. S-ar putea să nici nu fi alunecat pe tobogan. Poate că e prinsă chiar sub gaura de la intrare și, dacă-i așa, tot ce trebuie să faceți e să intrați și să o trageți de-acolo.

Auzind una ca asta, domnul și doamna Salt năvăliră amîndoi în Camera Alunelor și se repeziră să se uite în gaura din podea.

- Veruca! urlă doamna Salt. Ești acolo?

Nu primi nici un răspuns.

Doamna Salt se aplecă și mai tare, să se uite mai bine. îngenunchease chiar pe marginea gropii, cu capul în jos și cu imensul posterior ridicat în aer, asemenea unei ciuperci gigantice. Era o poziție tare periculoasă. Avea nevoie doar de puțin ajutor... un brînci delicat în locul potrivit... și exact *asta* i-au dat și veverițele!

Femeia căzu în groapă cu capul înainte, scoțînd un țipăt strident, de papagal.

- Doamne sfînte! exclamă domnul Salt, urmărind rostogolirea trupeșei sale soții pe tobogan, *ce* de gunoi o să mai fie astăzi! O văzu cum e înghițită de beznă. Cum e acolo jos, Angina? strigă spre ea, aplecîndu-se ceva mai mult.

Veverițele se grăbiră să se strîngă în spatele lui...

- Ajutor! strigă el.

Insă era deja în cădere, și așa că se duse pe tobogan, exact așa cum făcuseră și nevasta și fiica lui ceva mai devreme.

-Oh, *Doamne!* strigă Charlie, care privea spectacolul pe gemuleț, împreună cu ceilalți, ce-o să se întâmple cu ei acum?

-Presupun că o să-i prindă cineva, la gura cealaltă a toboganului, își dădu cu presupusul domnul Wonka.

-Dar cum rămîne cu crematoriul încins? vru să afle Charlie.

-Îl aprind din două în două zile, zise domnul Wonka. Poate că azi e una dintre acele zile cînd nu funcționează. Nu se știe niciodată... s-ar putea să aibă noroc...

-Șșșș! zise bunicuțul Joe. Ascultați! Se mai aude un cîntecel!

De undeva, de pe coridor, se auzeau bătăi ritmate de tobe. Apoi, începu și cîntecelul:

„Veruca Salt!

Veruca Salt, pe-un tobogan,

La gunoi s-a dus, morman,

(Și corect noi ne-am gîndit

C-ar fi foarte nimerit

S-avem grijă de părinți

Sâ fie și ei cumiști.)

Jos cu Veruca! Pe tobogan,

Și-aici, poate, ar fi normal

Sa spunem ca, în cădere,

Diverși prieteni îi vor cere

Sâ uite ce-a lăsat în spate

Ei rafinați n-or fi, se poate.

Un cap de pește retezat

Astăzi în zori, de un bărbat.

„Buna ziua! Ce mai faci?

Mersi, bine, tu ce faci?"

Un pic mai jos, pe tobogan,

Alte resturi au un clan

Șunca, untură, osînză rîncedă

Pîine tare și mucedă,

Friptura de nemestecat,

Un homar ce-a eşuat,

Un crenvurst așa de gri

De la o poștă vîrsta-i știi.

O nucă putredă, o pară amară,

Ce-a lăsat pisica pe scară,

Și-alte lucruri de-acest fel
 Ce-ți mută nasul de fel.
 Aceștia-s prietenii cei noi,
 Ce-i întâlnește la gunoi.
 Și-asta-i prețul ce-l plătește
 Singură că rătăcește.
 Acum însă v-ați gândit
 Că nu-i foarte nimerit
 Sâ-ncărcăm cu toată vina,
 Cu mustrarea și rușinea
 Pe fetiță doar - e clar,
 N-ar putea Veruca doar
 Sa fie așa ciudata,
 Dacă n-ar fi răsfățată.
 Și cine-o răsfăță, oare?
 Știe careva sub soare?
 Cine-i face orice mof?
 Cine-a învățat-o prost?
 Cine sînt cei vinovați?
 Cine? Mai și întrebați?
 Vai! Dar nu priviți departe
 Vinovații să se-arate;

Ei sînt (și ne scot din minți)
 Iubitorii ei părinți.
 De-asta sîntem veseli noi
 Că și ei sînt în gunoi."

Marele lift <U StfelX

- N-am văzut așa ceva în viața mea! exclamă domnul Wonka. Dispar copiii ca iepurii în jobenul magicianului! Dar nu trebuie să vă îngrijorați! O să apară ei la ieșire!

Domnul Wonka se uită la grupul restrâns care rămăsese cu el, pe coridor. Mai erau doar doi copii - Mike Teavee și Charlie Bucket. Și nu erau decât trei adulți, domnul și doamna Teavee și bunicuțul Joe.

-Mergem mai departe? întrebă domnul Wonka.

-Oh, da! strigară într-un glas Charlie și bunicuțul Joe.

- Mă dor picioarele, se plînse Mike Teavee. Vreau să mă uit la televizor.

(tarife fi Fabric* «le Ciocolata

;

- Dacă te dor picioarele, atunci ar fi mai bine să luăm liftul, propuse domnul Wonka. E-n direcția asta. Haideți! Să urcăm!

Și țopăi pe hol către două uși duble, care se deschiseră. Cei doi copii și adulții rămași se suiră în lift. Charlie Bucket căscă ochii de jur împrejurul lui, uluit. Era cel mai neobișnuit lift pe care-l văzuse vreodată. Erau butoane peste tot! Pereții, pînă și tavanul, erau acoperiți în întregime de șiruri-șiruri de butonașe negre! Se prea poate să fi fost cîte o mie de butoane pe fiecare perete, ca să nu mai vorbim de cele o mie de pe plafon! Atunci, Charlie băgă de seamă că fiecare buton avea lipită lîngă el cîte o etichetă mititică, pe care scria în ce încăpere ajungi dacă apeși pe respectivul buton.

- Acesta nu este un simplu lift care merge în sus și-n jos, anunță cu mîndrie domnul Wonka. Acest lift poate să meargă în lateral, în lungime, sau pieziș, sau în orice altă direcție vă trece prin cap! Poate să vă ducă în orice încăpere din fabrică, indiferent unde s-ar afla ea! Doar apăsați pe buton... și „z/ng!...” ați și pornit!

- *Fantastic!* murmură bunicuțul Joe, căruia îi sclipeau ochii de entuziasm, la vederea șirurilor nesfârșite de butoane.

-Liftul e fabricat în întregime din sticlă groasă, transparentă! declară domnul Wonka. Pereții, ușa, plafonul, podeaua, totul e făcut din sticla, să se poată vedea în afara lui!

-Da' nici n-ai ce să vezi! se pronunță indignat Mike Teavee.

-Alege un buton! îl îndemnă domnul Wonka. Cei doi copii pot să apese, fiecare, pe câte un buton. Așa că alegeți-vă câte un buton! Grăbiți-vă! în fiecare încăpere se pregătește ceva delicios și minunat.

Charlie începu cu repeziciune să citească unele dintre etichetele înșirate lângă butoane.

„MINA DE EXTRAGERE A BOMBOANE-LOR-ROCĂ - 400 DE METRI ADÎNCIME”, scria pe una.

„PATINOARE DE ÎNGHEȚATA CU NUCA DE cocos”, scria pe alta.

Apoi... „PISTOALE CU SUC DE CÂPȘUNI”. „POMI CU TRUFE DE MERE, DE PLANTAT ÎN GRĂDINA - TOATE MĂRIMILE”.

„BOMBOANA EXPLOZIVA PENTRU INAMICI”.

„JELEURI LUMINOASE, DE MÎNCAT SEARA, ÎN PAT”.

„TABLETE MENTOLATE PENTRU BĂIEȚELUL DIN VECINI - ÎI VOR ÎNVERZI DINȚII VREME DE O LUNA”.

„CARAMELE-PLOMBĂ - NU MAI AVEȚI NEVOIE DE DENTIST”.

„BATON CLEIOS PENTRU PĂRINȚI GURALIVI”.

„BOMBOANE-SĂLTĂREȚE, CARE ȚOPĂIE ÎNCÎNTĂTOR ÎN BURTICI DUPĂ ÎNGHIȚIRE”.

„BATOANE INVIZIBILE DE CIOCOLATĂ, DE RONȚĂIT ÎN TIMPUL OREI”.

„CREIOANE ACOPERITE ÎN ACADEA, PENTRU SUPT”.

„PISCINE CU LIMONADA ACIDULATĂ”.

„FONDANTĂ MAGICA MANUALĂ - CÎND O ȚII ÎN MÎNĂ, ÎI SIMȚI GUSTUL ÎN GURĂ”.

„PICĂTURI DE CURCUBEU - DUPĂ CE LE SUGEȚI, PUTEȚI SCUIPA ÎN ȘASE CULORI”.

-Haideți, haideți, strigă domnul Wonka. Nu putem zăbovi toată ziua!

-Nu există și o Cameră cu Televizor între toate astea? vru să știe Mike Teavee.

- Firește că există și o cameră cu televizor, spuse domnul Wonka. Apeși pe butonul de-acolo - indică el cu degetul. Pe eticheta de lângă buton scria „TELEVIZOR DE CIOCOLATA”.

- *Iu-huu!* se entuziasma Mike Teavee. Asta-i de mine!

Întinse degetul mare și apăsă pe buton. De îndată, se auzi un huruit nemaipomenit. Ușile se închiseră cu zgomot și liftul țîșni ca înțepat de o viespe. Numai că țîșni *pieziș!* Toți pasagerii (cu excepția domnului Wonka, care se ținea de o curelușă agățată de tavan) se dezechilibără și căzură pe podea.

- Hopa sus, hopa sus! le strigă domnul Wonka, prâpâdindu-se de rîs.

Numai ca, tocmai cînd se străduiau ei să se ridice, liftul își schimbă direcția și coti brusc la o curbă, așa că se treziră din nou pe jos.

-Ajutor! strigă doamna Teavee.

-Luați-mă de mînă, doamnă, se oferi domnul Wonka, galant. Așa! Acum, ține-ți-vă de curelușă! Toată lumea să se țină de curele! Călătoria nu s-a sfîrșit încă!

Bătrînul bunicuț Joe se opinti să se ridice și să apuce o curelușă. Micuțul Charlie, care nu avea nici o șansă să ajungă atît de sus, își încolăci brațele în jurul picioarelor bunicuțului Joe și se ținu strîns de ele.

Liftul zbura cu viteza unei rachete, începea să urce. Mergea din ce în ce mai

sus, pe o rută piezișă și abruptă, de parcă ar fi urcat o colină foarte abruptă. Apoi, pe neașteptate, ca și când ar fi ajuns în vârful acesteia și ar fi trecut peste o prăpastie, se prăbuși ca un bolovan, și Charlie simți cum stomâcelul i se ridică în gât, în vreme ce bunicuțul Joe striga:

-Iu-huuu! Am plecat! Și

doamna Teavee urlă:

-S-a rupt funia! O să ne prăbușim! Iar domnul Wonka spuse:

- Calmați-vă, scumpă doamnă, și o bătu prietenește pe umăr, să o calmeze.

Atunci, bunicuțul Joe se uită în jos, la Charlie, care îl strângea de picioare, și întrebă:

- Te simți bine, Charlie?

Și Charlie strigă:

- îmi place la nebunie! Parcă ne-am da în montagnes russes! Și, prin pereții de sticlă ai liftului, prinseră, în viteză, câteva frânturi de lucruri ciudate și minunate ce aveau loc în alte încăperi...

Un burlan enorm, din care țîșnea o chestie maro, lipicioasă, ce se revărsa pe podea...

Un munte imens, încrețit, făcut în întregime din fondant, cu Umpa-Lumpa (prinși cu sfori, pentru siguranță) smulgînd bucăți mari de fondant de pe laturi...

O mașină care împrăștia o pudră albă, ca o furtuna de zăpadă...

Un lac de caramel fierbinte, din care ieșeau aburi...

Un sat de Umpa-Lumpa, cu căsuțe și străduțe și sute de copii Umpa-Lumpa, nu mai mari de cincisprezece centimetri, care se jucau pe stradă...

Acum, liftul părea să meargă din nou la orizontală, numai că gonia mai iute ca niciodată, și Charlie auzea șuieratul vîntului, în timp ce vehiculul se avînta înainte... și se răsucea... și se întorcea... și se ducea în sus... și o lua în jos... și...

-O să vomit! zbieră doamna Teavee, verde la față.

-Vă rog să nu vomitați, comentă domnul Wonka.

-încercați să mă opriți! îl provocă doamna Teavee.

-Bine, atunci țineți asta, spuse domnul Wonka, scoțîndu-și magnificul joben negru

de pe cap și răsturnându-l cu fundul în sus, ținându-l în fața gurii doamnei Teavee.

-Opriți grozăvia asta! comandă domnul Teavee.

-Nu pot să fac asta, îi răspunse domnul Wonka. Nu se oprește decât atunci când ajunge la destinație. Pot doar să sper ca nu folosește nimeni *celălalt* lift în acest moment.

-Care *celălalt* lift? urlă doamna Teavee.

-Cel care merge în direcția opusă aces-
tuia, pe aceeași linie, explică domnul Wonka.

-Să fiu al naibii! strigă domnul Teavee. Adică, s-ar putea să ne ciocnim?

-Pînă acum, am avut noroc, mărturisi domnul Wonka.

-Acum *chiar* că vomit! zbieră doamna Teavee.

-Nu, nu! o rugă domnul Wonka. Nu acum! Aproape am ajuns! Nu-mi stricați bunătate de joben!

În secunda următoare, cu un scrișnit de frîne, liftul începu să încetinească, după care se opri de tot.

- Ce mai cursă! exclamă domnul Teavee, ștergîndu-și fața mare și asudată cu batista.

- Nu mai merg în așa ceva! gîfii doamna Teavee.

Ușile se deschiseră larg.

- O clipă, doar! spuse domnul Wonka. Ascultați-mă cu atenție! Vreau ca toată lumea să umble cu grijă în această cameră. Pe-aici sînt lucruri periculoase, cu care *nu* trebuie să vă jucați.

2.6

(«Mur* CM Teltvteontf li (focoUtX

Familia Teavee, împreună cu Charlie și cu bunicuțul Joe, pășiră din lift într-o cameră amețitor de luminoasă și orbitor de albă, încât se frecară la ochi de durere și se opriră din mers. Domnul Wonka îi dădu fiecăruia câte o pereche de ochelari întunecați, zicînd:

- Puneți-văăștia repede! Și nu vi-i scoateți, indiferent de faceți! Lumina asta poate să vă orbească!

De cum își puse ochelarii întunecați, Charlie izbuti să privească în jurul său. Văzu că era într-o încăperei lungă și îngustă, zugrăvită complet în alb. Pînă și podeaua era albă, și nu se zărea nici un fir de praf pe nicăieri. Din tavan, lămpi uriașe

(tarlie li fabrica «le (lOCoUtâ

w

atîrnav și scăldau camera într-o lumină puternică, alb-albastră. În afara extremităților încăperii, aceasta era complet goală. La un capăt, se afla o uriașă cameră de luat vederi pe roți, în jurul căreia se înghesuiau o armată de Umpa-Lumpa, care îi ungeau încheieturile, îi potriveau butoanele și îi lustruiau lentila imensă, de sticlă. Umpa-Lumpa erau îmbrăcați într-un mod extrem de ciudat. Purtau costume de astronauti, de un roșu-aprins, cu măști și glugi - arătau exact ca niște costume de astronauti, chiar dacă poate nu erau - și lucrau într-o liniște desăvîrșită. Privindu-i, pe Charlie îl încercă un sentiment bizar, de pericol. Era ceva primejdios în toată această afacere, și Umpa-Lumpa erau conștienți de acest lucru. Nu mai sporovăiau și nici nu cîntau, ci se mișcau încet și cu mare băgare de seamă în jurul uriașului aparat negru, în costumele lor stacojii.

În capătul celălalt al încăperii, la vreo cincizeci de pași depărtare de aparat, un singur Umpa-Lumpa (care purta și el un costum de astronaut) stătea la o masă neagră, zgîndu-se la ecranul unui televizor imens.

- Iată c-am ajuns! exclamă domnul Wonka, ȝopăind încoace și-ncolo de bucurie. Aceasta este Camera de Testare a celei mai recente și mai mari invenȝii ale mele - Televizorul de Ciocolată!

- Dar ce *este* Televizorul de Ciocolată? întrebă Mike Teavee.

- Dumnezeule, copile, nu mă mai întrerupe! îl apostrofă domnul Wonka. Funcȝionează cu ajutorul televizorului. Mie, personal, nu-mi place televizorul. Presupun că nu-i o problemă, în doze mici, însă copiii nu par capabili să ia doar doze mici de emisiuni. Ei vor să stea în faȝa lui cît e ziua de lungă și să se holbeze la nesfîrșit la ecran...

-Da, ăsta-s eu! confirmă Mike Teavee.

-Taci din gură! spuse domnul Teavee.

- Mulȝumesc, șopti domnul Wonka. Acum, am să vă spun cum funcȝionează acest uluitor televizor. Numai că, mai întîi, știȝi cum funcȝionează televizoarele obișnuite? E foarte simplu. în primul rînd, cînd se înregistrează o imagine, avem un aparat imens, cu care se fotografiază ceva. Aceste fotografii sînt apoi împărȝite în milioane de bucăȝele infime, care sînt

trimise în aer prin intermediul electricității, în aer, ele tot zbîrnîie peste tot, pînă dau de antena de pe acoperișul casei cuiva. Atunci, coboară fulgerător pe firul care duce în spatele televizorului, și acolo se tot scutură și tremură, pînă cînd, în cele din urmă, fiecare bucăȝică din cele cîteva milioane ajunge la locul ei (exact ca într-un joc de puzzle), și *presto!* - imaginea apare pe ecran...

- Asta nu e *exact* ce se întîmplă, comenta Mike Teavee.

-Sînt un pic cam tare de urechea stîngă, spuse domnul Wonka. Trebuie să mă scuzi dacă nu aud tot ce spui.

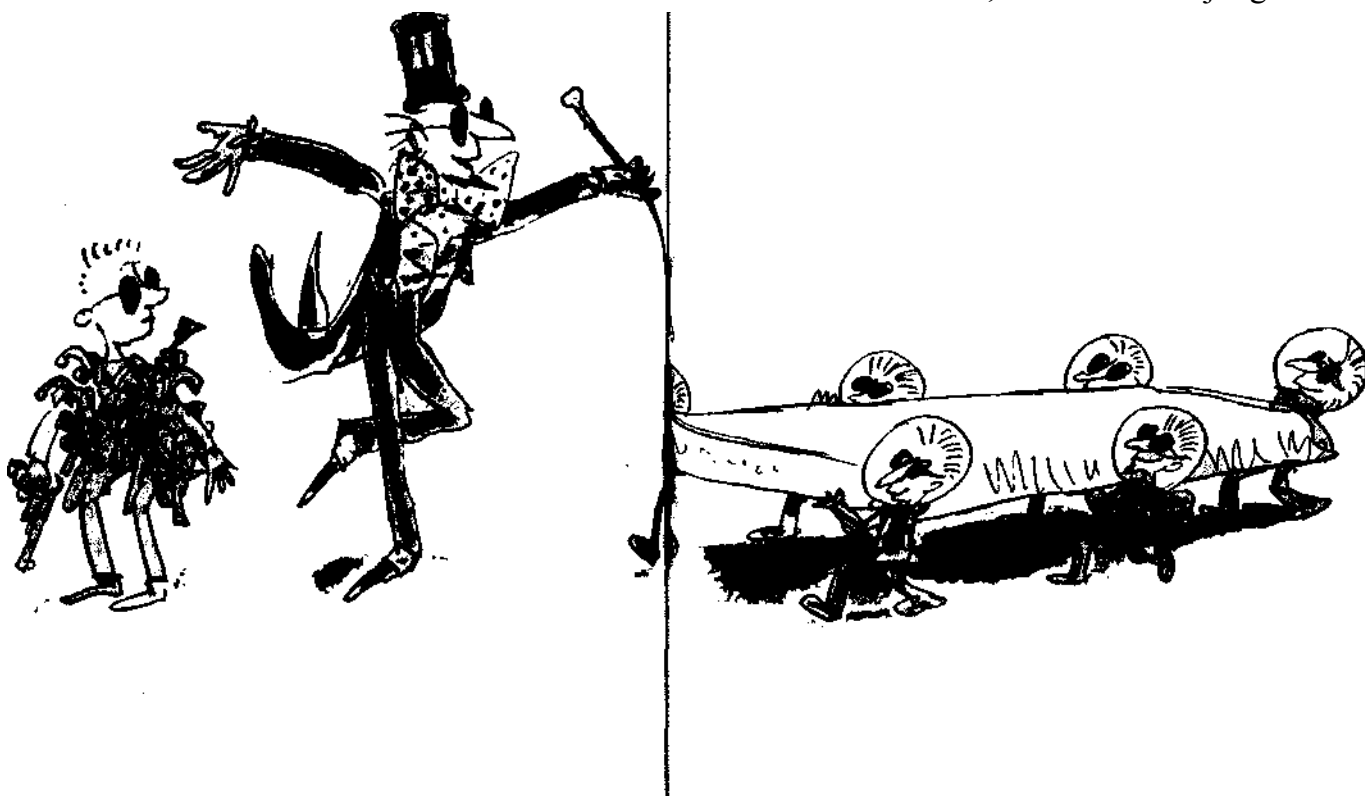
-Am spus că asta nu e exact ce se întîmplă! răcni Mike Teavee.

-Ești un băiat drăguȝ, aprecie domnul Wonka, numai că vorbești prea mult. Să revenim! Cînd am văzut, pentru prima dată, cum funcȝionează televizoarele obișnuite, mi-a venit o idee fantastică. „Ia să vedem, am strigat eu, dacă oamenii ăștia pot să împartă *o imagine* în milioane de bucăȝele, pe care să le trimită zbîmîind în aer, și să le pună la loc în capătul celalalt, de ce n-aș putea *eu* să fac același lucru cu un baton de

ciocolată? De ce n-aș putea *eu* trimite un baton adevărat de ciocolată să zbîrnie în bucățele infime prin aer, și-apoi să reușesc bucățelele în capătul celălalt, gata să fie mîncate?"

-E imposibil! sări Mike Teavee.

-Crezi? strigă domnul Wonka. Ei bine, ia urmărește-mă! O să trimit un baton din cea mai bună ciocolată de-a mea dintr-un

Gurițe H Fabrica <U
(iocoUtît

IM

capăt al încăperii în celălalt - cu ajutorul televizorului! Pregătiți-vă, voi, de-acolo! Aduceți ciocolata!

Pe dată, șase Umpa-Lumpa mărșăluiră în față, cârînd pe umeri cel mai mare baton de ciocolată pe care-l văzuse Charlie în viața lui. Era cam cît salteaua pe care dormea el acasă.

- Trebuie să fie mare, explică domnul Wonka, pentru că, atunci cînd trimiți ceva cu televizorul, întotdeauna ajunge cu mult

mai mic decît atunci cînd a intrat. Chiar și în cazul televiziunii *obișnuite*, cînd se imprimă imaginea

unui om masiv, pe ecran el nu apare mai mare decît un creion, nu? Hai să vedem, atunci! Pregătiți-vă! *Nu, nu! Stop! Opriți totul!* Tu de-acolo! Mike Teavee! Du-te mai în spate! Ești prea aproape de cameră! Din chestia aia ies niște raze periculoase! Te-ar putea împărți într-un milion de bucățele într-o secundă! De-asta poartă Umpa-Lumpa costume de astronauti! Ca să-i protejeze! Așa! Acum e mai bine! Și-a-cum... *porniți!*

Un Umpa-Lumpa puse mîna pe un întrerupător mare și îl dădu în jos.

Un fulger orbitor străbătu încăperea.

- A dispărut ciocolata! strigă bunicuțul Joe, agitîndu-și brațele.

Și avea dreptate! Enorma bucată de ciocolată se evaporase de-a dreptul!

- E pe drum! exclamă domnul Wonka. Gonește acum în aerul de deasupra capetelor noastre, împărțită într-un milion de fărîmițe. Iute! Veniți aici! Și o zbughi în capătul celălalt al camerei, unde se afla ecranul uriaș, urmat de toți ceilalți. Priviți ecranul! strigă el. Vine acuma! Ia uitați!

Ecranul pîlpîi și se aprinse. Apoi, deodată, un mic baton de ciocolata apărură chiar în mijlocul lui.

-Ia-o! strigă domnul Wonka, din ce în ce mai entuziasmat.

-Da' cum s-o iau? întrebă Mike Teavee, rîzînd. E doar o imagine pe un ecran de televizor!

-Charlie Bucket! strigă domnul Wonka. Ia-o *tu!* întinde mîna și ia-o!

Charlie întinse mîna și atinse ecranul și, brusc, batonul de ciocolată îi apărură între degete. Rămase atît de surprins, că era cît pe ce să îl scape.

- Mîncîncă ciocolata! strigă domnul Wonka. Haide, mîncînc-o! O să fie delicioasă! E aceeași bucată! S-a făcut mai mică în timpul călătorie, asta-i tot!

-E absolut fantastic! suspină bunicuțul Joe. E... e... e un miracol!

-închipuiți-vă, strigă domnul Wonka, ce-o să fie cînd o să încep să folosesc metoda în toată țara... o să stați acasă și-o să vă uitați la televizor, cînd, deodată, o să apară un semnal publicitar și o voce o să spună: „MÎNCAȚI

CIOLATA WONKA! E CEA

MAI BUNA DIN LUME! DACA NU NE CREDEȚI,

ioz.

R04LP HAM

ÎNCERCAȚI UNA -
ACUM!" Și doar
o să întindeți
mîna și o să
luați una! Ce
ziceți de asta,
ei?

- Grozav!
exclama
bunicuțul Joe.
O să schimbe
lumea!

«7

Hfke Teavee
e *trimit* CM
tetevfeonil

Mike
Teavee era
chiar mai
entuziasmat
decît bunicuțul
Joe la vederea
batonului de
ciocolată
trimis cu
televizorul.

-Dar,
domnule
Wonka,
zbieră el,
puteți
trimite și
alte lucruri
prin aer, în
același fel?
Cereale
pentru
micul dejun,
să zicem?
-Oh, să mă
ferească
sfîntul! Nu
pomeni de
chestia aia
dezgustătoare

e de față cu
mine! *Știi*
din ce sînt
făcute
cerealele
pentru
micul
dejun? Din
bucățelele
alea crețe de
lemn care
rămîn în
ascuțitori!

- Dar ați
putea să le
trimiteti cu
televizorul,
dacă ați vrea,
așa cum faceți
cu
ciocolata?
întrebă Mike
Teavee.

-

Bineînțeles
că aș putea!

-Dar oameni? se interesa Mike Teavee.
Ați putea să trimiteți o persoană dintr-un loc în altul, în același mod?

-O *persoană*! striga domnul Wonka. Nu ești întreg la minte?

-Dar *s-ar putea* face?

- Dumnezeu, copile, chiar nu știi... presupun că *da...* da, sînt aproape sigur... firește că aș putea... n-aș vrea să-mi asum riscul, totuși... s-ar putea să aibă niște rezultate foarte urâte...

Însă Mike Teavee plecase deja și era în plină goană. În momentul în care îl auzise pe domnul Wonka spunînd: „Sînt aproape sigur... firește că aș putea...”, se răsuca pe călcîie și o zbughise la fugă, spre capătul celălalt al încăperii, unde se afla imensa cameră de luat vederi.

-Uitați-vă la mine! strigă el. O să fiu prima persoană din lume trimisă cu televizorul!

-*Nu, nu, nu, nu!* se opuse domnul Wonka.

-Mike! urlă după el doamna Teavee. Stai! întoarce-te! O să te împărți într-un milion de bucățele!

Numai că Mike Teavee era de neoprit. Smintitul băiat se avînta mai departe și, cînd ajunse la imensul aparat, sări direct la întrerupător, făcîndu-și loc printre Umpa-Lumpa.

- Ne vedem mai încolo! strigă el, trăgînd de manetă.

De îndată ce făcu acest lucru, sări direct în lumina orbitoare a puternicei lentile.

Urmă un fulger extraordinar.

Și imediat se lăsă tăcerea.

Apoi, doamna Teavee o luă și ea la fugă... dar se opri înmărmurită în mijlocul camerei... Rămase acolo împietrită... cu ochii la locul unde stătuse fiul ei... și gura cea mare și roșie i se căscă și începu să zbiere:

-A dispărut! A dispărut!

-Dumnezeule, *a dispărut!* urlă și domnul Teavee.

Domnul Wonka veni în grabă și puse cu blîndețe mîna pe umărul doamnei Teavee.

- Va trebui să sperăm că va fi bine, spuse el. Trebuie să ne rugăm ca băiețelul

dumneavoastră să apară nevătămat în partea cealaltă.

- Mike! țipă doamna Teavee, ținându-se cu mâinile de cap. Unde ești?

- Îți spun eu unde e, zise domnul Teavee, zumzăie pe deasupra capetelor noastre, într-un milion de bucățele!

- Nu vreau să mai aud despre asta! se tîngui doamna Teavee.

Ouuîe ((fabrfai «le (iooUtX

"7

- Trebuie să urmărim televizorul, spuse domnul Wonka. Poate să apară dintr-o clipă în alta.

Domnul și doamna Teavee, bunicuțul Joe și Charlie, însoțiți de domnul Wonka, se strînseseră cu toții în jurul televizorului, concentrîndu-și atenția asupra ecranului. Ecranul rămînea tot gol.

- Îi ia al naibii de mult să apară, observă domnul Teavee, ștergîndu-se pe frunte.

-Oh, Doamne! Oh, Doamne! repetă domnul Wonka. Sper din tot sufletul că nu ramîne nici o parte din el în urmă.

-Ce naiba vreți să spuneți cu asta? întrebă pe un ton tăios domnul Teavee.

- Nu vreau să vă alarmez, explică domnul Wonka, dar se mai întîmplă uneori ca doar jumătate din bucățele să găsească drumul pînă la televizor. Așa am pățit săptămîna trecută. Nu știu de ce, dar rezultatul a fost doar o jumătate de baton de ciocolată.

Doamna Teavee lăsă să-i scape un urlet de groază.

- Vreți să spuneți că doar jumătate din Mike o să se întoarcă la noi? țipă ea.

-Să sperăm că e jumătatea superioară, se pronunță domnul Teavee.

-Opriți orice activitate! ceru domnul Wonka. Priviți ecranul! Se întâmplă ceva! Ecranul începuse să plîpîie dintr-odată. Apoi, apărură cîteva linii.

Domnul Wonka învîrți de un buton și liniile vălurite dispărură.

Acum, foarte lent, ecranul începu să devină din ce în ce mai luminos.

- Vine! strigă domnul Wonka. Da, el e!

-E întreg? întrebă plîngînd doamna Teavee.

-Nu sînt sigur, răspunse domnul Wonka. E prea devreme să ne pronunțăm.

Ștearsă la început, apoi cu fiecare secundă din ce în ce mai clară, imaginea lui Mike Teavee apăru pe ecran. Băiatul stătea în picioare, făcea cu mîna la public și un rînjet i se lăbărta pe față, de la o ureche la alta.

-Dar e pitic! exclamă domnul Teavee.

-Mike, țipă doamna Teavee, te simți bine? Ți lipsește vreo parte a corpului?

- N-o să mai crească? urlă domnul Teavee.

- Vorbește cu mine, Mike! țipă doamna Teavee. Spune ceva! Spune-mi că ești bine!

Un glăscior pierit, nu mai tare decît un chițait de șoricel, se auzi dinspre televizor:

-Bună, mami! Bună, tați! Ia uitați-vă la *mine!* Sînt prima persoană trimisă vreodată cu televizorul!

-Luați-1 de-acolo! ordonă domnul Wonka. Repede!

Doamna Teavee întinse iute mâna și culese silueta minusculă a lui Mike Teavee de pe ecran.

-Uraaa! strigă domnul Wonka. E întreg! E întreg și nevătămat!

-Numiți chestia asta *nevătămat*? îl repezi doamna Teavee, fixînd cu privirea grăuntele de băiat care, acum, alerga încoace și-ncolo în palma ei, agitîndu-și pistoalele în aer.

N-avea, cu siguranță, mai mult de doi centimetri.

-*S-a micșorat!* spuse domnul Teavee.

-Firește că s-a micșorat, confirmă domnul Wonka. Dar la ce vă așteptați?

-Dar asta e groaznic! se jeli doamna Teavee. *Ce-o* să ne facem acum?

-Nu putem să-l trimitem la școală în halul ăsta, spuse și domnul Teavee. O să calce colegii pe el! O să-l zdrobească!

-Nu va fi în stare să facă nimic! țipă doamna Teavee.

-Ba da, o să fac ceva! chițai glăsciorul lui Mike Teavee. O să pot să mă uit la televizor!

-Niciodată! bubui domnul Teavee. O să arunc televizorul pe fereastră, cum ajungem acasă. M-am săturat de televizor!

Auzind aceste cuvinte, Mike Teavee intră într-o criză teribilă. Începu să țopăie în palma mamei sale, țișind și zbierînd și încercînd să o muște de degete:

- Vreau să mă uit la televizor! Vreau să mă uit la televizor! Vreau să mă uit la televizor!

- Poftim! Dă-mi-l mie! ceru domnul Teavee, care îl și luă pe băiețel și îl vîrî în buzunarul de la piept al hainei, peste care îndesă o batistă.

Scîncete și țișete se auzeau din buzunarul care tremura, semn că furiosul prizonier se lupta să iasă.

- Vai, domnule Wonka, se vîită doamna Teavee, cum o să-l facem să crească?

- Ei bine, spuse domnul Wonka, mîngîindu-și barba și ațintindu-și privirea în tavan, trebuie să mărturisesc că e o chestiune foarte delicată. Numai că băiețelii sînt extrem de săritori și de elastici. Se întind nebunește. Așa că, iată ce zic eu să facem: îl băgăm într-o mașină specială, pe care testez capacitatea de alungire a gumei de mestecat. Poate că o să-l aducă la dimensiunile pe care le-a avut.

W-

Vai, vâ mulțumesc din suflet! exclamă doamna Teavee.

-Pentru puțin, stimată doamnă.

-Cît de mult credeți că se va întinde? vru să afle domnul Teavee.

-Poate cîtiva kilometri, își dădu cu părerea domnul Wonka. Cine știe? Numai că o să fie îngrozitor de subțire. Toate lucrurile se subțiază, cînd le întinzi.

- Adică, așa, ca guma? întrebă domnul Teavee.

-Exact.

-Cît de subțire o să fie? întrebă neliniștită doamna Teavee.

- N-am nici cea mai vagă idee, recunosc domnul Wonka. Și, oricum, nu prea contează, pentru că o să-l îngrășăm noi repede la loc. Tot ce trebuie să facem e să-i dăm o supradoză triplă din minunata mea Bomboană Supervitamină. Această bomboană conține cantități imense de vitaminele A și B, precum și vitamina C, vitamina E, vitamina F, vitamina G, vitamina I, vitamina J, vitamina K, vitamina L, vitamina M, vitamina N, vitamina O, vitamina P, vitamina Q, vitamina R, vitamina U,

(kofli'e ti fabrica <U (focoUttX

H3

vitamina V, vitamina W, vitamina X, vitamina Y și, ma credeți sau nu, vitamina Z! Singurele vitamine pe care nu le are sînt vitamina S, care îl face stupid, și vitamina H, pentru ca îl face să hohotească toată ziua, ca o hienă. Dar *are*, într-o cantitate foarte mică, cea mai rară și mai magică vitamina dintre toate -vitamina Wonka.

-Și ce îi face *acea* vitamină? întrebă neliniștit domnul Teavee.

-Li face degetele de la picioare să crească la fel de lungi ca acelea de la mâini...

-Oh, nu! strigă doamna Teavee.

-Nu vă pripeți, spuse domnul Wonka. E ceva foarte folositor. Va putea să cînte la pian cu picioarele.

-Dar, domnule Wonka...

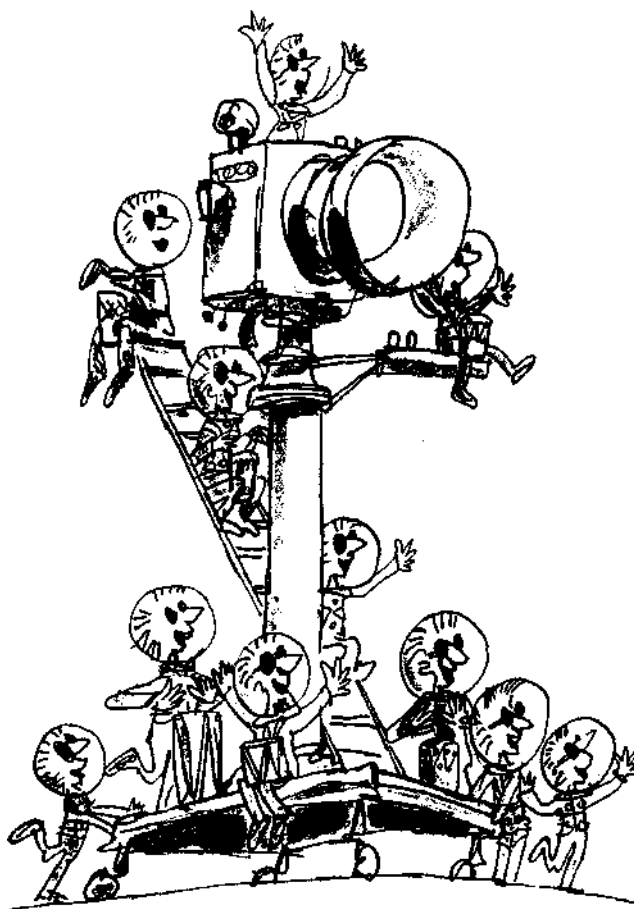
- Nu mă contraziceți, *vă rog!* zise domnul Wonka, care se întoarse și pocni de trei ori din degete. Imediat apărură un Umpa-Lumpa chiar lîngă el. Astea sînt ordinele, îl înștiință domnul Wonka, înmîinîndu-i lui Umpa-Lumpa o bucățică de hîrtie pe care erau scrise instrucțiunile pe larg. Și găsești băiatul în buzunarul tatălui său. La drum!

La revedere, domnule Teavee! La revedere, doamnă Teavee! Și, vă rog, să nu vă îngrijați prea tare! Totul o să se termine cu bine, știți - absolut totul...

În capătul opus al camerei, Umpa-Lumpa aflați în jurul aparatului gigantic băteau deja în tobele lor micuțe, pornind să se zbînțuie în ritmul muzicii.

Micuțul Charlie îl apucă de mână pe bunicuțul Joe și amândoi rămaseră lângă domnul Wonka, în mijlocul încăperii lungi și luminoase, ascultându-i pe Umpa-Lumpa. Și iată ce cântau:

„Lucrul cel mai important
Pe care l-am învățat
E: copilul nu se lasă
La televizor, în casă -
Mai bine nu-l cumpărați
Și-n priză nu îl băgați.
În toate casele în care-am fost
Se zgîiau toți, fără rost,
Trîndăvesc, se irosesc,
Și ochii din cap le ies,
(Ieri pe seara, am zărit

Undeva, la asfințit.
 Cam doișpe ochișori căscați,
 Pe-o dușumea aruncați.)
 Stau ațintiți și se zgîiesc,
 Și ca hipnotizați trăiesc,
 Și porcăria idioată
 Pe toți ai zice că-i îmbată.
 O, da, știm c-așa-s mai cuminți,
 Nu își mai scot vreo doi-trei
 dinți,
 Nu se mai cațârâ-n copaci,
 Și cina poți și tu s-o faci,
 Și chiar desert sâ pregătești -
 Dar ai stat sâ te gîndești,
 Să te-ntrebi ce efect are
 La o astfel de putoare?
 SIMȚURILE-S AMORȚITE;
 IMAGINAȚIA-I PE SFÎRȘITE,
 MINTEA-N CAP S-A CAM TOPIT,
 PLODUL AȘA S-A TÎMPIT,
 CĂ ÎN STARE NU MAI ESTE
 SĂ-NȚELEAGA VREO POVESTE!
 CREIERU-I MOALE CA BRÎNZA,
 I SE SCURGE CA OSÎNZA,

ȘI A GÎNDI NU MAI POATE, DOAR
 VEDEREA-I ȚINE PARTE! „Bine!
 veți striga, Așa e! Dar, dacă
 obiectul nu e, Cum sâ-i ținem
 ocupați Pe scumpii noștri?
 Explicați!" Drept răspuns, vom
 întreba: Ce făceau scumpii
 cîndva, Cînd stăteau cuminți
 prin case, Dar monstrul nu se
 inventase? Ați și uitat? Nu știți,
 măcar? O spunem noi, tare și
 rar: CI-TEAU! CITEAU, CITEAU,
 Și, mai apoi, se apucau Sâ
 citească iar. Ferească sfîntul!
 Din viața, jumate trecea ca
 vîntul Cu cărțile din biblioteca!
 La copii în cameră, potecă
 Făceai printre cărți - pe jos
 împrăștiate erau - frumos! Pe
 rafturi, rînduri-rînduri stau, Pe
 lîngă pat se-ngrâmădeau Alte
 grămezi, să le citești!

Aşa fantastice poveşti
 Cu ȝigani ŝi cu balauri,
 Regine ŝi piraȝi mauri,
 Cu comori, ŝi-ndepȃrtate
 Ținuturi la miazȃnoapte.
 Caraghioŝi cu pantaloni mov,
 Elefanȝi, ŝi chiar ŝi-un clown,
 Canibali lȃng-un cazan
 Unde fierbe un vlȃjgan.
 (Miroase bine, cine-i oare?
 Doamne, e chiar nea Mardare!)
 Mititeii se-amuzau
 Cu Beatrix Potter dansau,
 Cu Squirrel Nutkin, Pigling Blȃnd,
 Ŝi doamna Tiggy-Winkle - ȃnvȃȝȃnd
 Cum ŝi-a luat cȃmila cocoaŝa,
 De ce melcul ȃŝi carȃ casa,
 Cum furnica tot munceŝte
 Cȃnd greierele trȃndȃveŝte.
 Oh, ce de cȃrȝi mai citeau
 Copiii cȃnd televizor n-aveau!
 Vȃ spunem cu biniŝorul
 S-aruncaȝi televizorul

Ŝi, cȃnd acesta dispare,
 O bibliotecȃ apare. Umpleȝi
 rafturile toate Cu cȃrȝile
 nenumȃrate
 Apȃrute vreodatȃ.
 Ignoraȝi acea ciudatȃ
 Privire fȃrȃ cuvinte
 Ce copilul o trimite.
 Nu luaȝi mȃcar ȃn seamȃ
 Zbieretele de alarmȃ,
 Pe cei cu disperate feȝe
 Care vȃ lovesc cu beȝe -
 Nu vȃ temeȝi - vȃ promitem,
 ȃntr-o sȃptȃmȃnȃ, douȃ,
 Odrasla este ca nouȃ.
 Sȃtui de-ȃȝȃ lenevit,
 Toȝi s-or pune pe citit.
 Cȃnd se-apucȃ, mȃi, sȃ fie!
 Observaȝi ce bucurie
 Inimile le inundȃ;
 Ŝi, captaȝi de-aceastȃ undȃ,
 ȃntr-ȃȝȝ le va plȃcea,
 ȃncȃt se vor minuna

RCHL» | ĀAHt

u

A
rXtM
*f
4o*r
(kartf
e

- Ce cameră
urmează?
întrebă domnul
Wonka,
râsucindu-se
pe călcâie și în-
dreptându-se ca
săgeata în lift.
Haideți!
Grăbiți-vă!
Trebuie să
pornim! Și cîți
copii au
rămas?

Micuțul
Charlie se uită
la bunicutul
Joe, iar
bunicutul Joe
se uită la
micuțul
Charlie.

- Dar, domnule Wonka, strigă bunicutul Joe după acesta, n-a mai rămas... n-a mai rămas decât Charlie.

Domnul

Wonka
se răsuci
și îi
aruncă o
privire
lungă
lui
Charlie.

Se
făcu
liniște.
Charlie
stătea

acolo, ținându-
l strâns de
mână pe
bunicutul Joe.

-Vrei să spui
că *doar tu* ai
rămas? zise
domnul

Wonka,
prefăcându-
se surprins.

-Păi, da, șopti
Charlie. Da.

Domnul Wonka explodează de fericire.

- Dar, *dragul meu băiat*, exclamă el, *asta înseamnă că ai dǎstigat!* Ieși val-vîrtej din lift și porni să scuture atît de riguros mîna lui Charlie, că era cît pe ce să i-o rupă. Oh, felicitările mele! strigă el. Cît mă bucur! Sînt absolut încîntat! Nici că se

Ouwli'e ft Fafirfai <k (fotolat*

«^

putea mai bine! Ce minunat! Am avut eu o presimțire, să știi, chiar de la început, că tu ai să fii acela! *Bravo, Charlie, bravo!* E grozav! Acum abia începe distracția cea mare! Dar nu trebuie să zăbovim! Nu trebuie să tîndălim! Acum avem chiar mai puțin timp decît înainte! Avem un număr *enorm* de treburi pînă la sfîrșitul zilei! Gîndește-te doar la cîte *aranjamente* trebuie să facem! Și cîte persoane să aducem! Dar, din fericire pentru noi, avem Marele Lift de Sticlă, ca să grăbim lucrurile! Hopa sus, dragul meu Charlie, hopa sus! Și dumneavoastră, bunicuțule Joe! Nu, nu, *după* dumneavoastră! Așa! Acuma! De data asta, *eu* aleg butonul pe care să apăsăm! Ochii strălucitori, albastru-deschis, se opriră pentru o clipă asupra feței lui Charlie.

„Acum o să se întîmple ceva extraordinar”, își zise Charlie. Numai că nu îi era teamă. Nici măcar nu era neliniștit. Era doar teribil de emoționat. Și la fel era și bunicuțul Joe. Chipul bătrînului strălucea de emoție, urmărind fiecare mișcare pe care o făcea domnul Wonka. Acesta întinse mîna spre un buton aflat sus, pe plafonul de

sticlă al liftului. Charlie și bunicuțul Joe își lungiră amândoi gâturile să citească ce scrie pe mica etichetă de lângă buton.

Scria... „sus și AFARA”.

„*fus* și *afară*”, se gândi Charlie. „Ce fel de cameră o fi și asta?”

Domnul Wonka apăsă pe buton.

Ușile de sticlă se închiseră.

-Țineți-vă bine! strigă domnul Wonka.

Apoi, VÎJ! Liftul țîșni în sus, ca o rachetă!

-Iu-huuu! chiui bunicuțul Joe. Charlie se ținea strîns de picioarele

bunicuțului Joe, iar domnul Wonka stătea agățat de o curelușă din tavan, și mergeau tot în sus, sus, sus, drept de data aceasta, fără să schimbe direcția sau să cotească, și Charlie auzea șuieratul aerului de afară, pe măsură ce liftul prindea viteză din ce în ce mai mare.

-Iu-huu! chiui iar bunicuțul Joe. Iuhuuu! Am pornit!

-Mai iute! strigă domnul Wonka, lovind peretele liftului cu mîna. Mai iute! Mai iute! Dacă nu mergem mai iute de-atît, n-o să pătrundem niciodată!

- Să pătrundem prin ce? strigă bunicuțul Joe. Prin ce trebuie să pătrundem?

-A-ha! strigă domnul Wonka, aveți răbdare și-o să vedeți! De ani de zile mi-am dorit să apăs pe butonul ăsta! Dar n-am făcut-o pînă acum! Am fost tentat s-o fac de-atîtea ori! Oh, da, am fost de multe ori tentat! Dar n-am putut suporta ideea că o să fac o gaură imensă în acoperișul fabricii! La drum, băieți! Sus și afară!

-Dar nu vreți să spuneți... strigă bunicuțul Joe... adică să spuneți *chiar* că acest lift...

-Ba da, asta spun! răspunse domnul Wonka. Stați să vedeți! Sus și afară!

-Dar... dar... dar... e făcut din sticlă! exclamă bunicuțul Joe. O să se spargă în milioane de cioburi!

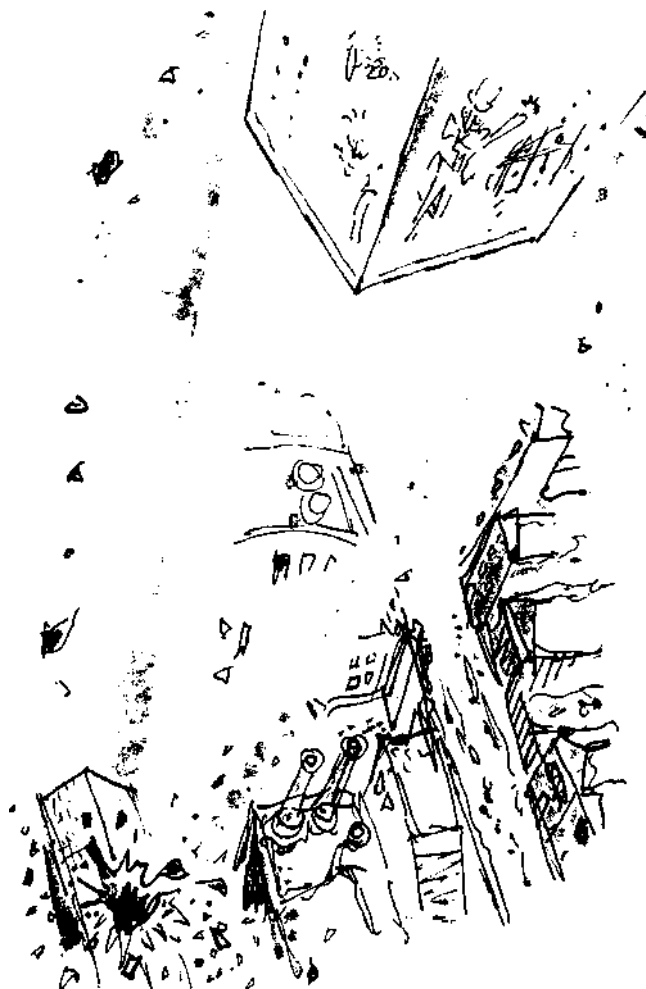
- Presupun că așa se va-ntîmpla, aprobă domnul Wonka, la fel de vesel ca de obicei, dar e totuși o sticlă groasă.

Liftul gonia înainte, tot mai sus și mai sus, mai repede, mai repede și mai repede...

Apoi, deodată, „ZBANG!” - și cel mai puternic zgomot de lemn rupt și țigle sparte se auzi chiar deasupra capetelor lor. Bunicuțul Joe strigă:

- Ajutor! S-a sfîrșit! Ne-am dus pe copcă!

Domnul Wonka răspunse:

- Nu, nu ne-am dus! Am străbătut!
Sîntem afară!

În mod sigur, liftul pătrunsese prin acoperișul fabricii, iar acum se înălța în văzduh, ca o rachetă, iar prin plafon intrau razele soarelui, care îi inundau cu lumină pe cei trei pasageri. În cinci secunde, ajunseră la o mie de metri în văzduh.

-Liftul a luat-o razna! strigă bunicuțul Joe.

-Nu vă temeți, scumpul meu domn, îi spuse calm domnul Wonka și apăsă pe un alt buton.

Liftul se opri. Se opri și rămase suspendat în aer, plutind ca un elicopter pe

deasupra fabricii și a orașului, care se întindea dedesubt, asemenea unei cărți poștale! Privind în jos, prin podeaua de sticlă pe care stătea, Charlie reuși să zărească străduțele și căsuțele îndepărtate și zăpada care se așezase în strat gros peste tot. Era un sentiment ciudat și înspăimântător, să stai pe sticlă transparentă, suspendat în văzduh. Te făcea să te simți ca și când nu ai fi stat pe nimic.

-Sîntem în
siguranță?
vru să afle
bunicuțul
Joe. Cum
reuşeşte să
plutească?
-Cu ajutorul
puterii
dulciurilor!
zise domnul
Wonka. Un
milion de
dulciuri
putere! Hei,
priviți,
exclama el,
arătînd în
jos, ceilalți
copii
pleacă! Se
întorc
acasă!

(efUlf
toții it
iHtorc
ACA**JX**

- înainte de
orice altceva,
trebuie să
coborîm și să
aruncăm o
privire mai de
aproape către
micuții noștri
prieteni, spuse
domnul
Wonka.

Apăsă pe
un alt buton și
liftul începu
să coboare,
ajungînd în
curînd să
plutească
exact
deasupra
porților de la
intrarea în
fabrică.

Privind în
jos, Charlie îi
zări pe copii și
pe părinții lor
strînși într-un
grup micuț
chiar lîngă
porți.

- Văd

doar trei
copii, spuse
el. Cine
lipsește?

-

Presupun că
Mike Teavee,

zise dom
nul Wonka.
Dar o să apară
și el cât de
curînd. Vezi
camioanele?
indică domnul

Wonka o coloană de camioane gigantice, parcate în apropiere.

-Da, confirmă Charlie. Pentru ce sînt acolo?

-Nu-ți amintești ce scria pe Biletele Aurii? Fiecare copil pleacă acasă cu o provizie de dulciuri pentru toată viața. Fiecare are cîte un camion încărcat să dea pe-afară. A-ha, continuă domnul Wonka, uite, pleacă prietenul nostru, Augustus

(talfe fi f«l>rf<A 4e (t'otoUtX

*il

Gloop. îl vezi? Se suie cu părinții în primul camion.

- Vreți să spuneți că n-a pățit nimic? întrebă Charlie, uimit. Chiar dacă a trecut prin conducta aceea îngrozitoare?

-E cum nu se poate mai bine, răspunse domnul Wonka.

-Dar s-a schimbat! observă bunicuțul Joe, privind prin sticla liftului. Era gras! Acum e slab ca un țîr!

- Firește că s-a schimbat! spuse domnul Wonka, rîzînd. A fost strîns în țeava. Nu va aduceți aminte? Și, ia uitați!

Vine domnișoara Violet Beauregarde,
marea

consumatoare de gumă! Se pare că au reușit să stoarcă sucul din ea, pînă la urmă. Mă bucur nespuse. Și ce sănătoasă arată! Mult mai bine decît înainte!

-Dar e vineție la față! strigă bunicuțul Joe.

-Așa este, confirmă domnul Wonka. Ah, asta e, n-avem ce-i face.

-Doamne sfînte! strigă Charlie. Uita-ți-vă la biata Veruca Salt și la domnul și doamna Salt! Sînt pur și simplu acoperiți de gunoaie!

-Și uite că vine și Mike Teavee! completa lista bunicuțul Joe. Măiculiță, ce *i-au făcut*? Are aproape trei metri și e subțire ca un fir de ață!

-L-au întins prea tare în mașina de întins gumă, spuse domnul Wonka. Cîtă neglijență!

-Dar ce îngrozitor trebuie să fie pentru el! strigă Charlie.

-Prostii, zise domnul Wonka. E foarte norocos. Toate echipele de baschet din țară o să se bată să îl obțină. Dar acum, adăugă el, e timpul să-i lăsăm pe acești

j

patru copii. Am ceva foarte important de discutat cu tine, dragul meu Charlie.

Domnul Wonka apăsă un alt buton și liftul se ridică iarăși în văzduh.

Liftul cel minunat de sticlă plutea deasupra oraşului. În el se aflau domnul Wonka, bunicuţul Joe şi micuţul Charlie.

-Cît de mult îmi iubesc Fabrica de Cio-colată, rosti domnul Wonka, privind în jos. **Apoi**, făcu o pauză şi se întoarse să se uite la Charlie cu o expresie extrem de serioasă întipărită pe faţă. Dar *tu* o iubeşti, Charlie? întrebă el.

-Oh, da, exclamă Charlie, cred că e cel mai minunat loc din întreaga lume!

- Sînt foarte mulţumit să aud asta, declară domnul Wonka, pîrînd mai serios ca niciodată şi continuînd să îl privească pe **Charlie**. **Da**, zise, sînt, într-adevăr, foarte bucuros să te aud spunînd asta. Iar acum o **să-ţi** spun de ce. Domnul Wonka îşi înălţa

(tarife ă fttfrriot «le G'ocoUt*

tJy

capul şi se uită în stînga şi-n dreapta şi, dintr-odată, cînd zîmbi, îi apărură în colţurile ochilor riduri delicate. Vezi tu, dragul meu băiat, zise el, am hotărît să îţi dau în dar fabrica. Atunci cînd o să fii destul de mare să o conduci, întreaga fabrică va fi a ta.

Charlie făcu ochii cît cepele la domnul Wonka. Bunicuţul Joe deschise gura să zică ceva, însă cuvintele nu voiau să iasă.

- E foarte adevărat, spuse domnul Wonka, rînjind cu gura pînă la urechi. Chiar îţi dau fabrica. Nu ai nimic împotrivă, nu?

-Să *i-o daţi* lui? se mira bunicuţul Joe. Probabil că-i o glumă.

-Nu-i nici o glumă, domnule. Vorbesc cît se poate de serios.

-Dar... dar... de ce aţi dori să-i daţi fabrica lui Charlie?

-Ascultaţi, începu domnul Wonka să explice, eu sînt bătrîn. Sînt mult mai bătrîn decît vă închipuiţi. Nu pot s-o ţin aşa la infinit. Nu am nici copii, nici familie. Prin urmare, cine o să conducă fabrica, atunci cînd eu o să fiu mult prea bătrîn şi n-o să mai pot ţine totul sub control? *Cineva*

trebuie să continue treaba - măcar de dragul celor din tribul Umpa-Lumpa. Aveți grijă, sînt mii de oameni inteligenți care ar da orice să aibă șansa să vină și să îmi preia afacerea, dar eu nu *vreau* o astfel de persoană. Nu vreau un adult. Un adult nu m-ar asculta; nu ar vrea să învețe. Ar încerca să facă lucrurile așa cum le vede el, nu cum le văd eu. Așa că am nevoie de un copil. Vreau un copil iubitor și ascultător, căruia să îi pot dezvălui, cît mai sînt încă în viață, toate secretele mele neprețuite despre fabricarea dulciurilor.

-*De-asta* ați trimis Biletele Aurii! strigă Charlie.

-Exact! încuviință domnul Wonka. Am decis să invit cinci copii în fabrică, iar cel pe care îl plăceam cel mai mult la sfârșitul zilei avea să fie declarat învingător!

-Dar, domnule Wonka, bîgui bunicuțul Joe, intenționați cu adevărat să-i dați această fabrica enormă micuțului Charlie? La urma urmelor...

-N-avem timp de ceartă! spuse autoritar domnul Wonka. Trebuie să mergem pe dată și să aducem și restul familiei - pe tatăl și mama lui Charlie, și pe toată lumea care

Guirle *ți* fabrica *ii* (i'ocoktâ j₇

mai e în casă! Pot să locuiesc în fabrică, de azi înainte! Pot să ajute cu toții s-o conducă, pînă crește Charlie destul de mare, ca să facă treaba singur! Unde locuiești, Charlie?

De sus, de la înălțimea Liftului de Sticlă, Charlie cercetă casele acoperite de zăpadă.

-E acolo, o descoperi el, arătînd cu degetul. E coliba aceea mititică de la marginea orașului, cea mică de tot...

-Am văzut-o! zise cu încîntare domnul Wonka și, apăsînd vreo cîteva butoane, făcu liftul să pornească înspre casa lui Charlie.

-Mă tem că mama n-o să poată veni cu noi, mărturisi cu tristețe Charlie.

-Și de ce nu, mă rog?

-Fiindcă n-o sâ-i părăsească pe bunicuța Josephine, și pe bunicuța Georgina, și pe bunicuțul George.

-Dar trebuie să vină și ei cu noi.

-Nu pot, zise Charlie. Sînt foarte bătrîni și nu s-au dat jos din pat de douăzeci de ani.

-Atunci, o să luăm cu noi și patul, cu ei cu tot, găsi domnul Wonka soluția. Avem destul loc în lift și pentru pat.

-N-o să puteți scoate patul din casa, își exprimă temerile bunicuțul Joe. Nu încape pe ușă.

-Nu trebuie să disperați! strigă domnul Wonka. Nimic nu e imposibil! Priviți aici!

Liftul plutea acum chiar deasupra acoperișului căsuței familiei Bucket.

-Ce vreți să faceți? strigă Charlie.

-Intru să îi iau, răspunse domnul Wonka.

- Dar cum? vru să afle bunicuțul Joe.

-Prin acoperiș, le explică domnul Wonka, apăsând un alt buton.

-Nu! țipă Charlie.

-Opriți-vă!, strigă bunicuțul Joe.

ZDRANG! Liftul pătrunse, chiar prin acoperișul casei, în dormitorul bătrânilor. O ploaie de praf, țigle sparte, bucăți de lemn, gîndaci, păianjeni, cărămizi și ciment căzu peste cei trei bătrîni care zăceau în pat, și absolut toți crezură că a sosit sfîrșitul lumii. Bunicuța Georgina leșină, bunicuța Josephine își scăpă proteza din gură, bunicuțul Joe își ascunse capul sub pătură, iar domnul și doamna Bucket se năpustiră în cameră.

- Salvați-ne! țipă bunicuța Josephine.

- Liniștește-te, nevastă dragă, o rugă bunicuțul Joe, coborînd din lift. Sîntem noi.

- Mamă! strigă Charlie, aruncîndu-se în brațele doamnei Bucket. Mamă! Mamă! Ascultă ce s-a întîmplat! Ne ducem cu toții să locuim în fabrica domnului Wonka, și-o sâ-l ajutăm să o conducă, și-o să mi-o dea mie pe *toată* și... și... și...

- Ce tot *spui* tu acolo? încercă să se

dumirească doamna Bucket.

-Uită-te la casa noastră! strigă sărmanul domn Bucket. E distrusă!

-Dragul meu domn, interveni domnul Wonka, sărind în față și strângându-i călduros mâna domnului Bucket, sînt atît de fericit să vă cunosc. Nu trebuie să vă faceți griji din cauza casei. De acum înainte, n-o să mai aveți nevoie de ea.

- Cine e bărbatul ăsta smintit? zbieră bunicuța Josephine. Putea să ne omoare pe toți.

- Acesta, zise bunicuțul Joe, este domnul Wonka îh persoană.

Le luă ceva timp lui Charlie și bunicuțului Joe să le explice tuturor ce li se întîmplase în acea zi. Și, chiar și atunci, refuzară cu toții să meargă cu liftul la fabrică.

-Mai degrabă mor în patul meu! strigă bunicuța Josephine.

-Și eu la fel! strigă bunicuța Georgina.

-Eu refuz să merg! anunță bunicuțul George.

Așa că, fără să țină seama de țipetele lor, domnul Wonka, bunicuțul Joe și Charlie împinseră patul în lift. Ii împinseră și pe domnul și doamna Bucket după el. Apoi, se urcară și ei. Domnul Wonka apăsă pe un

buton. Ușile se închiseră. Bunicuța Georgina țipă. Liftul se ridică de pe podea și țîșni prin gaura din acoperiș, drept în văzduh.

Charlie se sui pe pat și încercă să îi calmeze pe cei trei bătrînei, care înghețaseră de frică.

-Vă rog să nu vă temeți, le spuse el. Sînteți în siguranța. Și mergem în cel mai frumos loc de pe pămînt!

-Charlie are dreptate, întări bunicuțul Joe spusele băiețelului.

-O să avem și ceva de mîncare, cîhd ajungem acolo? vru să afle bunicuța Josephine. Mor de foame! întreaga familie e lihnită de foame!

-Ceva de *mîncare*? se miră Charlie, rîzînd. Oh, stați să vedeți numai!

UN INTERVIU CU

Roald Dahl

Acest interviu, luat de un prieten de familie, Todd McCormack, a fost realizat în 1988, când Roald Dahl avea 71 de ani. După cum Dahl însuși spunea: „Am muncit toată viața într-o colibă din livada noastră. E un loc liniștit și privat, și nimănui nu îi este permis să își bage nasul înăuntru”. Nu numai că l-a lăsat pe Todd McCormack în colibă, dar i-a și oferit informații prețioase despre cum lucra, de unde îi veneau ideile și cum le modela în povești de neuitat. Roald Dahl s-a stins din viață în 1990, la doi ani după interviu.

(kAili'e tf fabric* «le (focoUttK

34.3

- CUM E SĂ SCRII O CARTE?

- Când scrii, e ca și cum ai porni într-o plimbare foarte lungă, printre văi, munți și lucruri, și capeți o primă imagine a ceea ce vezi, pe care o descrii. Apoi, te plimbi ceva mai departe, poate până în vârful dealului, și vezi altceva. Scrii și acest lucru, și continui tot așa, zi după zi, obținând, de fapt, priveliști diferite ale aceluiași peisaj. Cel mai înalt munte din drumul pe care te plimbi reprezintă, firește, și sfârșitul cărții, fiindcă trebuie să fie cea mai bună imagine dintre toate, când totul se împletește, și poți privi înapoi ca să vezi că tot ce ai făcut până atunci se leagă, însă e un proces foarte, foarte lung și lent.

-DE UNDE ÎȚI IEI IDEILE PENTRU POVEȘTI?

-Întotdeauna începe cu o sâmbiță minusculă, cu un germene mic, și nici măcar asta nu vine ușor. Poți să-ți pierzi un an sau mai bine, până să capeți o idee bună. Când îmi vine vreo idee bună, fiți atenți, o scriu repede, ca să n-o uit, fiindcă, altfel, dispare

ca un vis trecător. Insa în acest moment, nu mă grăbesc să vin aici și să mă apuc de scris. Sînt foarte precaut. Mă plimb în jurul ei, îi dau tîrcoale, o miros și de-abia apoi îmi dau seama dacă o să aibă într-adevăr succes. Odată ce ai pornit, ești pe un drum care o să te țină ocupat un an de zile, așa că ai de luat o decizie importantă.

-DE UNDE ȚI-A VENIT IDEEA CARE A STAT LA BAZA CĂRTII *JAMES ȘI PERSICA URIAȘĂ* ?

-Mă fascinează un gând care mi-a încolțit în minte: ce s-ar întîmpla dacă un măr -și pe aici cresc mulți meri, dar și alți pomi fructiferi, și poți să-i urmărești vara cum cresc, un măr micuț devenind din ce în ce mai mare, și mi s-a părut un gând inevitabil - nu s-ar mai opri din crescut. De ce-ar trebui să se oprească la o anumită mărime? Și ideea mi-a plăcut, mi s-a părut chiar drăguță [după care a trebuit să mă gîndesc] ce fruct ar fi bine să aleg pentru povestea mea. M-am gîndit la mere, pere, prune, piersici. Piersica e un fruct plăcut, savuros. E mare, plăcută și moale și, dacă intri în ea,

(kmlie ii fabric* ii (iocol*t*
fj

a-

descoperi un miez tare, cu care poți să te joci. Și așa a început povestea.

-CARE E PROGRAMUL TĂU DE LUCRU?

-Programul meu de lucru e același de 45 de ani. Cel mai important, desigur, e să nu lucrezi pînă la epuizare, pentru că eu, de exemplu, după două ore, nu mai ating maximum de concentrare, și atunci trebuie să mă opresc. Unii scriitori aleg o anumită perioadă a zilei ca să scrie, alții [aleg] o alta, iar pe mine, unul, mă avantajează să încep ceva mai tîrziu. Încep să lucrez pe la ora zece și termin la doisprezece. Întotdeauna. Indiferent de cît de bine sau de prost merge treaba, stau acolo pînă la 12. Altfel, dacă începi să te obișnuiești să pleci cînd te-ai împotmolit, nu mai termini niciodată.

-CUM ÎȚI PĂSTREZI AVÎNTUL, CÎND SCRII UN ROMAN?

- Unul dintre lucrurile vitale pentru un scriitor, cînd scrie o carte, care e un proiect

amplu și durează aproximativ un an, e să își păstreze impulsul inițial. E aceeași situație cu cea în care un tînăr scrie un eseu de patru, cinci sau șase pagini. Numai că, atunci cînd scrii un an de zile, pleci, dar trebuie să te și întorci. Eu nu mă întorc niciodată la o pagină goală; întotdeauna termin pagina undeva pe la jumătate. Să te confrunți cu o pagină goală nu e un lucru plăcut. Însă Hemingway, marele scriitor american, m-a învățat cel mai subtil truc la care trebuie să apelezi cînd scrii o carte lungă; spune așa, și astea sînt vorbele lui: „Cînd totul merge bine, oprește-te din scris”. Asta înseamnă că, dacă totul merge bine și știi exact încotro duce sfîrșitul capitolului și încotro se îndreaptă personajele, nu scrii pînă cînd ajungi la final, pentru că, atunci, o să spui: „bine, și acum ce mai fac?” Și te ridici și pleci și nu vrei să te mai întorci, fiindcă nu știi încotro te îndrepti. Însă, dacă te oprești atunci cînd totul îți merge bine, cum a spus Hemingway... atunci știi ce ai să spui în continuare. Te forțezi să te oprești, pui creionul jos și lași totul, și pleci. Și abia

a+7

aștepti să te întorci, pentru că știi ce vrei să spui mai departe, și e minunat, și trebuie să încerci să faci acest lucru. De fiecare dată, în fiecare zi, pe parcursul întregului an. Dacă te oprești cînd te-ai împotmolit, ești terminat!

-CARE E SECRETUL PĂSTRĂRII INTERESULUI PUBLICULUI?

-Norocul meu e că rîd de aceleași lucruri ca toți copiii, și acesta e unul dintre motivele pentru care reușesc să fac asta. Nu stau să rîd în hohote toată ziua, dar am tot timpul glumite minunate, și cartea trebuie să fie interesantă, să meargă într-un ritm alert, să aibă o intrigă bună, însă trebuie să fie și amuzantă. Trebuie să fie amuzantă. Și fiecare carte a mea e diferită, la acest nivel. Oh, *Vrăjitoarele* e diferită de *Uriașul Cel Prietenos*, sau de *James [și piersica uriașă]* sau de *Danny [campionul lumii]* Granița dintre rîsul în hohote și plîns, pentru că-i un dezastru, e subțire cît un fir de ață. Vezi un individ că alunecă pe o coajă de banană, pe

stradă, și rîzi în hohote, cînd ajunge cu picioarele în sus. Dacă, pe cînd faci asta, vezi că și-a rupt piciorul, te oprești brusc din rîs, iar gluma nu ți se mai pare glumă. Nu știu, e o graniță foarte fină, dar trebuie să te străduiești să o găsești.

-CUM CREEZI PERSONAJE INTERESANTE?

-Cînd scrii o carte, cu oameni, nu cu animale, ca personaje, nu e bine să îți alegi personaje obișnuite, pentru că asta nu îi interesează deloc pe cititori. Fiecare scriitor din lumea asta trebuie să apeleze la personaje care au ceva interesant, cu atît mai mult cînd e vorba de o carte pentru copii. Găsesc că singura modalitate de a face persoanele cu adevărat interesante pentru copii e să le exagerez calitățile sau defectele și, dacă o persoană e rea sau crudă, sau nesuferită, să o fac foarte rea, foarte crudă, foarte nesuferită. Dacă sînt personaje urîte, le faci extrem de urîte. Asta, cred eu, e amuzant și are un impact asupra publicului.

-CUM INCLUZI ÎNTÎMPLARI ORIBILE, FĂRĂ SĂ ÎȚI SPERII CITITORII?

-Nu descrii niciodată cum se întîmplă ororile, doar spui că se întîmplă. Copiii care se prind în Mașina de Ciocolată a lui Willy Wonka sînt duși de acolo, și cu asta se sfîrșește totul. Cînd părinții zbiară: „Unde s-a dus?” și Wonka spune: „Ei, s-a dus să se prefacă în fondant”, lumea rîde, pentru că nu vede lucrul acesta întîrn-plîndu-se, nu se aude vreun copil că urlă disperat, niciodată.

-CÎT DE MULT TE-A INFLUENȚAT VIAȚA LA ȚARA?

-Nu aș putea trăi altundeva, decît aici, la țară. Și, firește, dacă locuiești la țară, e firesc ca munca să îți fie influențată într-o groază de feluri, nu doar de pure fantezii - cum ar Charlie cu Fabricile de Ciocolată, vrăjitoarele, *Urișul Cel Prietenos* - ci și de alte lucruri din jurul tău. Probabil cea mai strîns legată [carte] de peisajul rural de aici este

Danny, campionul lumii, o carte pe care o iubesc. Și, pe când mă gîndeam la planul ei, îhtrebîndu-mă unde să îi pun să locuiască pe Danny și pe tatăl său, tot ce avem de făcut -și nu îmi dădusem seama de asta - era să mă uit în jurul meu, în grădină, și gata.

**KOALV
&A&Z**

ROALD DAHL DESPRE CIOCOLATA

În... șapte ani din această decadă glo-rioasă, de aur (anii 1930), s-au inventat toate marile ciocolate clasice: Crunchie, Whole Nut, Marș, sortimentele Black Magic, Tiffin, Caramello, Aero, Malteser, Quality Street, Kit Kat, Rolo, Smarties. În muzică, am găsit un echivalent în perioada de aur a compozitorilor Mozart, Beethoven și Bach. În pictură, ar fi echivalentul Renașterii din arta italiană și apariției impresionistilor, spre sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea. În literatură, ar fi Tolstoi, Balzac și Dickens. Credeți-mă pe mine, nu a mai existat niciodată ceva asemănător în toată istoria ciocolatei și nici nu va mai exista.

La editura RAO au
apărut:

VfZ)ito*ri\t

Vti*tv\ (el îttttwoț

în curînd: **)tmti**

ți fierea Crfaft

